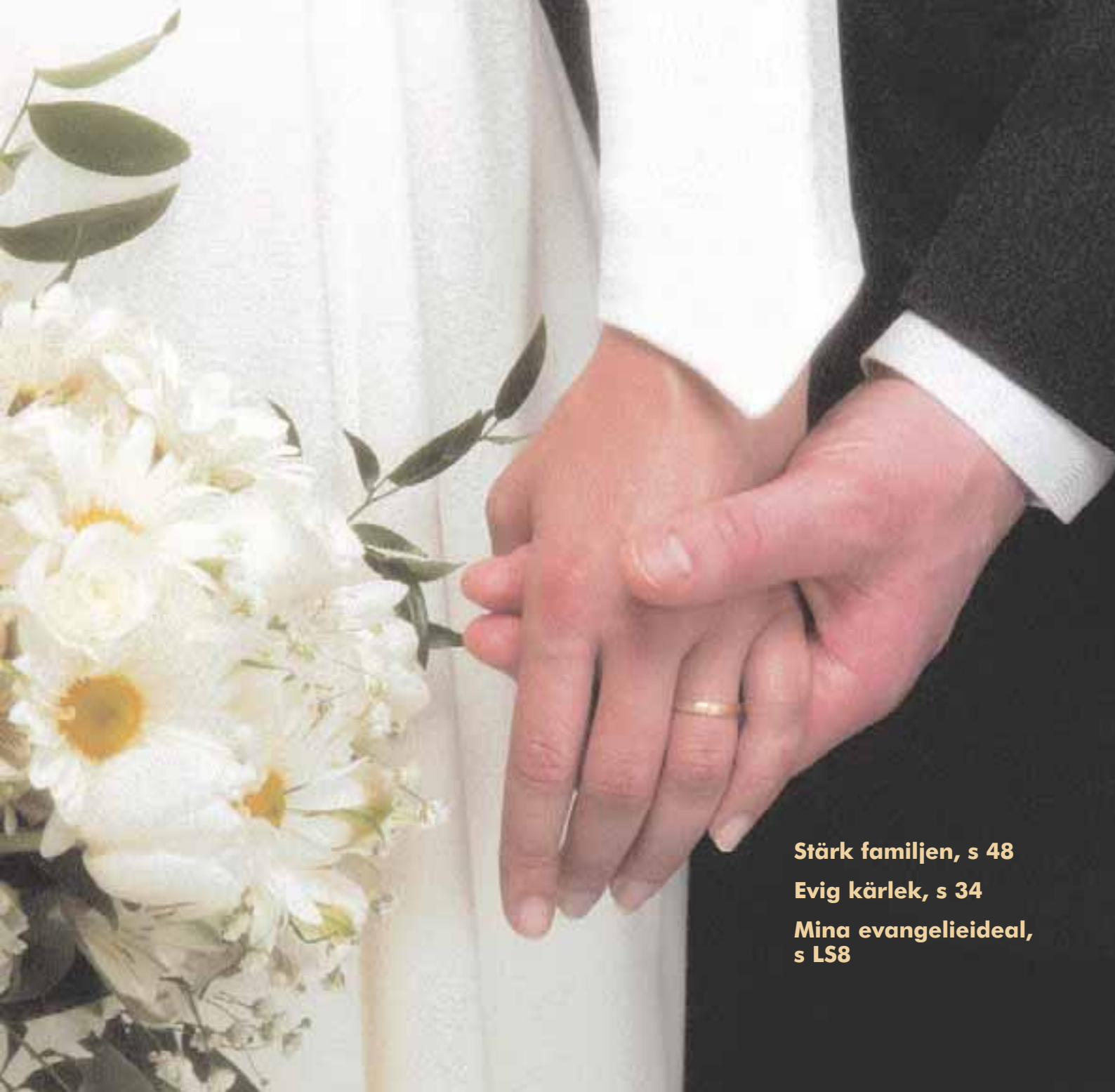

ÅRGÅNG 128 • NUMMER 10 • JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA • OKTOBER 2004

Liahona

Stärk familjen, s 48

Evig kärlek, s 34

**Mina evangelieideal,
s LS8**

Liahona

PÅ OMSLAGET

Foto Robert Casey, bilden är arrangerad.

LILLA STJÄRNAN, OMSLAGET

Jag undrar när han kommer hit, av Nancy Seamons Crookston, kopiering förbjuden.

SE "DEN ENDE ÖVERLEVANDE", S 16

FÖR VUXNA

- 2 Budskap från första presidentskapet: Undervisa våra barn *Thomas S Monson*
- 8 Att uppfostra ett barn med handikapp *Marleen S Williams*
- 16 Den ende överlevande *Joeli Kalougata*
- 20 Fastställandet av eviga mönster *Earl C Tingey*
- 25 Besökslärares budskap: Känna Herrens kärlek genom ödmjukhet
- 26 Sista dagars heliga berättar
Jag var ateist *Nicole Germe*
Flygtur i snön *W Ward Holbrook*
Uppburen av hans hand *Terri Free Pepper*
- 48 Stärk familjen
Vad är en familj?
Familjen: Ett tillkännagivande för världen

SE "KÄNNA HERRENS KÄRLEK GENOM ÖDMJUKHET", S 25

SE "EN SAMMANKOMST I GHANA", S 13

FÖR UNGDOMAR

- 13 En sammankomst i Ghana *Michael och Marged Kirkpatrick*
- 30 Frågor och svar: Varför tar Herren inte bort frestelser jag stått emot i flera år?
- 33 Affisch: Drömträffen
- 34 Evig kärlek *Janet Thomas*
- 39 Att planera en tempelvigsel
- 42 Behagliga träffar *Susan W Tanner*
- 47 Visste du det här?

LILLA STJÄRNAN: FÖR BARN

- LS2 Kom lyssna till en profets röst: Heliga prästadömsvälsignelser *James E Faust*
- LS4 Samlingsstunden: Följ profeten *Sheila E Wilson*
- LS6 Från president Heber J Grants liv: En hårt arbetande man
- LS8 Mina evangelieideal
- LS10 Vänner emellan: Rättfärdiga önskningsar *Clate W Mask Jr*
- LS12 Primärtäcket *Chelsey och Wendy Ellison*
- LS15 Särskilda vittnen: Ärlighet *David B Haight*
- LS16 Sång: Omvändelse *Sylvia Knight Lloyd och Robert P Manookin*

Första presidentskapet: Gordon B Hinckley,
Thomas S Monson, James E Faust

De tolv kvorum: Boyd K Packer, L Tom Perry,
David B Haight, Neal A Maxwell, Russell M Nelson,
Dallin H Oaks, M Russell Ballard, Joseph B Wirthlin,
Richard G Scott, Robert D Hales, Jeffrey R Holland,
Henry B Eyring

Chefredaktör: Jay E Jensen

Rådgivande: Monte J Brough, W. Rolfe Kerr

Verkställande direktör: David Frischknecht

Planerings- och redigeringschef: Victor D Cave

Grafisk chef: Allan R Loyborg

Redigeringschef för tidskrifter: Richard M Romney

Redaktionschef: Marvin K Gardner

Redaktionspersonal: Collette Nebeker Aune, Susan
Barrett, Shanna Butler, Ryan Carr, Linda Stahle Cooper,
LaRene Porter Gaunt, Jenifer L Greenwood, R Val Johnson,
Carrie Kasten, Melvin Leavitt, Sally J Odekirik, Adam C
Olson, Judith M Paller, Vivian Paulsen, Don L Searle,
Rebecca M Taylor, Roger Terry, Janet Thomas, Paul
VanDenBerghe, Julie Wardell, Kimberly Webb, Monica
Weeks

Grafikansvarig: M M Kawasaki

Bildredaktör: Scott Van Kampen

Produktionschef: Jane Ann Peters

Design- och produktionspersonal: Kelli Allen-Pratt,
Howard G Brown, Thomas S Child, Reginald J Christensen,
Kathleen Howard, Denise Kirby, Todd R Peterson, Randall J
Pitton, Kari A Todd, Claudia E Warner

Marknadschef: Larry Hiller

Tryckerichef: Craig K Sedgwick

Distributionschef: Kris T Christensen

Ansvarig utgivare för Kyrkonytt: Gösta Köröf

Redaktör: Birgitta Karlfeldt

Stora Hundens gata 618

136 64 Haninge

Tfn/Fax 08-745 0726

E-post: birgitta.karlfeldt@telia.com

Översättningstjänst

Box 17558

118 91 STOCKHOLM

Besöksadress: Mariatorget 1A

Tfn 08-556 029 80, Fax 08-556 029 89

E-post: edlundcg@ldschurch.org

Prenumeration eller ändring av adress sker genom din
enhets tidskriftsombud eller direkt till Göteborg Sweden
Service Center, Utländagatan 24, 412 80 Göteborg.
Tel: 031-77 88 976, fax 031-16 55 29. Priset för en
hjälprensprenumerering är SEK 150:00 och betalas till
pg 260353-8. Skriv: "Liahona".

Sänd manuskript och förfrågningar till *Liahona*, Room 2420,
50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-3220,
USA; eller e-mail till cur-liahona-imag@ldschurch.org.

Liahona (en term i Mormons bok som betyder "kompass"
eller "vägvisare") publiceras på albanska, armeniska,
bulgariska, cebuano, danska, engelska, estniska, fiji, finska,
franska, haitiska, holländska, indonesiska, isländska,
italienska, japanska, kambodjanska, kinesiska, kiribati,
koreanska, kroatiska, lettiska, litauiska, malagasy,
marshallesiska, mongoliska, norska, polska, portugisiska,
rumänska, ryska, samoanska, singalesiska, slovenska,
spanska, svenska, tagalog, tahitiska, tamil, telugu,
thailändska, tjekiska, tonga, tyska, ukrainska, ungerska,
och vietnamesiska. (Hur ofta den utkommer varierar för
olika språk.)

© 2004 Intellectual Reserve, Inc. Med ensamrätt.
Tryckt i Förenta staterna.

Text och visuellt material i *Liahona* får kopieras för
tillfälligt, inte kommersiellt bruk i kyrkan eller hemmet.
Visuellt material får inte kopieras om restriktioner för detta
anges intill konstverket. Frågor bör ställas till Intellectual
Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City,
UT 84150, USA; telefon: 1-801-240-3959; e-post:
cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

Liahona finns på Internet på många språk på www.lds.org.
För engelska, klicka på "Gospel Library", för andra språk,
klicka på världskartan.

For Readers in the United States and Canada:
October 2004 Vol. 128 No. 10. LIAHONA (USPS 311-480)
Swedish (ISSN 1522-9246) is published monthly by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price
is \$10.00 per year; Canada, \$16.00 plus applicable
taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah,
and at additional mailing offices. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address must be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express)
may be taken by phone. (Canada Poste Information:
Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake
Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368.

Förslag till familjens hemafton

**"Familjen: Ett tillkännagi-
vande för världen",** bakre

omslaget insida: Detta till-
kännagivande från första president-
skapet och de tolv apostlarnas
kvorum, som ursprungligen publice-
rades i *Liahona* januari 1996 och i
Ensign november 1995, förmedlar
vår himmelske Faders lära om famil-
jer. Gå igenom tillkännagivandet med
din familj och diskutera målsättningar
för att din familj ska komma i större
harmoni med den vägledning som
ges i detta gudomligt inspirerade
dokument.

**"Fastställandet av eviga möns-
ter",** s 20: Äldste Earl C Tingey disku-
terar sex mönster varmed ungdomar
får de rika välsignelser Herren vill ge
oss. Diskutera dessa tankar med dina
barn. Fråga dem hur de kan bli bättre
på att upprätta dessa mönster i sitt liv.

"Behagliga träffar", s 42: Om du
har tonåringar kan du diskutera hur
starka och eviga relationer byggs upp.
Hjälp dina barn förstå att vänskap
måste komma först och att en fysisk
relation endast bör komma när tid-
punkt och omständigheter är de
rätta.

"Frågor och svar", s 30: Fråga
familjen hur de skulle besvara denna
fråga. Diskutera därefter de tankar
som tas upp i tidningen.

**"Heliga prästadömsvälsignel-
ser",** s LS2: Om du har ett för-
storingsglas kan du använda

det som ett belysande exempel. Visa
familjen hur det förstora olika före-
mål. Förklara att prästadömsvälsignel-
ser fungerar på samma sätt – de kan
förstora våra talanger och öka vår
insikt.

"En hårt arbetande man", s LS6: Läs
tillsammans berättelsen från president
Heber J Grants liv. Fråga barnen vad de
kan göra i ert hem och grannskap för
att arbeta hårt som president Grant.
Berätta om någon som arbetar hårt och
samtala om de välsignelser som kom-
mer av att utföra ett arbete väl.

ÄMNET I DETTA NUMMER

LS = <i>Lilla stjärnan</i> ;	Normer, 20, 42, LS8
obi = omslagets bakre insida	Omvändelse, 16, 26, 30, LS16
Anständighet, 47	Primärföreningen, LS4,
Arbete, 20, LS6	LS12
Barn, 2, 8, 48, obi	Profeter, LS4, LS6
Besöksundervisning, 25	Prästadömsvälsignelser, LS2
Bön, 2, 26	Sabbatsdagen, 20
Dop, 16	Tempel, 13, 34, 39
Familjen, 2, 48, obi	Tionde, 20
Familjens hemafton, 1	Tjänande, 20, LS10,
Frestelse, 30	LS12
Förberedelse, 20, 39	Undervisning, 1, 2
Föräldraskap, 2, 8, 48, obi	Uppvakning, 34, 42
Generalkonferens, 26, LS4	Utbildning, 20
Handikapp, 8	Visdomsordet, 26
Hemundervisning, 7	Vänskap, 42, 47
Jesus Kristus, 25	Äktenskap, 20, 33, 34,
Kyskhet, 20, 42	39, 42, 47, 48, obi
Kärlek, 25, 34, 47	Ärlighet, LS15
Missionsarbete, 16, LS10	Ödmjukhet, 25
Musik, 26, LS16	

Undervisa våra barn

PRESIDENT THOMAS S MONSON
Förste rådgivare i första presidentskapet

Myccket lite är nedtecknat om Jesu barndom. Man kan anta att hans födelse var så revolutionerande i sin betydelse att den dominerade uppteckningarna om hans pojkår. Vi förundras över den mogna visdomen hos pojken som, när han lämnat Josef och Maria, påträffades i templet, "där han satt mitt ibland lärarna"¹ och undervisade dem om evangeliet. När Maria och Josef uttryckte sin oro över hans frånvaro, ställde han denna genomträngande fråga till dem: "Visste ni inte att jag måste ägna mig åt det som tillhör min Fader?"²

Den heliga uppteckningen förkunnar om honom: "Jesus växte till i vishet, i ålder och välbehag inför Gud och människor."³ Ett obemärkt skriftställe beskriver övergången från barn till man: Han "gick omkring och gjorde gott"⁴.

Tack vare Jesus Kristus har världen förändrats; den gudomliga försoningen har genomförts, priset för synden har betalats, och dödens skrämmande anblick ger efter för

sanningens ljus och förvissningen om uppståndelsen. Fastän åren går, fortsätter hans födelse, hans tjänande, hans arv att styra allas öde som följer honom så som han så inbjudande bett oss.

Barn föds varje dag – till och med varje timme – till mödrar som har, med sin hand i Guds, inträtt i dödsskuggans dal, för att de ska kunna frambringa en son, en dotter, för att välsigna en familj, ett hem, och på ett sätt en del av jorden.

Dessa värdefulla dagar i de tidiga barnåren binder mor och far till son eller dotter. Varje leende noteras, varje fruktan tröstas, varje hunger mättas. Steg för steg växer barnet. Poeten skrev att varje barn är "en ny ljuvlig mänsklighetens blomma, som just kommit ned från Guds eget hem för att blomstra på jorden".⁵

Barnet blir äldre och visare, förhoppningsvis med hjälp av rättfärdiga föräldrars vägledning. Att lära och göra blir väsentligheter att inrikta sig på.

Det finns de som avfärdar föräldraplikter, som anser att de kan uppskjutas tills barnet blir större. Det går inte visar det sig. Den

Vi förundras över den mogna visdomen hos pojken som, när han lämnat Josef och Maria, påträffades i templet, "där han satt mitt ibland lärarna" och undervisade dem om evangeliet.

bästa tiden att undervisa är mycket kort. Tillfällena är begränsade. Föräldern som uppskjuter sitt ansvar som lärare kan under kommande år få en bitter insikt i Whitters uttalande: "Av alla sorgsna ord som talats eller skrivits, är dessa de sorgligaste: 'Det kunde ha varit!'"⁶

Dr Glenn Doman, en berömd författare och välkänd vetenskapsman, redogjorde för en livslång forskning i uttalandet: "Vad som läggs in i barnets hjärna under de första sex åren av dess liv kommer troligtvis att stanna kvar där ... Om du lägger felaktig information i dess hjärna under [denna period], är det oerhört svårt att utplåna den."⁷

Detta bevis bör sporra till förnyad förpliktelse hos varje förälder att göra det som Fadern har befallt. Barn lär sig genom varsam ledning och övertygande undervisning. De söker efter förebilder att härma, kunskap att förvärva, saker att göra och lärare att behaga.

Föräldrar, mor- och farföräldrar fyller rollen som lärare. Det gör även syskon till det uppväxande barnet. Till dem som verkar som lärare för barn vill jag komma med fyra enkla förslag som ni kan beakta:

1. Undervisa om bön.
2. Inspirera till tro.
3. Lev efter sanningen, och
4. Hedra Gud.

För det första: *undervisa om bön.*

*Bönen är det späda barnets ord,
tryggaste fadersband,
en mänskotanke från vår jord
till himlens sköna land.*⁸

Vi lär oss be genom att be. Man kan ägna otaliga timmar åt att granska andras erfarenheter, men inget tränger in i människohjärtat så mycket som en personlig, innerlig bön och dess himmelska svar.

Så var det med pojken Samuels upplevelse. Så var det med unge Nephis erfarenheter. Så var det med den unge Joseph Smiths oerhört betydelsefulla bön. Så kan den som ber välsignas. Undervisa om bön.

Därnäst: *inspirera till tro.*

Vi kan var och en lära oss mycket av våra tidiga pionjäre-förfäder, vars prövningar och hjärtesorger bemöttes med resolut mod och en orubblig tro på den levande Guden. För några år sedan färdigställde Bryant S Hinckley, far till vår president, en bok med titeln *The Faith of Our Pioneer Fathers*. Välskrivna redogörelser som dessa fick medlemmar överallt att blicka tillbaka på vårt pionjärarv. Ungdomar och barn fanns bland de tusentals som drog och sköt handkärror eller vandrade på pionjärleden, precis som de finns bland de heliga i vår tid som är pionjärer i sina egna områden över hela världen. Jag tror att det inte finns en medlem i denna kyrka idag som inte har rörts av berättelserna om de första pionjärerna. De som gjorde så mycket för allas bästa hade säkert som mål att inspirera till tro. De uppfyllde målet på ett magnifikt sätt.

För det tredje: *lev efter sanningen.*

Ibland lär vi oss effektivast om hur vi ska leva efter sanningen i hemmet och tillsammans med dem vi älskar.

Vid begravningsgudstjänsten för en storsint generalauktoritet, H Verlan Andersen (1914–1992), hölls ett hyllningstal av en son. Det har sin tillämpning var vi än bor och vad vi än gör. Det är exemplet på egen erfarenhet.

Äldste Andersens son berättade att flera år tidigare skulle han gå på en fest i skolan en lördagskväll. Han lånade familjebilen av sin far. När han fick bilnycklarna och gick mot dörren sade hans far: "Det behövs mer bensin i bilen till i morgon. Se till att du fyller tanken innan du kommer hem."

Äldste Andersens son berättade sedan att kvällen varit underbar. Vänner hade träffats, förfriskningar serverats och alla hade haft roligt. I sin glädje underlät han emellertid att följa sin fars instruktioner och fyllde inte tanken innan han körde hem.

Söndagsmorgonen kom. Äldste Andersen upptäckte att mätaren visade tom tank. Hos familjen Andersen var sabbatsdagen en dag för dyrkan och tacksägelse, inte för inköp. Äldste Andersens son sade: "Jag såg min far sätta på sig rocken, säga adjö till oss och gå den långa vägen till kapellet, så att han skulle hinna till ett tidigt möte." Plikten kallade. Sanningen offrades inte för bekvämlighetens skull.

Som avslutning på sitt begravningsstal sade äldste Andersens son: "Ingen son har någonsin fått en mer effektiv

undervisning av sin far än jag fick den gången. Min far kände inte bara till sanningen, utan han levde också efter den." Lev efter sanningen.

Slutligen: *bedra Gud.*

Ingen kan vara ett bättre exempel än Herren Jesus Kristus på hur detta mål ska uppnås. Innerligheten i hans bön i Getsemane säger allt: "Fader, om du vill, så tag denna kalk ifrån mig! Men ske inte min vilja utan din."⁹ Hans exempel på Golgatas grymma kors uttrycker mer än ord: "Fader, förlåt dem, ty de vet inte vad de gör."¹⁰

Mästaren undervisade så evigt bestående alla som vill lyssna till en enkel men ändå djup sanning. Det finns upptecknat i Matteus. Vi lär att sedan Jesus och hans lärjungar kommit ner från Förklaringsberget gjorde de ett uppehåll i Galileen och gick sedan till Kapernaum. Lärjungarna sade till Jesus: "Vem är störst i himmelriket?"

Då kallade [Jesus] till sig ett barn och ställde det mitt ibland dem

och sade: 'Amen säger jag er: Om ni inte omvänder er och blir som barn, kommer ni inte in i himmelriket.

Den som ödmjukar sig som detta barn, han är den störste i himmelriket.

Och den som tar emot ett sådant barn i mitt namn, han tar emot mig."¹¹

Jag tror det är betecknande att Jesus älskade dessa små så mycket, som nyligen lämnat föruttlivaren för att

Söndagsmorg-
onen kom.
Mätaren
visade tom tank.
Äldste Andersen
satte på sig rock-
en, tog farväl av
sin familj och gick
den långa vägen
till kapellet.

komma till jorden. Barn då och barn nu välsignar våra liv, väcker vår kärlek och manar till goda gärningar.

Är det att undra på att poeten Wordsworth talar på detta sätt om vår födelse:

*Med skimmerspår av en
förlorad skrud,
så komma vi från Gud.
Himmel är om oss i vår
barndomstid.¹²*

Det är i hemmet som vi formar våra attityder, våra djupgående trosuppfattningar. Det är i hemmet som hoppet får näring eller förstörs. Dr Stuart E Rosenberg skrev i sin bok *The Road to Confidence*: "Trots alla nya uppfinningar och moderna designer, trender och fixa idéer, har ännu ingen uppfunnit, och kommer aldrig att uppfinna, någon tillfredsställande ersättning för den egna familjen."¹³

Vi kan själva lära av våra barn och barnbarn. De känner ingen fruktan. De hyser inga tvivel om att vår himmelske Fader älskar dem. De älskar Jesus och vill bli lika honom.

Vårt barnbarn, sexårige Jeffrey Monson Dibb, i sällskap med sin sex år gamla lekkamrat, stannade till vid ett soffbord i sitt hem där det stod ett foto av äldste Jeffrey R Holland. Vårt barnbarns vän pekade på bilden och frågade: "Vem är den mannen?"

Jeff svarade: "O, det är äldste Jeffrey Holland i de tolv apostlarnas kворum. Han har fått sitt namn efter mig!"

Denne namne till äldste Holland gick med sin unge vän på en promenad en dag. De marscherade uppför trappan till ett hus, utan att veta vilka som bodde där eller vilken anknytning de kunde ha till kyrkan. De knackade på ytterdörren

och en kvinna öppnade. Utan minsta tvekan sade Jeff Dibb till henne: "Vi är hembesökslärare. Får vi komma in?" De blev visade till vardagsrummet och ombedda att sätta sig. Med fullständig tro vände barnen sig till kvinnan: "Har du något att bjuda på?" Vad kunde hon göra? Hon satte fram något gott och de hade ett angenämt samtal. De oväntade lärarna gick därifrån och lät hör ett uppriktigt: "Tack så mycket."

"Välkomna tillbaka", hörde de kvinnan säga med ett leende.

"Vi kommer", svarade de.

Föräldrarna till de två barnen hörde talas om händelsen. Jag är säker på att de var återhållsamma med att tillrättavisa de små. Kanske de mindes orden i skrifterna: "Ett litet barn skall leda dem."¹⁴

Ljudet av skrattande barn, som glatt leker tillsammans, kan ge intryck av att barndomen är fri från bekymmer och sorg. Så är det inte. Barns hjärtan är känsliga. De längtar efter gemenskap med andra barn. På det berömda Victoria and Albert Museum i London hänger ett mästerverk i olja. Tavlan heter helt enkelt *Sjukdom och balsam*. Den föreställer en liten flicka i rullstol. Hennes ansikte är

blekt, uttrycket i ansiktet avspeglar sorg. Hon tittar på en gatumusiker som uppträder, samtidigt som två små flickor, glada och bekymmerslösa, lekfullt dansar omkring.

Sorg och bedrövelse kommer tidvis till alla, även till barn. Men barn återhämtar sig lätt. De bär på ett underbart sätt upp de bördor som de kallas att uthärda. Kanske en vacker psalm beskriver denna goda egenskap: "Om aftonen gästar gråt, om morgonen kommer jubel."¹⁵

Får jag nu måla en bild av en sådan situation. I

avlägsna Bukarest i Rumänien försökte dr Lynn Oborn, som arbetade ideellt på ett barnhem, lära lille Raymond, som aldrig gått, hur han skulle använda sina ben. Raymond hade fötts med svåra klumpfötter och var helt blind. Raymond hade nyligen opererats av dr Oborn, som rättat till klumpfötterna, men han var fortfarande oförmögen att använda sina ben. Dr Oborn visste att en gästol skulle hjälpa Raymond att komma på fötter, men en sådan stol fanns inte någonstans i Rumänien. Jag är säker på att innerliga böner uppsändes av denne doktor som hade gjort allt han kunde utan något hjälpmedel som gjorde det lättare för pojken att gå. Blindhet kan begränsa ett barn, men oförmågan att gå, springa och leka kan skada hans dyrbara ande.

Låt oss nu gå till Provo i Utah. Richard Headlees familj, som fick höra talas om lidandet och det sorgliga förhållandet i Rumänien, slog sig samman med andra för att fylla en tolv meter

Utan minsta tvekan sade Jeff till henne: "Vi är hembesökslärare. Får vi komma in?"

lång container med omkring 18 ton förnödenheter, däribland mat, kläder, medicin, filter och leksaker. Sista dagen för projektet kom och containern måste skeppas samma dag. Ingen som var inblandad i projektet kände till det speciella behovet av en gästol. Men i allra sista ögonblicket kom en familj med en gästol och lade den i containern.

När den efterlängtrade containern anlände till barnhemmet i Bukarest var dr Oborn på plats när den öppnades. Varje sak den innehöll skulle få omedelbar användning på barnhemmet. När familjen Headlee presenterade sig för dr Oborn sade denne: ”O, jag hoppas att ni tagit med er en gästol till Raymond!”

En i familjen Headlee svarade: ”Jag har ett svagt minne av något som såg ut som en gästol, men jag vet inget om storleken.” En annan familjemedlem skickades tillbaka in i containern och kröp bland byltorna med kläder och matkartonger på jakt efter gästolen. När han fann den lyfte han upp den och ropade: ”Den är liten!” Hurrarop hördes, som snabbt förvandlades till tårar, för alla visste att de varit delaktiga i ett nutida mirakel.

Det finns kanske några som säger: ”Det händer inga underverk idag.” Men doktorn vars böner besvarades skulle svara: ”Jo, det gör det visst det, och Raymond går!” Hon som inspirerades att ge bort gästolen var ett villigt redskap och skulle säkert instämma.

Vem var denna barmhärtighetsängel som Herren påverkade så att hon kunde spela en viktig roll i detta mänskliga drama? Hon heter Kristin och hon föddes med ryggmärgsbråck, liksom hennes lillasyster Erika. De två har som barn tillbringat långa dagar och plågsamma nätter på sjukhuset. Modern läkarvetenskap, kärleksfullt utövad, och hjälp från vår himmelske Fader gav dem båda en viss rörlighet. Ingen av dem är missmodig. Båda inspirerar andra att hålla ut. Kristin går nu på college och har ett eget boende, och Erika är en aktiv elev vid high school.

Jag hade en gång förmånen att säga till Kristin, som skickat sin gästol till Rumänien: ”Tack för att du lyssnade till Herrens Ande. Du var varit ett redskap i Guds hand att besvara en läkares bön och ett barns önskan.”

Senare uppsände jag mitt eget ”tack så mycket” till Gud för barn, för familjer, för underverk i vår tid.

Låt oss uppriktigt följa hans befallning: ”Låt barnen komma till mig och hindra dem inte! Ty Guds rike tillhör sådana.”¹⁶

Gud, vår Fader, har överlämnat dyrbara små i vår jordiska vård. Må vi för dem *undervisa om bön, inspirera till tro, leva efter sanningen och hedra Gud*. Då får vi himmelska hem och eviga familjer. Vilken större gåva kan vi önska oss? Vilken större välsignelse kan vi be om? Ingen! ■

SLUTNOTER

1. Lukas 2:46.
2. Lukas 2:49.
3. Lukas 2:52.
4. Apostlagärningarna 10:38.
5. Gerald Massey, ”Wooded and Won”, i *The Home Book of Quotations*, utvalda av Burton Stevenson (1934), s 121.
6. John Greenleaf Whittier, ”Maud Muller”, *The Complete Poetical Works of Whittier* (1892), s 48; kursivering tillagd.
7. *How to Teach Your Baby to Read* (1964), s 46–47.
8. ”Bönen är själens längtan sann”, *Psalmer*, nr 86.
9. Lukas 22:42.
10. Lukas 23:34.
11. Matteus 18:1–5.
12. William Wordsworth, *Vinkar om odödlighet*, översatt av Anders Österling. Citerat i ”Ett stort och förunderligt verk”, s 205.
13. *The Road to Confidence* (1959), s 121.
14. Jesaja 11:6.
15. Psaltaren 30:6.
16. Markus 10:14.

FÖRSLAG TILL HEMLÄRARE

Efter att ha förberett er under bön kan ni dela med er av detta budskap på ett sätt som uppmuntrar dem ni undervisar att delta. Här följer några exempel:

1. Berätta kortfattat om pionjärerens mödosamma färd över slätterna. Fråga familjemedlemmarna om de känner till människor som är pionjärer idag. Fråga vad vi kan lära oss av dessa exempel på tro.
2. Återge kortfattat berättelsen om hur äldste Andersen var ett föredöme för sin son. Fråga familjen om de kan komma ihåg tillfällen då föräldrar eller andra lärare varit goda exempel för dem.
3. Återge berättelsen om Kristin och den gästol hon skickade till Rumänien. Låt familjen berätta hur personer de känner varit till välsignelse för andra genom att följa inspiration.

Att uppfostra ett barn med handikapp

MARLEEN S WILLIAMS

Docent i psykologisk rådgivning,
Brigham Young University

Jag minns när jag höll min dotter Nikki i mina armar för första gången. Hon såg vacker och perfekt ut. Mitt hjärta och sinne fylldes med kärleksfulla drömmar om hur jag skulle ta hand om henne. Jag såg fram emot att berätta för henne om min kärlek till böcker, musik och konst. Jag tänkte inte spara någon möda när det gällde att utveckla hennes talanger och förmågor.

Jag skulle inte då ha kunnat föreställa mig att hon aldrig skulle kunna läsa mer än bristfälligt, endast lösa enkla matematiska problem och aldrig lära sig att köra bil. Det var först efter sex svåra år av rädsla, frustration, medicinska utvärderingar och psykologiska tester som jag fick veta att Nikki var förståndshandikappad.

Att anpassa sig till ett barn med ett handikapp är en process, inte en händelse. Tio procent av alla barn har ett handikapp eller en långvarig kronisk sjukdom. Även om det är en relativt vanlig erfarenhet är de flesta föräldrar aldrig redo att höra: "Ditt barn har ett allvarligt handikapp." Det tar tid att lära sig hur man handskas med förvirringen, de fysiska

påfrestningarna, omställningsproblemen, de extra kostnaderna och känslorna av förlägenhet och ensamhet. Om du har varit med om, eller genomgår denna anpassningsprocess, är det viktigt för dig att veta att många av dina reaktioner är normala.

Chocken

Till att börja med kan det vara svårt för dig att tillgodogöra dig informationen om att ditt barn har ett handikapp. Det kan ta tid för dig innan du förstår vad diagnosen innebär. Alla har vi föreställningar och stereotypa bilder av barn med förståndshandikapp eller mentala sjukdomar. Dessa diagnoser kanske inte överensstämmer med vad vi ser hos vårt barn, särskilt inte om barnet ser normalt ut. Det är till hjälp att inhämta kunskap om handikappet. Ta reda på så mycket du kan om ditt barns diagnos. Sök information från tillförlitliga källor, till exempel från professionella organisationer som är inriktade på det specifika handikappet.

Förnekelse

Förnekelse är en psykologisk försvarsmekanism som vi använder oss av när vi känner oss överväldigade och oförmögna att handskas med situationen. På sätt och vis kan förnekelse vara en gåva som gör det möjligt för oss att acceptera sanningen lite åt gången

En av de vackraste insikterna är kunskapen om att mitt barns ande inte är handikappad.

och göra den mer uthärdlig. Förnekelse är ofta en följd av rädsla – rädsla till följd av osäkerhet inför framtiden eller oro över det inflytande som detta barn kommer att ha på andra familjemedlemmar. Förnekelse kan leda till ett frenetiskt sökande efter botemedel. Föräldrarna kan tro att om de bara hittar den rätta läkaren, den rätta medicinen, det rätta programmet eller det rätta tillvägagångssättet för inläring, då kommer barnet att bli "normalt". Detta sökande är användbart i så motto att det kan hjälpa dig att finna lokala resurser som kan vara till hjälp för ditt barn, dig själv och din familj. Men förr eller senare måste du ställas inför barnets begränsningar och acceptera din egen oförmåga att avlägsna handikappet. Du måste också befria andra människor från detta ansvar.

Oro

Att erkänna handikappets existens kan leda till ångestladdade känslor. Oro är kroppens sätt att reagera på rädsla och att mobilisera sina resurser. Om ett stort vilddjur skulle komma in på ditt rum skulle du troligen reagera med stark rädsla. Din kropp skulle utlösa adrenalin och du skulle bli beredd att slåss, fly eller stelna till. Detta är vanliga reaktioner när människor hotas på något sätt. När du börjar inse att detta barn behöver särskild omvårdnad och beskydd, kan denna reaktion mobilisera dina resurser. Skaffa information. Samtala med andra föräldrar. Be och samtala med prästadömsledarna. Sök professionell hjälp. Aktiviteter som minskar känslan av maktlöshet är

ett bra sätt att använda denna energi. Att ta hand om sig själv är också en viktig del i att handskas med oro. Få tillräckligt med sömn, ät rätt och ta dig tid till aktiviteter som hjälper dig att koppla av och njuta av livet. Föräldrar behöver då och då få andrum i det tunga ansvaret att sköta ett handikappat barn.

Skuldkänslor

Tro på en rättvis värld leder ibland till oberättigade skuldkänslor. Vi vill tro att vår värld är förutsägbar och kontrollerbar. Denna tro skyddar oss för vår rädsla. Vi övertygar oss själva om att det som är dåligt händer dåliga människor och att det som är gott händer goda människor. Detta verkar rättvist. Baksidan av denna tro är att när någonting sårar oss så har vi en tendens att tro att vi på något sätt är skyldiga till det. Kommentarer av välmenande men okänsliga människor kan utlösa dessa känslor. Ord som "du behövde säkert gå igenom det här för din frälsning" kan göra att föräldrar får smärtsamma och oberättigade skuldkänslor. De börjar fråga: "Varför just jag? Är jag så dålig att jag behövde någonting så här svårt för att skärpa mig? Jag ville bara vara en god förälder." Frågor kan också komma från människor som tror att de kan skydda sig själva från samma erfarenhet om de bara kan upptäcka vad du gjorde "fel".

Du måste finna din egen andliga mening med smärtsamma händelser och inte tillåta att andra tvingar på dig sina svar på varför dessa saker händer. Det tar många år att tillförlitligt förstå och ibland kommer inte svaret i detta liv. Lita på att vår himmelske Fader är en kärlekens Gud och att han inte tycker om att straffa dig. På det sättet får du bättre insikt i de prövningar du ställs inför.

Sorg och bedrövelse

Förluster åtföljs av starka känslor. Om du har ett handikappat barn kan det kännas som om du förlorat det barn

du trodde att du skulle uppfostra. Du kan också känna sorg över förlusten av det som du kanske föreställde dig var en idealisk familj. Faktum är att du kan behöva få en ny syn på vad som är en idealisk familj.

När jag var en ung mor med fyra barn verkade min make som biskop. Det kändes underbart att ingå i min syn på en idealisk sista dagars helig familj. Men min make dog i cancer och jag lämnades ensam att uppfostra mina barn. Jag var tvungen att återvända till skolan, ta examen och arbeta. Jag behövde få en ny syn på det som jag uppfattade vara en idealisk sista dagars helig familj. Senare gifte jag mig med en man med sex barn och vi blev en blandad familj med tio barn. Åter igen behövde jag omdefiniera min bild av vad en idealisk sista dagars helig familj är.

Att lära sig sörja och sedan gå vidare med sitt liv kan bygga styrka. När du kan erkänna och arbeta igenom smärtsamma känslor, utvecklar du känslomässiga, andliga och psykologiska färdigheter som kan hjälpa dig inom andra områden i livet. Din förmåga till medkänsla kan växa genom personlig erfarenhet av sorg.

Vrede

Vi behöver göra något meningsfullt av det som vi upplever som orättvist. Att uppfostra ett handikappat barn kan ge en nära inblick i livets grymma sidor. Men att skapa en ny definition av vad som är rättvist kan minska vreden. När till exempel min dotter var 10 år var hon med på en fest i Söndagsskolan. Hon kom hem med skrapsår och blödde. En av pojkarna i klassen hade kallat henne en "dum utvecklingsstörd" och knuffat ner henne. Jag var arg över att mitt barn blivit skadat. Ilska känslor kan tyda på att någonting behöver göras. Ilska kan göra oss medvetna om faror, problem och kränkningar som kan behöva åtgärdas. Vi kan emellertid besluta oss för hur vi ska reagera på dessa känslor. Vi kan handskas med vrede på ett konstruktivt sätt.

Ofta är barnets dåliga uppträdande bara ett försök att handskas med något annat problem, som vi lärde oss när Nikki inte ville lägga sig och envisades med att ha ljuset tänd hela natten.

Nikki (ovan med sin mamma, sin familj, sina bror- och syster-söner och hennes bror vid en dans) lär oss att kärlek, vänlighet och barmhärtighet inte bara är till för de snabba och starka.

Min make och jag besökte pojkens familj. Vi satt med pojken och hans föräldrar och talade lugnt om vad ordet *utvecklingsstörd* betyder. Vi frågade pojken hur han skulle känna sig om han inte kunde göra det som han tyckte om. Denne pojke blev en av vår flickas bästa bundsförvanter. Händelsen fick en annan person att tillväxa. Detta verkade "rättvist". Hämnd skulle inte ha frambringat rättvisa. Även om vrede kan komma av erfarenheter av orättvisa, kan vi vända dem till goda erfarenheter för oss själva och andra.

Den universella lagen

Barn med handikapp har svårare att behärska vardagliga rutiner och aktiviteter. Att lära sig känslomässiga färdigheter är till och med ännu svårare. De erfar mer motgångar än andra barn. Om handikappet påverkar hjärnans funktion så är det svårare för barnet att på ett rationellt sätt tänka igenom problemen. Min make betecknar ett uppförande som en följd av denna svårighet som "den universella lagen". Om du inte kan tala igenom en sak så måste du agera ut den. Med andra ord, det som inte verbalt kan

formuleras uttrycks på något annat sätt, även om det bara blir genom att ha ont i magen. Ofta är barnets olämpliga uppträdande bara ett försök att handskas med något annat problem.

När min dotter var 18 år vägrade hon till exempel att gå till sängs och envisades med att ha ljuset på hela natten. Hon brukade bli mycket arg och säga: "Jag vill inte lägga mig eftersom det finns missionärer som gömmer sig i min byrålåda." Jag förstod att det var ett uttryck för förvirring.

Istället för att bli arg försökte jag förstå. Vad kunde ha fått henne att bli så rädd? När jag funderade över det insåg jag att många av hennes vänner höll på att gifta sig. Hon hade varit närvarande vid bröllopsfester där de fått vackra saker som de skulle lägga i sina byrålådor. De gifte sig, lämnade henne och fanns inte längre att tillgå som hennes vänner. Hon längtade också efter dessa erfarenheter och hade uttryckt oro: "Kommer jag någonsin att gifta mig? Kommer någon någonsin att älska mig? Kommer någon någonsin att hålla en bröllopsfest för mig och ge mig vackra saker?" Hennes vänner hade gift sig med återvända missionärer. Hon kunde se att återvända missionärer var utmärkta makar. På något sätt hörde allt detta ihop. Hon var också starkt och smärtsamt medveten om att hon saknade förmåga att handskas med det som krävdes för ett

äktenskap. Hon var oförmögen att verbalt uttrycka dessa konflikter, eller ens helt förstå dem, så allt vi hörde var en inbillning om missionärer som gömde sig i byrålådan. När jag väl började förstå hennes inre upplevelse så kunde jag tala igenom det med henne. Vi arbetade tillsammans på att verbalt uttrycka hennes konflikter och vår sorg över att hon inte kunde gifta sig. Hennes beteendestörning upphörde och hon kunde sova lugnt.

Olämpligt uppträdande

Föräldrar har ibland svårt att identifiera orsaken till ett handikappat barns olämpliga uppträdande. Handikapp skiljer sig åt genom de olika svårigheter de skapar. Barns naturliga läggning, starka och svaga sidor varierar. De omständigheter som omger incidenter av dåligt uppförande är unika för varje familj. Dessa faktorer gör det svårt, men om du kan fastställa meningen med det dåliga uppförandet, blir det lättare att känna till vilka problem som behöver lösas. Att bli arg och frustrerad på barnet motverkar sitt syfte, eftersom dessa reaktioner vanligtvis hindrar föräldrar från att identifiera den verkliga källan till det dåliga uppträdandet.

En ganska vanlig källa till dåligt uppträdande är behov av uppmärksamhet. Barnet försöker kanske få uppmärksamhet därför att hon eller han är hungrig, trött, rädd, överstimulerad, uttråkad, frustrerad, sjuk, eller har en allergisk reaktion på mat eller på omgivningen. Om barnet inte har förmåga att uttrycka det i ord så kommer han eller hon att agera ut det. Detta gäller särskilt barn som har störningar som inbegriper hjärnans funktion, som ADHD, förståndshandikapp, manodepression och schizofreni. Barnet kan känna sig överväldigat och kan vara oförmöget att verbalt uttrycka sin smärta. Föräldrar bör vara medvetna om vad som pågår i barnets liv som kan få honom eller henne att söka uppmärksamhet.

Strategier som inte fungerar när det gäller dåligt uppträdande inbegriper (1) att upprätta disciplinära regler och inte genomföra dem; (2) skrika – barnet lär sig att inte

lyssna förrän någon skriker; (3) förolämpningar och öknamn, vilket bara får barnet att känna sig skamset; (4) undandra förmåner som inte har något samband med det dåliga uppträdandet; och (5) fysiskt eller verbalt förgripa sig på barnet. Dessa strategier brukar vanligtvis förvärra det dåliga uppträdandet istället för att hjälpa barnet att lära sig handskas med svåra situationer och känslor.

Nikki hjälper andra att lära sig medkänsla och förståelse. Jag är tacksam för allt det goda hon gjort för såväl vår familj som för många andra.

Välsignelser

Många välsignelser kommer av att uppfostra ett barn med handikapp. Jag inser den viktiga roll som Nikki har spelat i min personliga och andliga utveckling. Upplevelsen har fört mig ner på mina knän vid många tillfällen eftersom jag behövt ytterligare instruktioner från en allvetande himmelsk Fader. Det har öppnat mitt hjärta för sanningar som jag haft en önskan att förstå bättre. Jag har ännu inte alla svaren till "Varför just jag?" eller "Varför just hon?" Men jag har fått en större förståelse för många principer – en förståelse som är ovärderlig för mig.

En av de vackraste insikterna är kunskapen om att mitt barns ande inte är handikappad. Jag har blivit medveten om att hon erfar ett rikt andligt liv. Hon är ofta den första i familjen att känna den Helige Andens närvaro vid heliga tillfällen. Hon förmedlar ofta andliga

insikter som hennes begränsade intellektuella förmåga inte kunde ha frambringat.

När Nikki fick sin patriarkaliska välsignelse fick hon veta att hon fått denna särskilda erfarenhet under jordelivet på grund av sin själsliga storhet. Hon hjälper andra att lära sig omtänksamhet och förståelse. Jag är tacksam för allt det goda hon gjort för såväl vår familj som många andra. Nikki lär oss att kärlek, vänlighet och barmhärtighet inte bara är till för de snabba eller de starka, utan också för dem som kämpar. Jag har ett fast hopp om en evig relation med Nikki. Jag vet att när hon slutligen botas från sitt handikapp får jag veta mer om hennes själsliga storhet. ■

Marleen S Williams är medlem i Hillcrests åttonde församling, Hillcrests stav, Orem, Utah.

EN SAMMANKOMST I GHANA

MICHAEL OCH MARGED KIRKPATRICK

Det grovkorniga stoftet från harmattan (passadvind i Afrika; ö a) blåste över en förhoppningsfull församling i Accra, Ghana. Tusentals sista dagars heliga satt tysta och atmosfären var fylld av förväntningar. De hade arbetat och förberett sig och nu var de redo. Det var dags. Profeten var där.

Entusiasmen hos Ghanas ungdomar hade börjat flera månader tidigare med en begäran

från president Gordon B Hinckley om att få ungdomarna och barnen engagerade i invigningen av templet i Accra, Ghana, det första templet i Västafrika.

För ungdomarna i Ghana innebar detta många timmars övning av inhemska danser och sånger och därefter sätta samman dem alla för att inte bara skapa den största ungdomsaktiviteten någonsin i Afrika utan också

Ungdomar i Ghana (ovan t v) sjöng och dansade i traditionella dräkter för att fira ett nytt tempel och besöket av president Gordon B Hinckley. Primärbarn klädda i vitt (nedan t v) sjöng "Jag är Guds lilla barn" som en del av firandet.

en spektakulär kulturell händelse för profeten och människorna i Ghana.

Nästan 1000 ungdomar, 700 primärbarn och samtliga heltidsmissionärer från området, framträdde i Accras idrottsarena för president Hinckley och hans hustru Marjorie, äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kворum, medlemmarna i områdespresidentskapet för Afrika Väst och deras hustrur, Gas stamråd, kyrkans medlemmar och andra åskådare. President Hinckley välkomnades på engelska, franska, twi och med talande trummor.

Missionärerna inledde föreställningen med att sjunga "Vi har valt att tjäna" (*Psalmer*, nr 172) och därefter tog ungdomarna över. De var klädda i traditionella dräkter och organiserade inom sina stavar och distrikt till att representera olika regioner och byar.

Desmond Ahwireng, en av ungdomarna, föreställde Anansi, en legendarisk spindel från afrikanska folksagor. På scenen gick Anansi från by till by och sökte efter alla goda ting i världen för att kunna behålla dem själv.

Han samlade in dem i en kalebass som han bar på huvudet. När han närmade sig varje by började ungdomarna i denna by att sjunga och dansa för honom och gav honom bland annat mod, tjänande, kärlek, musik och en familj.

I slutet av resan fann Anansi templet i Accra. Templets skönhet övertygade den själviska spindeln om att han inte borde behålla alla goda ting han samlat in för sig själv, så han tömde innehållet i sin kalebass för att dela med sig av dem till var och en. Anansis goda gärning hyllades av 700 primärbarn, alla klädda i vitt, som sjöng "Jag är Guds lilla barn". (*Psalmer*, nr 194)

Ungdomarna i Ghana kommer att minnas invigningen av detta tempel. De, liksom Anansi, älskar att se templet och hoppas att dess närvaro där ska förmå dem att dela med sig av det goda de har allteftersom de fortsätter att följa profetens råd. ■

Michael och Marged Kirkpatrick avslutade nyligen sitt tjänande som cbefer för informationstjänsten i området Afrika Väst. De är medlemmar i Holladays 26:e församling, Holladays stav, Salt Lake City.

President Hinckley (överst) står framför templets hörnsten. Anansis resor (ovan), en spindel i afrikanska folksagor, utgjorde ramen till en del av uppträdandena på scenen. (Vänster och ovan till vänster.)

DEN ENDE ÖVERLEVANDE

Trots att jag räddades från att drunkna behövde jag fortfarande undsättas.

JOELI KALOUGATA

Det var en mulen morgon i december 1973, men vädret återspeglade inte mitt humör. Jag stod på däck på ett fartyg med mina föräldrar och två yngre syskon och kände mig mycket glad när vi började röra oss bort från vår lilla ö i Söderhavet. Båtens namn var *Uuilakeba* och den var på väg till Suva, huvudstad på Fijiöarna.

För en 12-årig pojke från den yttre ön Ono-i-Lau, var en resa till den stora staden inte en vardaglig händelse. Tillsammans med mina föräldrar och två av mina syskon hade jag ivrigt väntat på denna dag. Vi fem reste till Suva för att bli döpta i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Finna sanningen

Det återställda evangeliets ljus hade först skinit i vårt hem på ett extraordinärt sätt. Min far, Mosese, uppfostrades i ett metodisthem. Men under åratals studier av Bibeln hade han kommit fram till att den sanna Jesu Kristi Kyrka som beskrivs i de heliga skrifterna inte fanns på vår lilla ö. Han lät aldrig vår familj besöka någon gudstjänst av något slag, men vi brukade dagligen samlas vid hans fötter när han undervisade från Bibeln. Allteftersom åren gick, medan min far fortsatte att studera skrifterna, blev han alltmer övertygad om att den sanna Jesu Kristi kyrka inte fanns.

Sålunda förblev vi i mörkret till dess att, slutligen, år 1971, vår kusin Siga återvände för ett kort besök. Siga hade bosatt sig på Hawaii. Vi tyckte det var spännande med denna oväntade återförening. Genast förberedde min mor te åt vår besökare, men till vår förvåning tog han inte emot det. Han förklarade att han under sin tid på Hawaii blivit döpt i mormonkyrkan och att han inte längre drack te. Eftersom far aldrig hört talas om en sådan religion frågade han: "Vilken slags kyrka är det?" Siga föreslog att han skulle slå i en uppslagsbok. Under uppslagsordet "mormon" läste min far: "Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga."

Omedelbart hoppade min far upp och slog knytnäven i bordet. I det ögonblicket hade den Helige Anden övertygat hans hjärta om att detta var vad han hade sökt efter i hela sitt liv. Hela hans ansiktsuttryck förändrades när han bad Siga berätta för honom om denna kyrka. Ett långt samtal utspann sig då de började läsa från det fjärde kapitlet i Efesierbrevet, där det står om "en tro, ett dop" (v 5) och behovet av apostlar och profeter. Siga föreslog att min far skulle kontakta missionärerna för att få veta mer.

Så gick det till när vi för första gången fick höra talas om Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Min far började brevväxla med president Ebbie L Davis i Fijimissionen Suva, som skickade oss ett exemplar av Mormons bok. Andra böcker och broschyrer om kyrkans lära följde snart.

Min far slukade allt detta och han fann svaren på sina frågor. Det dröjde inte länge förrän han önskade av hela sitt hjärta att vår familj skulle bli döpt. Men kyrkan fanns inte på vår ö. Vi insåg snart att vi för att bli döpta måste bege oss dit där kyrkan fanns. Och för oss innebar detta Suva.

På stormigt hav

Slutligen, efter att vi använt nästan två år till planering och förberedelser, hade dagen slutligen kommit och vi stod ombord på *Uhulakeba*. Det var en tät atmosfär i luften när vi gick ombord tillsammans med de andra passagerarna. Hopp och entusiasm fyllde våra hjärtan när vi väntade på vår avresa.

Båten lämnade hamnen ungefär klockan åtta måndagen den 10 december 1973. På grund av alla intensiva

känslor denna dag hade jag knappt lagt märke till de stormiga vindarna och de hotande moln som tornade upp sig i fjärran. Men när båten sakta körde ut på öppet vatten försämrades vädret. Snart började väderprognoserna tala om en annalkande tropisk storm. Trots varningarna var vår kapten övertygad om en trygg resa. Vi fortsatte framåt medan havet runt omkring oss blev allt våldsammare och regnet slog allt hårdare. Det dröjde inte länge förrän passagerarna blev ombedda att söka skydd inuti båten, medan besättningen navigerade genom de gro-piga vattnen.

Kaptenen var en släkting till min far och han lånade oss sin personliga hytt för att vi skulle få vila medan vi uthärdade stormen. Där kröp vi samman som en familj och väntade. Trots att båten

Efter vad som tycktes vara en evighet steg solen upp igen och jag höll mig fast ännu en dag och ännu en natt. Slutligen, omkring klockan fem på eftermiddagen på onsdagen, upptäcktes vi av en räddningsbåt.

nu kastades våldsamt hit och dit somnade snart min bror och syster och jag.

Efter vad som för mig bara tycktes vara ett ögonblick väcktes vi av min mors skrik. Vatten läckte nu in genom en liten hyttventil. Vi satte oss upp och jag lade märke till att min far inte var tillsammans med oss, och eftersom jag trodde att han gått upp däck lämnade jag min mor och mina två syskon. Det var ganska svårt att klättra upp på däck, även om jag i min panik inte insåg varför. Jag förstod inte att båten tagit in för mycket vatten och höll på att sjunka. Just när jag kommit upp på däck började *Uhuilakeba* att kapsejsa, och jag kastades in i vredgade vattenmassor.

Min enda instinkt var att överleva. Desperat simmade jag av all kraft för att hålla mig på toppen av de monstruösa vågorna. Inom några minuter fick jag syn på en äldre man som höll fast vid två flytande väskor av kokosnöt. Jag

simmade bort till honom, vädjade om en väska och barmhärtigt nog gav han en till mig. Jag tog tag i väskan och kämpade för livet genom att hålla fast vid den.

Minuterna gick och plötsligt såg jag min mor.

Hon såg också mig, simmade över och vi omfamnades. Med ord som jag aldrig kommer att glömma bad hon mig att hålla fast vid denna väska oavsett vad som händer, för den skulle rädda mitt liv. Efter att sedan ha kysst mig på kinden lämnade hon mig för att leta efter min bror och syster. Det var det sista jag någonsin såg av min mor.

Medan stormen fortsatte att rasa funderade jag inte över vad som hade hänt. Jag kämpade bara med att hålla mig ovanför vågorna. När jag drogs upp och ner av vågorna kunde jag se många andra, men jag kunde inte finna min familj.

Timmarna gick som i en fruktansvärd dröm. Snart randades kvällen och vi simmade vidare i mörkret. Efter vad som tycktes vara en evighet steg solen upp igen och jag höll mig fast ännu en dag och ännu en natt. Slutligen, omkring klockan fem på eftermiddagen på onsdagen, upptäcktes vi av en räddningsbåt.

Mer än två hela dagar hade gått. Av de omkring 120 passagerarna som hade gått ombord på den olycksbringande båten blev 35 funna levande i vattnet. Vi togs till Suva och fördes till sjukhuset. Där fick jag veta vad som egentligen hade hänt. Mindre än fyra timmar efter att vi lämnat hamnen hade cyklonen Lottie, en kortvarig Stilla havs-storm, slagit till mot oss. *Uhuilakeba* blev aldrig funnen. Jag fick också veta att av de fem medlemmarna i

min familj som funnits ombord var jag den ende överlevande. Min familjs planer att bli döpta i kyrkan hade sjunkit ner i havets djup.

Förlorad och funnen

Tiden gick och jag stannade kvar på ön Viti Levu, huvudön på Fiji. Jag gav mig iväg för att bo hos min äldre syster, som hade flyttat från hemmet åratals tidigare. I tragedins kölvatten hade president Davis förlorat kontakten med mig och jag förlorade kontakten med kyrkan. När han fick veta att jag hade överlevt så instruerade han missionärerna att leta efter mig. De letade i månader men förgäves. President Davis tid som missionspresident tog slut och han överlämnade letandet till sin efterträdare.

Åren gick, men på grund av dåliga kommunikationssystem blev jag inte funnen. Familjen som jag bodde hos var inte intresserad av evangeliet, så jag hade föga hopp om att finna kyrkan under min tonårstid. Jag plågades av förlusten av min familj och undrade varför jag lämnats ensam. Men i mitt hjärta bar jag de sanningar som mina föräldrar undervisat mig om. Även om det hände att jag gav efter för svagheter och frestelser, kom jag alltid ihåg min fars vittnesbörd om Jesus Kristus och hans sanna kyrka. Slutligen gifte jag mig och bosatte mig på Vanua Levu, den norra ön i Fiji.

I mars 1985, när jag arbetade med att hugga kokosnötkopra inte långt från huvudvägen, stannade ett äldre par i en liten bil till och ropade på mig. De frågade mig om jag kände en man vid namn Joeli Kalougata. Men innan jag sade till dem att de verkligen hade funnit honom frågade jag vad de ville. De presenterade sig själva som äldste och syster Kimber och förklarade att de var missionärer för Jesu Kristi Kyrka av Sista

Dagars Heliga. Äntligen hade de funnit mig! Det var ett härligt ögonblick. Efter sex missionsdiskussioner på två dagar döptes jag den 18 mars 1985, tillsammans med min hustru Elenoa. Vårt liv har inte varit sig likt sedan dess.

Jag ser tillbaka på de stora välsignelser som min himmelske Fader har utgjutit över mig under mitt liv. Jag kommer alltid att vara tacksam för mina kärleksfulla föräldrar och de principer och sanningar som jag lärde mig av dem. Tack vare mina föräldrars exempel är min hustru, mina barn och jag nu medlemmar i den sanna Jesu Kristi kyrka.

År 1998 flög Elenoa och jag till Tonga för att ingå heliga eviga förbund i templet i Nuku'alofa, Tonga, och utföra tempelförordningar för mina föräldrar och syskon. Några år senare beseglades våra barn till oss i det nya templet i Suva, Fiji. När jag nu betraktar min familj – min eviga familj – tackar jag Herren för att han kom ihåg mig och förde tillbaka evangeliet i mitt liv. ■

Joeli Kalougata är medlem i Nabua gren, Labasa distrikt, Fiji.

Äldste och syster Kimber förklarade att de var missionärer för Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Äntligen hade de funnit mig! Det var ett härligt ögonblick.

Fastställandet av eviga mönster

Som unga vuxna är er utmaning att lära känna, förstå och följa Herrens ordning.

EARL C TINGEY
i presidentskapet för de sjuttios kvarum

Det finns vissa beslut som bara behöver fattas en gång. Efter att ha fattat beslutet behöver vi inte längre undra över hur vi ska handla i en viss situation i framtiden. Beslut utvecklar vanor eller mönster. Ordet *mönster* beskriver bäst det råd jag vill ge till de unga vuxna i kyrkan. Det är viktigt att ni, i er ålder och med era erfarenheter i livet, vet hur man fastställer mönster som leder till evig lycka.

Många av er har troligen använt ett mönster för att sy en klänning eller sätta ihop ett modellplan. Ordet *mönster* kan också betyda att matcha eller imitera eller följa en fastställd väg eller en föreskriven ordning.

Herren använder ordet *mönster* i en uppenbarelse som gavs till profeten Joseph Smith år 1831: ”Åter, jag skall giva eder ett mönster för allt, att I icke mån bliva förledda, ty Satan är lös i landet och söker att bedraga folken.” (L&F 52:14)

När den här uppenbarelsen gavs var kyrkan knappt ett år och det fanns vissa manifestationer av falska och vilseledande andar. Därför gav Herren klara instruktioner i det här kapitlet om att det finns ett fastställt mönster att följa för alla förfaringsätt, förordningar och aktiviteter. Detta mönster skulle

hjälpa de heliga att göra saker och ting på Herrens sätt.

Vår utmaning är att lära känna, förstå och följa Herrens ordning. Han har fastställt beprövade mönster som, om de åtföljs, hjälper oss att finna lycka i detta liv och hjälper oss också att kvalificera oss för evigt liv. Profeten Joseph Smith sade: ”Gud vistas i evigheten och ser icke på tingen som vi.”¹ Om vi kan börja se på tingen som vår himmelske Fader – och det kan vi göra genom att studera skrifterna, följa profeterna och ta emot personlig uppenbarelse – kan vi följa Herrens mönster och undvika en del av de missöden som kan hända i våra liv.

Låt oss undersöka sex gudomliga mönster som Herren vill att vi ska följa.

Moralisk renhet

Var rena. I över ett årtionde har första presidentskapet uppmuntrat kyrkans ungdom att följa riktlinjerna i en underbar liten broschyr som heter *Vägledning för de unga*. Den här broschyren innehåller normer som håller era sinnen och kroppar rena från världens synder.

Även om denna broschyr är riktad till ungdomen, vore det också bra för er unga vuxna att fortsätta följa råden som finns däri. Låt mig få berätta om en personlig erfarenhet jag hade av *Vägledning för de unga*.

Syster Tingey och jag bodde i Afrika. Jag skickades till Burundi, ett litet land i östra centrala Afrika. Flera trofasta familjer hade hållit möten i sina hem och de ville att missionärer skulle sändas till dem.

Jag träffade en fin gentleman som representerade regeringen. Jag förklarade för honom vilka vi var, vad vi lärde och hur folket i hans land skulle bli välsignat genom att kyrkan upprättades där. När jag var klar, sade han: "Jag kan inte se att det du berättat för mig skiljer sig på något sätt från det vi redan har i vårt land. Jag ser ingen anledning till att godkänna din begäran att missionärer ska få komma in i vårt land."

Jag var förkrossad. Mitt möte var nästan över och om ett ögonblick skulle jag lämna hans kontor. Jag bad en tyst bön i mitt hjärta om att jag skulle komma på något att säga. Genast kom en tanke till mitt sinne. Jag tog fram min plånbok och tog fram ett litet exemplar av broschyren *Vägledning för de unga*, som jag alltid bar med mig. Under resten av besöket berättade jag snabbt för honom om hur alla ungdomar i vår kyrka har ett exemplar av den här broschyren.

Jag läste upp några av ämnena och förklarade att vi lär våra tonåringar dessa mönster.

"Menar du att ni förväntar er av er kyrkas tonåringar att rätta sig efter dessa normer?" frågade han.

"Ja, och det gör de också", svarade jag.

"Det är häpnadsväckande", sade han. "Vill du vara snäll och skicka mig några av de där broschyrerna så att jag kan dela ut dem till ungdomarna i min kyrka?"

Jag återvände till Johannesburg och skickade omkring 500 exemplar av broschyrerna på franska och engelska. Ungefär en månad

Regeringsföreträdaren sade: "Jag ser ingen anledning till att godkänna din begäran att missionärer ska få komma in i vårt land." Jag bad om att jag skulle komma på något att säga. Genast kom en tanke till mitt sinne. Jag tog fram broschyren *Vägledning för de unga*.

senare fick vi officiellt erkännande från Burundis regering för kyrkan att komma in i landet.

Jag vet inte om min delaktighet i den händelsen hade någon större betydelse, men jag vet absolut att broschyren *Vägledning för de unga* snabbt erkändes av

denne gode man som något av stort värde och sannolikt bidrog till att skaffa oss det officiella erkännandet.

Jag skulle vilja råda var och en av er att skaffa er ett eget exemplar av broschyren och leva efter riktlinjerna och normerna som beskrivs i den för att åtnjuta följande välsignelser som första presidentskapet lovar er:

”Vi lovar att när ni lever efter dessa normer och efter sanningarna i skrifterna, kommer ni att kunna utföra ert livsverk med större visdom och skicklighet och utstå prövningar med större mod. Ni kommer att ha den Helige Anden till hjälp. Ni kommer att känna er stolta över er själva och ha ett positivt inflytande på andra. Ni kommer att vara värdiga att besöka templet och ta emot heliga förordningar. Dessa välsignelser och många andra kan bli era.”²

Sabbatsdagen

Helga sabbatsdagen. Nu är det dags för er att skapa en vana som blir mönstret för återstoden av ert liv. Mönstret för sabbatsdagen fastslogs tydligt i de tio budorden. (Se 2 Mos 20:8–11.)

Herren upprepade detta råd i en uppenbarelse till profeten Joseph Smith i dessa dagar:

”På det att du må hålla dig mera fullkomligt obefläckad av världen skall du gå till bönehuset och offra dina sakrament på min heliga dag.

”Ty detta är visserligen en dag, åtskild åt dig till att vila från ditt arbete och ägna den Allrahögste din andakt.” (L&F 59:9–10)

Se till att det mönster du fastställer är Herrens ordning genom att helga sabbatsdagen och betala ditt tionde och dina offergåvor.

I dagens värld, där kommersialismen så starkt betonas, är det ibland svårt att se någon skillnad på söndagen och alla andra dagar i veckan. Om ni inte är försiktiga kommer ni att märka att ni tyst och stilla börjar vanhelga den heliga sabbatsdagen

och införa ert eget mönster, som inte kommer att vara Herrens mönster och som med tiden blir svårt att bryta sig loss från.

Ni studerande kanske undrar vilken norm ni ska ha beträffande studier på sabbaten. Jag talar av egen erfarenhet, efter att ha gått på tre universitet, bland annat tre år på en juridisk fakultet och fått en fil mag i företagsjuridik. Under en del av den skoltiden verkade jag som biskop och arbetade på en advokatfirma i New York City. Jag hade all anledning i världen till att studera på sabbatsdagen. Men jag bestämde mig för att göra det till en tros- och principfråga att inte studera på söndagen. Jag känner att Herren hedrade min förpliktelse. Jag lyckades avsluta allt som jag påbörjade inom min utbildning och jag utmärkte mig där jag behövde utmärka mig.

Sabbatsdagen kan vara en underbar dag till att göra gott på. Ni kan gå till era möten, ta del av sakramentet, fasta, studera evangeliet, besöka dem som står i behov av det, skriva till missionärer, läsa goda böcker, och ta er tid till att begrunda och fundera och analysera vilken riktning ni går i och vad ni gör av ert liv.

Äldste Mark E Petersen (1900–1984) i de tolv apostlarnas kvorum lärde: ”Vårt sätt att helga eller inte helga sabbaten är ett ofelbart mått på vår inställning till Herren själv och till hans lidande i Getsemane, hans död på korset och hans uppståndelse från de döda. Det är ett tecken på om vi verkligen är kristna, eller om vår omvändelse är så ytlig att åminnelsen av hans försoningsoffer har föga eller ingen betydelse för oss.”³

Tionde och offergåvor

Betala tionde och offergåvor. Det är viktigt att var och en av er fastställer ett mönster varmed ni sätter undan en tiondel av er inkomst och betalar det som tionde. Ni bör också närvara vid tiondeavräkningen så att det finns en korrekt uppteckning av era offergåvor i kyrkans officiella uppteckningar.

Många av er har en mycket liten inkomst medan ni går i skolan. Andra har börjat tjäna stora pengar. I båda fallen krävs det stor tro till att betala tionde. Jag bär ödmjukt vittne om att fastställandet av detta mönster nu kommer att välsigna ert liv. Ni kan omöjligt förstå allt det goda ni kommer att få del av i evigheten till följd därav.

Många av er har inte utvecklat någon vana att betala fasteoffer. Många av er har föräldrar som betalade fasteoffer när ni växte upp. Nu, när det är ni som är "familjen" eller "hushållet" bör ni göra det till en vana att betala ett ärligt fasteoffer så att biskopen eller grens-presidenten på rätt sätt kan ta hand om de fattiga och behövande i kyrkan.

Tjänande i kyrkan

Tjäna i kyrkan närhelst ni blir kallade. Kyrkan har ett lekmanaledarskapsmönster, där alla medlemmar i riket har ett ämbete. President Gordon B Hinckley har sagt att ett ansvar är en av de viktigaste ingredienserna i att behålla nyligen döpta medlemmar.

Mitt råd är att ta emot vilken kallelse ni än får – och verka väl. Jag skulle vilja berätta för er om en personlig erfarenhet som illustrerar hur de kan bli välsignade som verkar i kyrkan.

Efter att ha tagit examen vid den juridiska fakulteten hade jag en militär förpliktelse i tre år. Min hustru och jag lämnade Utah och kom så småningom till en stor militär anläggning i New York City. I slutet av min treåriga militärtjänstgöring, när vi

förberedde oss för att återvända till Utah, kallades jag som biskop för Manhattans församling i New York City.

Vid den tidpunkten hade vi fått tre av våra fyra barn. Det var en fullständigt oväntad kallelse som satte tron på prov. Jag skulle bli tvungen att klara advokatsamfundets examen i New York för att kunna praktisera juridik i staten New York. Vi skulle bli tvungna att tillsammans med våra barn flytta in till det mycket tätbebyggda New York City, vilket innebar en livsstil som var främmande för oss.

Men efter att i hela mitt liv fått rådet att acceptera kallelser i kyrkan och eftersom jag kände att jag borde säga ja till den här kallelsen, blev jag biskop för en stor församling på ungefär 1000 medlemmar.

Efter att ha verkat som biskop i nästan sju år, oroade jag mig väldigt över att vi, trots att vi varit gifta i tio år och hade fyra barn, fortfarande bodde i en hyrd lägenhet. Vi funderade på att flytta från staden till en förstad, eftersom vi tänkte att det var bäst för oss att placera pengar i en egen bostad.

Den lilla lägenheten med två sovrum som vi bodde i låg i ett stort flervåningshus mitt i New York City. Då omvandlades hyreslägenheterna till bostadsrätter, eller andelslägenheter. Lagen medgav att de som bodde i hyreslägenheterna kunde köpa bostadsrätten till ett pris som låg under marknadsvärdet och sedan sälja den för marknadsvärdet.

Med det sparkapital vi samlat ihop under åren, köpte vi vår bostadsrätt och sålde den. Inkomsten från försäljningen var nästan lika stor som det vi betalat i hyra varje månad för lägenheten i de sju år vi bott där. När jag upptäckte detta,

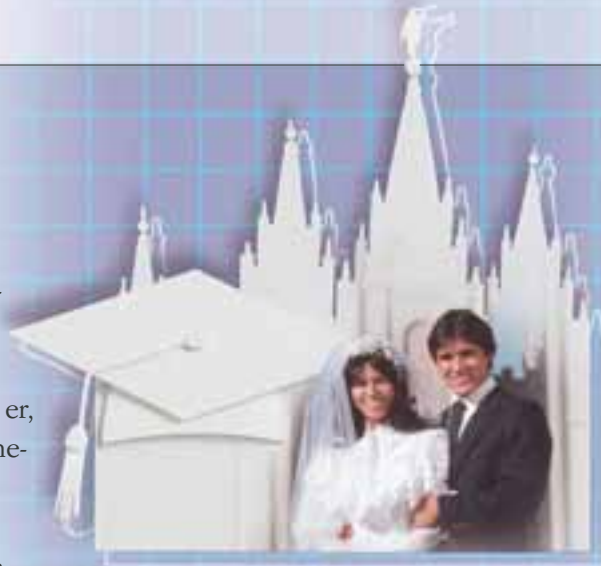
mindes jag min oro över att inte ha kunnat placera pengar i en egen bostad under denna långa tidsperiod. Jag insåg då att jag inte kunde ha skött mina pengar bättre än Herren hade gjort åt oss. Vårt trofasta tjänande under dessa sju år hade belönats på ett

Tjäna i kyrkan närhelst ni blir kallade. Kyrkan har ett lekmanaledarskapsmönster, där alla medlemmar i kyrkan har ett ämbete.

sätt som vi aldrig kunnat föreställa oss.

Jag berättar om denna trosfrämjande upplevelse för er, inte för att dra uppmärksamheten till våra omständigheter utan för att hjälpa er inse att Herren känner er och att han känner till ert trofasta tjänande i kyrkan. Tjåna med entusiasm och Herren kommer att vålsigna era bemödanden.

**Var seriösa och studera flitigt så att ni kan utmärka er i er utbildning. Utveckla ett mönster som hjälper er att förbereda er för det celestia-
la äktenskapets vålsignelser.**

Utbildning och förberedelse inför framtiden

Utmärk er i er utbildning. När ni utexamineras och börjar arbeta inom ert valda yrke, kommer era möjligheter att i stor mån bero på era betyg och er arbetsförmåga.

Ibland, när ni känner er helt upptagna av studentlivet, är det lätt att förlora det faktum ur sikte att ni är i skolan för att få en god utbildning. De sociala aspekterna på ett universitet är viktiga, men var försiktiga så att de inte överskuggar huvudsyftet med att ni är där, och det är att få en god utbildning. Var seriösa. Studera hårt och lär er materialet.

Celestialt äktenskap

Utveckla ett mönster som leder er till att acceptera de vålsignelser och ansvar som hör samman med ett celestialt äktenskap. Det viktigaste mönstret som ni kan forma just nu är ett mönster som leder till celestialt äktenskap.

Kyrkans lära är mycket tydlig: Den enskilde bör vara värdig att gifta sig i templet och stråva efter att uppfostra en rättfärdig familj enligt skrifterna och "Familjen: Ett tillkännagivande för världen".⁴

Låran om celestialt äktenskap lyder:

"Det finnes tre himlar eller grader i den celestia-
la härligheten,

och för att erhålla den högsta måste man intråda i denna prästadömetts orden (det nya och eviga äktenskapsförbundet).

Den som icke gör detta kan icke erhålla den.

Han kan erhålla de andra,
men det är slutet på hans rike.
Han kan icke få avkomlingar."
(L&F 131:1-4)

Når president Joseph Fielding Smith (1876-1972) talade om skyldigheten män har att gifta sig, sade han följande:
"Unga män som likgiltigt försummar detta viktiga bud att gifta sig, eller som inte gifter sig på grund av en självisk önskan att slippa allt det ansvar som

det äktenskapliga förhållandet för med sig, slår in på en väg som är misshaglig i Guds ögon."⁵

Ungdomar, det är viktigt för er att fastställa ett mönster genom vilket ni är öppna och villiga att gå in i den underbara föreningen av man och hustru, och att få denna förening besegrad för all evighet.

Fastställ mönster

Att fastställa eviga mönster i era liv leder till evig lycka. Dessa mönster inbegriper (1) Var rena. Följ riktlinjerna i *Våglledning för de unga*. (2) Helga sabbatsdagen. (3) Inse vålsignelserna som kommer av att betala tionde och offergåvor. (4) Tjåna trofast i kyrkan. (5) Utmärk er i er utbildning och förbered er för framtiden. (6) Acceptera de vålsignelser och ansvar som hör samman med celestialt äktenskap.

Er generation bår på stora löften för kyrkans framtid. Vi tror på er. Vi vet att ni har många utmaningar, men vi vet att ni kan få framgång i att övervinna dessa svårigheter. Var värdiga och mottagliga för personlig inspiration. Ni måste vara villiga att gå framåt i tro, så att Herrens eviga avsikter kan fullföljas över hela världen. Vi vet att ni kan göra det. ■

Från ett tal vid en brasafton inom Kyrkans utbildningsverksambet i Mesa, Arizona, 5 maj 2002.

SLUTNOTER

1. Profeten Joseph Smiths lärdomar, s 307.
2. *Våglledning för de unga*, s 2-3.
3. "The Sabbath Day", *Ensign*, maj 1975, s 49.
4. Se omslagets bakre insida i detta nummer.
5. *Frålsningens lära*, sammanst av Bruce R McConkie, 3 delar (1954-1956), del 2, s 70.

Känna Herrens kärlek genom ödmjukhet

Välj under bön ut och läs från det här budskapet de skriftställen och lärdomar som tillgodoser behoven hos de systrar som ni besöker. Berätta om era erfarenheter och bär vittnesbörd. Inbjud dem ni undervisar att göra detsamma.

Äldste Marlin K Jensen i de sjuttios kvorum: "Frälsaren har gett oss ett mönster för hur vi utvecklar ödmjukhet. När hans lärjungar kom fram till honom och frågade: 'Vem är störst i himmelriket?', svarade han genom att ställa ett litet barn framför dem ... att bli som ett barn är en gradvis andlig utveckling för vilken vi får hjälp av den Helige Anden och av vår förtröstan på Kristi försoning. Genom denna utveckling uppnår vi så småningom de barnasinnade egenskaperna saktmod, ödmjukhet, tålmod, kärlek och andlig undergivenhet. Sann ödmjukhet leder oss ofrånkomligen till att säga till Gud: 'Låt din vilja ske.' Och eftersom det vi *är* påverkar det vi *gör*, kommer vår undergivenhet att återspeglas i vår vördnad, tacksamhet och villighet att ta emot kallelser, råd och tillrättavisning." ("Att vandra ödmjukt inför Gud", *Liabona*, jul 2001, s 10.)

L&F 112:10: "Var ödmjuk så skall Herren, din Gud, leda dig vid handen."

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet:

"Ödmjukhet är en fråga om att bibehålla balansen. När du till exempel får en komplimang bör du ta emot den tacksamt, utan att låta den stiga dig åt huvudet ... En person som är ödmjuk är läraktig. Ja, Herren har lovat: "Ty min Ande är sänd till världen för att upplysa de ödmjuka och förkrossade [L&F 136:33]" ("Rättfärdiga Guds döttrars dygder", *Liabona*, maj 2003, s 109).

Bonnie D Parkin, Hjälpföreningens generalpresident: "Våra svagheter kan leda vårt hjärta till vår himmelske Fader och vad han vill med oss. Detta kan vara svårt! Det är smärtsamt! Det är skrämmande! Men det är ödmjukande, och när vi är tillräckligt ödmjuka för att erkänna vårt beroende av Herren i övervinnandet av dessa svagheter, så fyller han vårt hjärta med sin eviga kärlek och vänder våra svagheter till styrka. Det krävs ödmjukhet för att söka ytterligare vägledning om vad han vill med oss. Ett kraftfullt sätt att göra detta är genom en patriarkalisk välsignelse, som ger en djupare förståelse för hans kärlek till oss genom att den berättar för oss om våra gåvor, hans

förmaningar och hans löften till var och en av oss."

Jakobs brev 4:10: "Ödmjuka er alltså inför Herren, så skall han upphöja er."

Biskop Richard C Edgley, förste rådgivare i presiderande biskopsrådet: "Genom att ödmjukt underkasta oss Faderns vilja får vi Guds kraft – ödmjukhetens kraft. Det är kraften att övervinna livets motgångar, fridens kraft, hoppets kraft, kraften i ett hjärta som pulserar av kärleken till och vittnesbördet om vår Frälsare Jesus Kristus, ja, återlösningens kraft. Och Frälsaren är vårt främsta exempel på ödmjukhetens och undergivenhetens kraft. När allt kommer omkring var det ju detta, att han underordnade sig Faderns vilja, som åstadkom den största och den mäktigaste händelsen i historien. Kanske är följande ord några av de heligaste orden i skriften: 'Men ske inte min vilja utan din' (Luk 22:42)" ("Ödmjukhetens makt", *Liabona*, nov 2003, s 99).

• *Vilka exempel på ödmjukhet har hjälpt dig att känna Herrens kärlek?*

• *Hur för ödmjukhet i det dagliga livet dig närmare Herren? ■*

Jag var ateist

Nicole Germe

Min make Yves döptes in i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga år 1989. Jag var ateist och hade ingen förståelse för evangeliet. Och även när jag lyssnade på samtliga diskussioner med min make så berördes jag inte det minsta av missionärernas lärdomar.

Jag insåg snart att min make menade

allvar med evangeliet. Han hade slutat röka och dricka alkohol och jag undrade hur länge det skulle vara. Flera år tidigare hade han försökt sluta röka, men han klarade bara av tre månader innan han började igen.

Efter Yves' dop kom missionärerna till vårt hem varje vecka för att försöka undervisa mig om evangeliet och läsa

Jag läste Mormons bok och rökte samtidigt. Eftersom jag inte kunde koncentrera mig lade jag ner cigaretten och samlade mina tankar.

Mormons bok med mig. Men de hade föga framgång.

Så en dag läste jag Mormons bok för mig själv. Samtidigt rökte jag. Eftersom jag inte kunde koncentrera mig lade jag ner cigaretten och samlade mina tankar. Jag började läsa på nytt och denna gång kunde jag förstå det jag läste. Jag inte bara förstod, jag ville också veta mer.

Den natten hade jag en märklig men underbar dröm. Jag tror att Frälsaren inbjöd mig att bli medlem i hans kyrka. När jag vaknade upp hade jag ett leende på läpparna och jag mådde mycket bra.

Månaderna gick och min make fortsatte att leva efter visdomsordet. Jag sade till mig själv att han måste ha en bra anledning till att göra detta, men jag vidtog inga förändringar i mitt eget liv.

I början av 1990 fick jag en nära relation till två systermissionärer. De fastade och bad för att också jag skulle kunna sluta röka. Det var mycket svårt för mig eftersom jag hade rökt i 22 år och rökte ungefär 40 cigaretter om dagen. Slutligen sade jag till dem att när jag rökt färdigt cigarettpaketet så skulle jag sluta och bli döpt.

Jag slutade röka den 1 april 1990 och jag döptes en vecka senare. Jag är mycket glad över att vara medlem i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga. Jag är tacksam mot min make som förändrade sina vanor till det bättre och visade mig vägen. ■

Nicole Germe är medlem i Calais församling, Lille stav i Frankrike.

Flygtur i snön

W Ward Holbrook

En vinterkväll under en särskilt svår snöstorm inträffade en allvarlig bilolycka i en liten stad i Idaho, inte långt från gränsen till Utah. Ett litet barn blev svårt skadat. Jag var ambulanspilot i Salt Lake City-området och skickades iväg i ett litet flygplan för att hämta henne och föra henne tillbaka till Salt Lake.

Närmaste flygplats från olycksplatsen låg i Pocatello, Idaho. Fastän det bara skulle ta oss cirka 45 minuter att flyga från Salt Lake City till Pocatello så skulle det ta ambulanspersonalen nästan tre timmar att transportera flickan från olycksplatsen till Pocatello på grund av de besvärliga vägarna. Trots att flygpersonalen skulle anlända långt före ambulanspersonalen så ville den ansvarige läkaren att vi skulle komma dit tidigt för att kunna flytta den lilla flickan

från ambulansen till flygplanet utan något dröjsmål, och föra henne till en akutmottagning.

Vädret var dåligt. Sämre landningsförhållanden kunde inte råda. En litet trafikflygplan var också på väg till Pocatello, omkring 10 minuter framför oss. Jag lyssnade uppmärksamt på den andre pilotens radiokommunikation, eftersom jag visste att vi skulle utsättas för samma villkor. Han följde de sedvanliga procedurerna till dess att han borde ha kunnat se landningsbanan.

Men den var inte synlig och han måste ge upp försöket att landa och göra ett nytt försök.

Nu var det vår tur. Jag var mycket bekymrad – vad skulle hända om inte vi kunde landa och behövde

återvända utan den skadade flickan? Jag höll en snabb, tyst bön. Jag sade till min himmelske Fader att om han ville att vi skulle plocka upp denna lilla flicka så skulle jag behöva hans hjälp.

Jag började nedflygningen. Det kändes som en evighet. Jag kunde inte se någonting, förutom gråa moln och snö som blåste horisontellt förbi vindskyddet. Jag närmade mig snabbt den punkt där jag, liksom trafikflygplanet, skulle vara tvungen att ge upp landningsförsöket. Jag väntade till sista möjliga ögonblick och då fick jag plötsligt syn på landningsljusen. De var dunkla men tillräckligt tydliga. Jag minskade farten, landade och uppsände en tyst bön av tacksamhet för det underverk jag just varit med om.

När jag körde flygplanet till parkeringsplatsen var två ting uppenbara – stormen skulle inte bedarra och det arbetslag som

Efter nästan två timmar anlände ambulansen. Jag öppnade kabinörrarna och gick ut.

brukade ta bort is från vårt flygplan och ordna med en hangar som skulle skydda flygplanet för vädret, hade slutat för kvällen.

Några minuter senare gjorde trafikflygplanet en säker landning. Omedelbart stängdes kontrolltornet och flygledarna åkte hem. När passagerarna och besättningen på trafikflygplanet gick sig av låste markpersonalen flygterminalen och gav sig också hem. Mina kollegor och jag lämnades utan möjlighet att ta bort isen från flygplanet eller parkera det i hangaren, och snön började falla ännu tätare. Det verkade som om vi inte skulle kunna ge oss av förrän nästa morgon.

Transportlaget och jag bestämde oss för att det skulle vara bäst att vänta och se vilka väderleksförhållanden som skulle råda när ambulansen anlände. När jag såg ut genom flygplansfönstret såg jag hur snön började fastna på trafikflygplanet, som var parkerat inte långt från oss. Eftersom jag visste att det skulle vara oklokt att starta med den minsta snö eller is på vårt flygplan, gick jag ut. Snön föll tungt och började få fäste på våra vingar. Jag gick runt planet för att ingen skulle se mig och uppsände ännu en bön.

Tiden verkade gå mycket långsamt den kvällen. Då och då tittade jag ut på den snö som mer och mer täckte trafikflygplanet, men jag undvek att gå ut igen för att kontrollera våra egna vingar.

Efter nästan två timmar anlände ambulansen med den lilla flickan. Jag öppnade kabindörren och gick ut.

Trafikflygplanet var täckt med snö och is. Jag vände mig om för att se hur vårt plan såg ut. Även om jag hade försökt att ha tro och vara optimistisk, skäms jag över att säga att jag häpnade över det jag såg. Tårar av tacksamhet fyllde mina ögon när jag gick runt flygplanet. Det var rent och torrt – det fanns absolut ingen snö eller is på det. Det såg ut som om det just hade kommit ut från en uppvärmd hangar. Snön hade också upphört att falla och sikten hade blivit så mycket bättre att det var möjligt att lyfta.

Vår himmelske Fader hade utfört de underverk vi behövde den kvällen för

att få en liten flicka till sjukhuset. Det var en mycket ödmjuk pilot som böjde sitt huvud i tacksamhet den kvällen för de stora välsignelser han mottagit.

Flygresan tillbaka till Salt Lake gick helt enligt rutinerna. Helt visst hade mina böner och bönerna från den flickans familj och vänner blivit besvarade. Jag fick aldrig veta hur det gick för den lilla flickan, men mitt vittnesbörd om vår himmelske Faders överväldigande kärlek och medkänsla för sina barn stärktes den vinterkvällen. ■

W Ward Holbrook är medlem i San Diego 13:e församling, San Diego norra stav, Kalifornien.

Uppburen av hans hand

Terri Free Pepper

När jag först hörde talas om evangeliet älskade jag det och visste att jag ville att det skulle vara en del av mitt liv. En dag ville jag gifta mig med en återvänd missionär, ha barn och leva lyckligt alla mina dagar. Jag förälskade mig i den mest underbara man. Han var inte heller uppvuxen i kyrkan. Efter hans mission vigdes vi i templet i Washington D C.

Fem år och två barn senare fann jag mig själv sittande på en generalkonferensutsändning helt ensam. Mina barn hade stannat hemma med sin far.

Jag ska aldrig glömma hur jag kände mig den dagen. Det "lyckliga i alla sina dagar" jag längtade efter tycktes glida mig ur händerna. Min kära

make, den återvända missionär jag gift mig med i templet, hade svårt att hålla sig aktiv i kyrkan. Jag bad för honom och skrev upp hans namn på bönelistan i templet. Ändå valde han att inte besöka kyrkan. Det var hjärtskärande att höra min två-åriga son vädja: "Kom med oss till kyrkan, pappa."

När jag satt på konferensen den där dagen för länge sedan, rördes min själ av de utmärkta talen, men jag kände mig också sorgsen. Jag ville så gärna att min man skulle vara där. Vi var på denna jordiska resa tillsammans, men vi vandrade åt olika håll. Jag behövde styrka att gå vidare. Att sitta ensam i kyrkan med en nyfödd och en tvååring kan vara prövande

under vilka omständigheter som helst, men vi bodde i en ny stad, i en stor församling, och många av medlemmarna var studerande, liksom min make. Jag trodde att jag var den enda som hade en mindre aktiv make, och jag kände mig utanför. Men jag klistrade på mig ett leende och fortsatte att gå till kyrkan, samtidigt som jag var döende inombords.

Under konferensen den dagen reste sig församlingen upp och sjöng "En grundval blev lagd", och jag satt helt enkelt kvar. Jag saknade energi att ställa mig upp.

När den tredje och sista versen inleddes började jag känna mig annorlunda. Någoting förändrades och Andens ljuvhet omslöt hela min varelse när jag lyssnade till orden:

*Ej räds, jag är med dig,
nu frimodig var.*

*Se, jag är din Gud, städs mitt
bistånd du bar.*

*Du renad skall utgå ur
luttringens ugn.*

*Uppburen av min rättfärdiga,
allsmäktiga band.*

(Se Psalmer, nr 38)

Då hände något av det mest förunderliga i mitt liv. Det tycktes mig som om någon bokstavligen

hjälpade mig att stå upp.

Jag såg mig omkring, men ingen var där. Från det ögonblicket var jag en förändrad person.

Jag visste att jag inte var ensam. Och i detta ögonblick visste jag att allt skulle bli bra en dag.

Ett leende kom över mina läppar på ett sakramentsmöte nyligen – 18 år efter denna konferens – när min make avlöstes från biskopsrådet och kallades att vara Unga mäns president. Jag fick också en ny kallelse – den kallade jag varit rädd för i hela mitt liv – Hjälpföreningens president. Jag kände mig överväldigad, men när avslutningspsalmen annonserades upphörde nästan mitt hjärta att slå: "En grundval

blev lagd." Mina tårar flödar alltid när denna psalm sjungs, och den dagen var de verkligen rikliga. De var tårar av tacksamhet, och jag visste på nytt att allting skulle gå bra. ■

Terri Free Pepper är medlem i Mansfields första församling, Arlingtons stav i Texas.

När församlingen sjöng saknade jag energi att ställa mig upp. Men när den tredje versen började kände jag hur Anden omslöt hela min varelse.

Frågor och svar

”Jag kämpar med samma frestelser om och om igen, fastän jag har tagit avstånd från dem för flera år sedan och har motstått dem bittills. Varför godtar inte Herren mitt beslut och tar bort frestelsen?”

L I A H O N A

Att vara nephit var inte lätt. Lamaniterna angrep ständigt, men under en stor del av sin nästan 1000-åriga historia så motstod nephiterna dem. Nephiterna var uppenbarligen hängivna.

Varför tog inte Herren bort lamaniterna?

Det fanns många anledningar. Men en viktig anledning är att livet är ett prov. Vi är här för att visa att vi vill välja Herren vad som än händer. (Se Abraham 3:25.)

Det kan vara till hjälp att förstå följande:

För det första, det är inte Gud som frestar oss, det är Satan.

För det andra, Gud tillåter Satan att fresta oss som en del av provet. Men han begränsar Satan. Vi blir inte frestade utöver vår förmåga att stå emot. (Se 1 Kor 10:13.)

För det tredje är det inte en synd att bli frestad. Vi syndar om vi ger efter för frestelsen.

För det fjärde, om vi misslyckas, var det vårt eget beslut. Om frestelsen tycktes alltför svår, är det vanligtvis därför att vi inte motstod den när vi hade tillfälle till det. Vi

Undvik situationer som du vet medför frestelser för dig.

Ju längre du ägnar dig åt en frestelse, desto svårare blir det att motstå den.

Du blir inte frestad utöver din förmåga att stå emot.

Att frestas är inte en synd. Att ge efter är det.

Om du misslyckas, omvänd dig och försök igen.

är ofta våra egna värsta fiender genom att försätta oss i situationer där vi kan misslyckas. Även efter det att överbefälhavare Moroni hade förberett nephiterna med bättre vapen och stadsmurar, var alla som gick utanför ett lätt mål.

Om omoraliska tankar är en frestelse, undviker du då de shower, musik, webbsajter och andra ting som väcker dem? Eller är du utanför murarna, bara för att se om lamaniterna finns där? Sann hängivenhet för att hålla buden innebär att vi försöker leva så långt bort från frestelserna som möjligt. (Se L&F 20:22.)

För det femte, när vi motstår våra nuvarande frestelser, får vi styrka att motstå framtida frestelser.

För det sjätte, även om du gör allt för att undvika frestelser kan de ändå komma. Satan ger aldrig upp. Men genom att göra ditt bästa för att lyda Guds normer är du förberedd. Dina murar är höga, din beväpning stark. När nephiterna var som mest rättfärdiga var det lättast att motstå fienden.

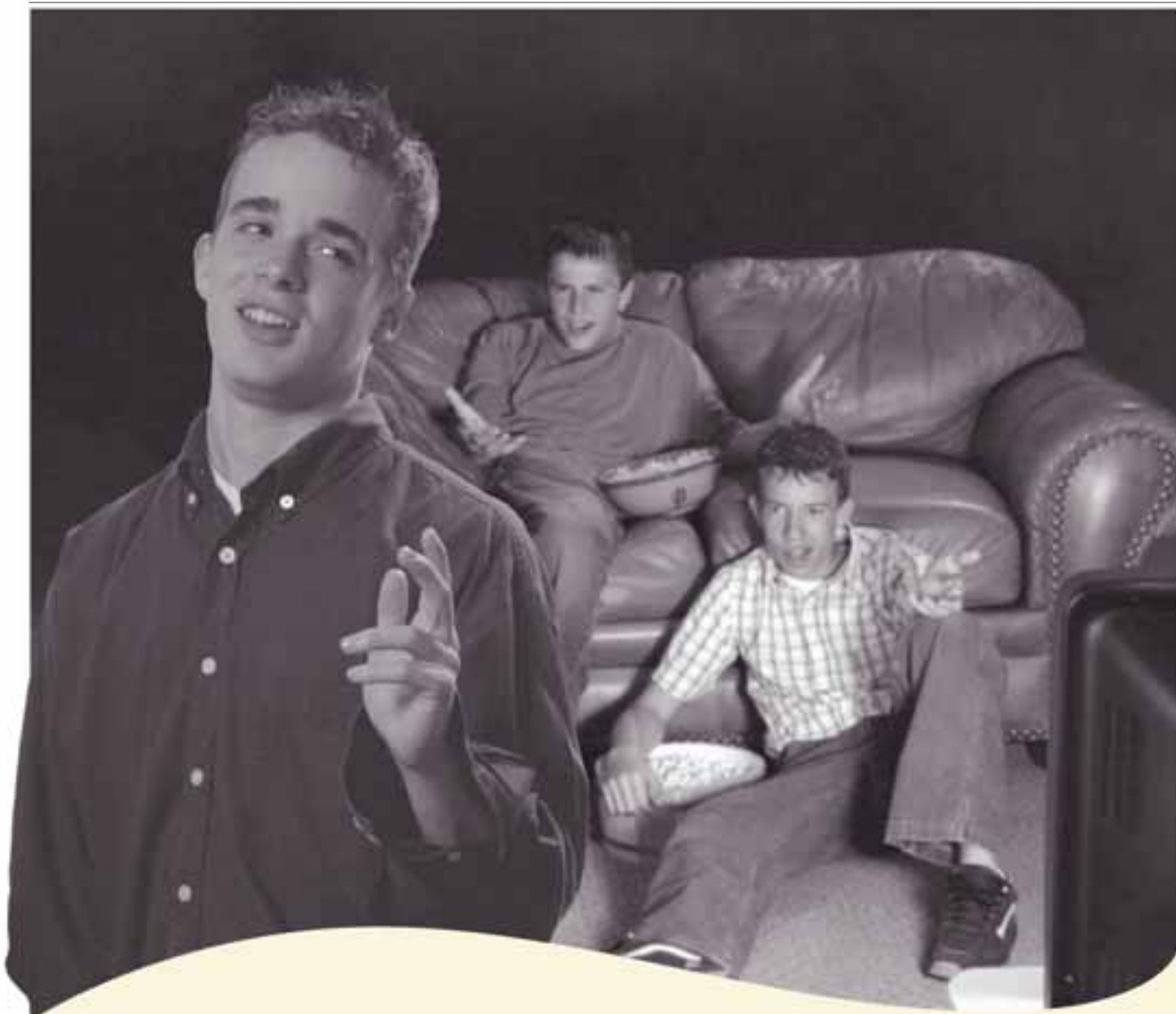

FOTO STEVE BUNDERSON, BILDEN ÄR ARRANGERAD, KOPIERING FÖRBUDEN

För det sjunde, Gud "bereder en utväg" undan frestelsen. (Se 1 Kor 10:13.) När motståndaren angrep i den heliga lunden undkom Joseph genom bönnens kraft. (Se J S skrifter 2:15–16.)

Slutligen, om du ger efter för frestelsen, vilket vi alla gör ibland, kan du återvända till Gud genom omvändelse. Att motstå frestelser är mer än att fly från synden, det är att eftersträva rättfärdighet av allt sitt hjärta.

Vi behöver visa Gud att även efter det att vi motstått 1000 gånger, väljer vi honom också den 1001:a gången.

L Ä S A R N A

Fortsätt med bön, dagliga skriftstudier och gör ditt bästa för att stå emot. Hittills har du lyckats. Vår himmelske Fader älskar dig och gör aldrig så att du misslyckas.

Sarah Robertson, 16, Hope Mills första församling, Fayetteville stav, North Carolina

Vi bör alla komma ihåg att vår tid på jorden är den tid då vi ska bereda oss att möta Gud och utföra våra uppgifter. (Se

Alma 34:32.) Gud har en avsikt med våra prövningar, och den är att pröva vårt tålamod och vår uthållighet. (Se Mosiah 23:21.)

Bernadette L.Aabuyan, 19, Palauvigs gren, Iba distrikt, Filippinerna

Vi får inte glömma att "detta liv är tiden, då människorna måste bereda sig att möta Gud". (Alma 34:32) Om vi ska kunna stå emot frestelser måste vi stå på säker grund. (Se Helaman 5:12.) Vi måste hängivet hålla fast vid Herrens bud.

Célio Ferreira, 18, Queluz församling, Oeiras stav, Lissabon, Portugal

Syftet med att vi kom till denna jord är att vi ska prövas så att vi kan bli lika Frälsaren. Han har gett oss handlingsfrihet att själva välja vad vi ska göra när vi utsätts för

frestelser. Om Herren tar bort frestelsen kan vi inte visa oss värdiga eller ta emot evigt liv.

Rebecca L Langham, 16, High Country församling, San Antonio östra stav, Texas

Överbefälhavare Moroni och hans folk förberedde sig för att strida. (Se Alma 50:1-5.) Vi har också strider vi behöver förbereda oss för varje dag. Vi kan övervinna frestelser genom bön, skriftstudier, närvaro i kyrkan och genom att sträva efter att lyda buden.

Äldste Peter J Guiyab, 22, Australienmissionen norra Sydney

Även om frestelsen aldrig försvinner är ditt beslut att kämpa mot den det som spelar någon roll. Herren har godkänt din beslutssamhet, men frestelsen finns där

för att pröva dig. Din uppgift är att höja dig över den så att den inte bekymrar dig längre.

Stephanie Hall, 15, Sageview församling, Eagle Rocks stav, Idaho Falls, Idaho

Vi kan återvända till Herrens närhet om vi väljer rätt. I Andra Nephi 2:11, 16, säger Herren att det måste finnas en "motsats i allting" och att människan "kunde icke handla av sig själv, med mindre hon blev lockad av det ena eller det andra".

Anderson Swollon, 17, Páu Amarelo församling, Paulista stav, Olinda, Brasilien

Herren sade: "Men detta slag går endast ut genom bön och fasta." (Matt 17:21; se fotnot.)

Om du fastar, ber och lyder får du en kraft du

"Ni får uppleva bifal-lande eller varnande viskningar när ni har beslut att fatta. Den Helige Anden kan leda er bort från synd och föra er tillbaka om ni har kommit på avvär-gar och gått vilse."

Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum, "Sanningens standard har upprests", Liahona, nov 2003, s 26.

inte visste att du hade. Samtala med din biskop. Vänd dig till Herren.

Dayne J Linford, 15, Poquosons församling, Newport News stav, Virginia

När vi motstår frestelser visar vi vår himmelske Fader att vi vill lyda hans råd att hålla ut till slutet. Kom ihåg att Herren känner oss var och en och att han

inte ger oss någon frestelse som vi inte kan övervinna.

Äldste Craig A Kelley, 21, Kalifornienmissionen San Francisco

Vi blir inte frestade mer än vi kan stå emot, står det i Första Korintierbrevet 10:13. Vi kan få styrka att stå emot genom att be. (Se Alma 13:28.)

Herren godtar våra ansträngningar.

Françuelton dos Santos Callow, 17, Cascavels första församling, Cascavels stav, Brasilien Svaren är avsedda att ge hjälp och perspektiv, inte som tillkännagivanden om kyrkans lära.

VAD TYCKER DU?

Ungdomsläsare: Skicka ditt svar på nedanstående fråga, tillsammans med namn, ålder, församling och stav (eller gren och distrikt) och ett fotografi till:

Questions and Answers 11/04

50 East North Temple Street, Floor 24

Salt Lake City, UT 84150-3220, USA

Eller skicka e-post till: cur-liahona-imag@

ldschurch.org

Svaret ska vara oss tillhanda den 15 november

2004.

FRÅGA

"Hur kan jag motivera min familj att hålla hemafton, ha familjebön och studera skrifterna tillsammans?" ■

DRÖMTRÄFFEN

Dina drömmar kan bli verklighet om du gör till ditt mål att gifta dig med rätt person vid rätt tidpunkt, på rätt plats och genom rätt auktoritet.
(Se Thomas S Monson, "Var en förebild", *Nordstjärnan*, jan 1997, s 43.)

EVIG KÄRLEK

JANET THOMAS
Kyrkans tidningar

Att gifta sig i templet är ett värdigt mål för varje medlem i kyrkan. Att delta i kyrkans aktiviteter gör att unga vuxna hamnar i en miljö där de lättare kan träffa rätt person.

En gång verkade det hopplöst för många av kyrkans medlemmar över hela världen att förverkliga drömmen om en tempelvigsel. Templen var ofta så långt borta att det var som en saga att allvarligt överväga möjligheten att gifta sig i ett av dem. Men i och med att fler tempel byggs kan fler och fler par börja sitt gifta liv med tempelbeseglingens välsignelser.

Men före bröllopet är det uppvaktning. Var finner dessa unga sista dagars heliga män och kvinnor varandra? Hur förbereder de sig för att komma till templet?

Här följer några berättelser om unga par som nyligen vigts i templet. Deras berättelser om var och hur de träffades, hur de fullföljde en gemensam dröm om att vigas i templet och hur deras ansträngningar ledde till lycka, kan vara till inspiration för andra som drömmer om en framtida tempelvigsel.

I alla dessa berättelser finns gemensamma trådar. För det första träffades de flesta paren på en aktivitet i kyrkan. Och de var ofta tvungna att göra stora ansträngningar för att

närvara vid dessa aktiviteter. För det andra var deras målsättning att vigas i templet. För det tredje levde de värdiga liv och förberedde sig för att komma till templet.

Justin och Tiffany Walker, Förenta staterna

Fastän Justin och Tiffany nu bor i Utah medan de avslutar sina studier, så växte de upp hundratals kilometer från varandra. Tiffany växte upp i Columbus, Ohio, och Justins familj bodde i Roanoke, Virginia, områden med bara en mindre del sista dagars heliga. De skulle troligen aldrig ha träffats om de inte båda hade beslutat sig för att göra allt de kunde för att få gå i skolan på en plats där de kunde umgås med andra medlemmar i kyrkan. De beslutade sig för att studera vid Brigham Young University – Idaho. De placerades bredvid varandra i geologiklassen. Först var Justin, en återvänd missionär från Englandmissionen London Syd, tystlåten (han påstår att han bara försökte koncentrera sig). Snart började de ha roliga samtal.

Tiffany och Justin Walker, Förenta staterna

Allteftersom deras vänskap utvecklades gick det över till uppvaktning. Men eftersom de var åtskilda under somrarna så gick de ut på träffar under mer än två och ett halvt år. Under denna tid upptäckte Tiffany och Justin att de båda två hade en bergfast önskan att vigas i templet. Tiffany säger: "Jag utvecklade först en önskan att gifta mig i templet när jag insåg att det fanns speciella förbund jag kunde ingå där som jag inte kunde ingå någon annanstans. Jag visste att om jag gifte mig i templet så skulle det inte finnas någon annan plats där jag möjligen kunde gifta mig som skulle vara mer rätt."

Aries och Lowenna Janssens, England

Första gången Aries och Lowenna såg varandra var vid en dans för unga ensamstående vuxna. Det var som hastigast, ingen sade något. Sex månader senare färdades Aries och några av hans vänner 19 mil till en inflyttningsfest för unga vuxna i Lowennas studenthem. Han säger: "Jag antar att det var det normala att göra på platser där unga ensamstående vuxna är så utspridda."

De kände båda igen varandra från dansen och Aries ödslade ingen tid innan han inbjöd Lowenna och hennes syster till wakeboarding [ett slags "snowboard på vatten"; ö a] med honom. Det gick inte för Lowenna och hennes syster eftersom det skulle ha varit för långt för Aries

att hämta och köra dem tillbaka, men de fortsatte att träffas några gånger i månaden på danser och aktiviteter. Deras vänskap växte. När de fick starkare känslor för varandra brukade de regelbundet ringa och samtala på telefon.

Som Lowenna säger: "Vi kände starkare för varandra än med någon tidigare pojk- eller flickvän. Vi ville båda visa oss från vår allra bästa sida för varandra."

Aries planerade att fria och köpte i hemlighet en ring och genomförde den skrämmande uppgiften att be hennes far om tillstånd. Paret planerade att vandra till ett vackert vattenfall på en plats där Aries tillbringat en stor del av sin barndom. När Aries knäböjde för att söka igenom sin ryggsäck efter ringen, trodde Lowenna att han ville att allt skulle gå långsammare, så hon sade: "Finns det något du skulle vilja förändra i vår relation?"

Aries svarade: "Ja, faktiskt. Jag skulle vilja förändra en hel del." Han tog fram en ask med en ring inuti.

Paret började omedelbart göra upp planer. De gifte sig 10 veckor senare i templet i Preston, England, med Lowennas farfar som förrättare av tempelbeseglingen.

Lowenna säger: "Anden var verkligen stark under hela dagen, vilket var en utomordentlig presentation av evangeliet för alla icke-medlemmar bland släkt och vänner. Vi kände att det inte fanns någonting viktigare i detta liv än vårt eviga äktenskap. Vi är så tacksamma för den styrka vi var för varandra under vår uppvaktning, vilket gjorde det möjligt för oss att värdigt inträda i vår Faders hus för att ingå de heliga förbund som vägleder oss i vårt liv som gifta idag."

Pang King Yeung Dono och Bobo Ka Po, Hong Kong

Strax efter sitt dop uppmuntrades Ka Po av de kvinnliga missionärerna att gå på institutet. Det hölls tidigt på lördagsmorgnarna och Ka Po minns hur svårt det var att vakna och komma i tid till lektionen.

En klasskamrat ringde till Ka Po varje lördagsmorgon för att väcka henne och uppmuntra henne att närvara på lektionen. En dag gav klasskamraten i uppgift åt King att ringa samtalet. Det var början på deras vänskap.

Aries och Lowenna Janssens, England

Pang Bobo Ka Po och King Yeung Dono, Hong Kong

Ka Po säger: "Kyrkans aktiviteter hjälpte oss att lära känna varandra bättre." Deras första träff var på en dansövning för unga ensamstående vuxna.

Ka Po och King uppvaktade varandra i fyra år. King hjälpte Ka Po att berätta om evangeliet för sin mormor och bror. På frieriets kväll träffade han Ka Po på skolgården till den skola där hon hade kvällsstudier. Hon hade just tagit en stor examen och var utmattad, men hon tyckte att det var underbart när han bad henne att gifta sig med honom och gav henne en förlovningsring.

De vigdes i templet i Hong Kong. Ka Po säger: "Jag ska aldrig glömma den dag då vi beseglades i templet. Det var så vackert och förunderligt att vi kunde vara tillsammans för evigt. Jag kunde inte sluta gråta och mitt hjärta var så fyllt att jag inte kunde tala. Jag älskar templet och den stora välsignelsen att vi kan komma till templet i vårt eget land.

Vår tempelvigsel påverkar inte bara oss, utan den kan också påverka våra barn och deras barn. Det är så viktigt att vi har samma målsättningar på jorden. Jag älskar evangeliet och jag älskar min eviga make."

Tururarii och Taiana Teturu, Tahiti

"När jag var 12 år", säger Taiana, "fick jag en allt starkare önskan att vigas i templet."

Det var mer än bara ett mål jag måste uppnå. Jag ville bli en person som var värdig att vigas i templet. Så jag arbetade på det, speciellt genom programmet Personlig tillväxt. Och det var många som hjälpte mig – mina föräldrar, mina ledare i Unga kvinnor – och många aktiviteter i kyrkan hjälpte mig att hålla mig kvar på vägen."

Tururarii, å andra sidan, har inte varit medlem under större delen av sitt liv. Han blev medlem i kyrkan vid 25 års ålder. "Men när jag tog emot evangeliet", säger Tururarii, "och fick veta mer och mer om välsignelserna, satte jag omedelbart upp som mål att vigas i templet."

Tururarii och Taiana Teturu, Tahiti

Genom att tempel byggs över hela världen blir det möjligt för fler och fler sista dagars heliga par att vigas i templet.

Tururarii och Taiana träffades under repetitionen för en påskkonsert som kyrkan anordnade. De framträdde med kören, lärde känna varandra bättre och började gå ut med varandra. Men det var vid en konferens för unga ensamstående vuxna på en angränsande ö som de beslutade sig för att gifta sig. När de återvände från konferensen talade de med sina biskopar och började planera för att gifta sig i templet i Papeete, Tahiti.

Tururarii berättar om den närhet de fick till varandra genom att planera för en tempelvigsel: "Sedan jag blev medlem i kyrkan har det alltid varit min målsättning och min önskan att viga mig i templet. När jag därefter träffade Taiana blev det vår gemensamma målsättning och önskan."

Alexander och Rachel Sarafian, Australien

Alexander och Rachel hade en gemensam vän som presenterade dem för varandra vid en aktivitet för unga ensamstående vuxna. Men första gången som de verkligen samtalade med varandra var vid en sammankomst för unga ensamstående vuxna som hölls i Brisbane. Alexander hälsade på Rachel när de lämnade matsalen. Rachel hade mycket att tänka på och behövde någon att samtala med. Därför satte de sig på gräset utanför ett av studenthemmen och samtalade.

Alexander lovade att han skulle gå ut med Rachel på hennes födelsedag, men innan deras första träff hamnade han på sjukhus till följd av en motorcykelolycka. De började tillbringa mycket tid tillsammans. Men eftersom de bodde långt ifrån varandra blev det så att de gjorde slut med varandra och gick åt olika håll.

Mer än ett år senare köpte Alexander en ny motorcykel. När han körde hem från kyrkan blev han påkörd av ett fordon och hamnade åter igen på sjukhus. Rachels mor hörde talas om olyckan och nämnde den för sin dotter. Rachel beslutade sig för att företa den långa resan från Brisbane till Sydney för att besöka Alexander.

Alexander säger: "Jag hade fortfarande känslor för Rachel, och hon måste ha haft känslor för mig om hon ville göra resan från Brisbane bara för att besöka mig." Paret hade samtalat om äktenskap när de gick ut med varandra,

men nu tyckte Alexander att det var dags att be om huruvida de skulle gifta sig. Rachel häpnade över frågan men samtyckte till att be om det.

Alexander visste redan svaret. När Rachel bad om att få veta om de skulle gifta sig kände hon att hon skulle säga ja. Alexander var hennes bästa vän.

Med gipsat ben förde Alexander Rachel till samma grasmatta där de först hade samtalat med varandra, och därefter, medan de satt på en bänk och tittade ut över havet, bad han henne att gifta sig med honom.

Inom tre månader, med hjälp av familj och vänner, flyttade Rachel till Sydney och gjorde upp planer för en tempelvigsel. För Alexander och Rachel var deras besegling i templet ett uttryck för deras hängivenhet och ett löfte om att de ska fortsätta skapa ett evigt äktenskap tillsammans. ■

Rachel och Alexander Sarafian, Australien

Att planera en tempelvigsel

Grattis! Du är förlovad med den du älskar, den som du vill vara tillsammans med för evigt. Du har troligen många frågor om din kommande tempelvigsel. Här är svar på några av de frågor som ofta ställs av förlovade sista dagars heliga par.

Hur fastställer vi ett datum för vår tempelvigsel?

Ring det tempel som ni vill viga er i och planera datum och tid för er vigsel. Kom ihåg att ha templets öppet- och stängningstider i åtanke. Ni kan fråga er biskop eller grensresident om telefonnumret till templet. Ni kan också ta reda på vilka ni ska kontakta och öppettiderna för de sista dagars heligas tempel på www.lds.org. Klicka på "Temples".

Hur långt före vår tempelvigsel bör vi bestämma tid med biskopen eller grensresidenten om att bli intervjuade för tempelrekommendation? Vad mer bör vi känna till när det gäller att få en tempelrekommendation?

Bestämd tid med biskopen eller grensresidenten och stavens eller missionens president tillräckligt lång tid i förväg för att varken ni eller de ska känna tidspress.

Att planera en tempelvigsel är inte alltför svårt om man känner till de rätta stegen. Några viktiga saker att komma ihåg är att planera datum och tid för beseglingen, ha en tempelrekommendationsintervju med biskopen och stavs-presidenten (eller grens-presidenten och missions-presidenten), och skaffa en hinderprövning.

Ni måste vara värdiga och ha fått er begåvning innan ni beseglas i templet, och ni behöver vara medlemmar i kyrkan i ett år innan ni kan få en tempelrekommendation. Ni måste båda ha två rekommendationer som är undertecknade av biskopen eller grens-presidenten och stavs- eller missions-presidenten, en tempelrekommendation och en Rekommendation för förordningar för levande.

Var och när begär man hinderprövning?

Ni måste få en hinderprövning innan tempelceremonin kan äga rum. Hinderprövningen ska begäras hos skattemyndighet eller allmän försäkringskassa. Fråga om eventuella avgifter och hur länge hinderprövningen är giltig och hur lång tid det tar att få en.

Hur mycket kostar det att vigas i templet?

Att vigas i templet är kostnadsfritt. Men det finns en liten avgift om ni hyr tempelkläder i templet.

Vad har man för klädsel i samband med tempelvigseln?

Paret och deras gäster bör anlända till templet i sina bästa söndagskläder.

I templet bör den klänning som bruden bär under ceremonin ha långa ärmar, vara vit och inte vara alltför utsmyckad. Klänningar som bärs i templet bör också ha små urringningar. Klänningssläp är inte tillåtet i templet, såvida inte släpet kan tas bort eller fästas upp före ceremonin. Smoking, breda skärp, huvudbonad och blommor är inte lämpligt i beseglingsrummet. Om ni har särskilda frågor angående kläder kan ni ringa till det tempel där ni kommer att gifta er.

Brudgummen bär sina tempelkläder under ceremonin och ändrar till lämpliga kläder för

de foton som tas efteråt. Bruden kan också bära tempelkläder till ceremonin och ändra till lämplig bröllopsklädsel senare – om hon så önskar.

Vilka kan vi bjuda in till vår tempelvigsel?

Det är lämpligt att bjuda in släktingar och nära vänner till tempelvigseln. De måste vara

medlemmar som fått sin begåvning och ha gällande tempelrekommendation. Varje tempel har olika stora beseglingsrum. När ni planerar in ceremonin kommer templet att fråga hur många som förväntas komma och tala om för er när era gäster behöver anlända.

Men om vår familj inte är medlemmar i kyrkan?

Släktingar eller vänner som inte kan komma in i templet kan vänta i templets väntrum, om ett sådant finns, eller i templets omgivning. Ni kan inbjuda era hemlärare, biskopen eller grens-presidenten, eller andra lämpliga medlemmar i kyrkan att vänta med dem som inte kan närvara vid tempelceremonin och att bära vittne om tempeläktenskapets helgd.

Vad händer om några av våra gäster talar ett främmande språk?

Om ni behöver hjälp med översättning under tempelceremonin, kontakta templet i förväg för att se om det finns tillgänglig hjälp.

Kan vi växla ringar i templet?

Ni kan växla ringar efter vigselceremonin medan ni fortfarande befinner er i beseglingsrummet. Templet ger riktlinjer om detta. Ringväxling ingår inte i ceremonin, och det

är inte lämpligt att växla ringar någon annanstans på tempelområdet.

Kan vi utbyta löften utanför templet?

Det är olämpligt att utbyta löften efter det att ni har gift er i templet, då ni redan ingått heliga förbund med varandra och Herren. Men i vissa områden kan lagen kräva att ni först gifter er utanför templet. [Gäller för närvarande inte i Sverige; ö a.]

Hur länge varar tempelvigselceremonin?

Beseglingsceremonin tar vanligtvis bara 20 till 30 minuter i anspråk. Templet talar om för er hur lång tid före beseglingsceremonin ni bör anlända till templet för att bli väl förberedda.

Vad bör vi göra om det inte finns ett tempel tillräckligt nära oss?

En tempelvigsel är värd alla uppoffringar. Många par väntar länge tills de har råd att resa till det tempel som ligger närmast dem. Om ni gifter er utanför templet måste ni vänta åtminstone ett år innan ni kan beseglas i templet. Er biskop eller grenspresident kan ge ytterligare råd.

Är det någonting annat vi bör känna till?

Två män behövs som vittnen till er vigselceremoni i templet. De måste vara värdiga melkisedekska prästadömsbärare som har fått sin tempelbegåvning och har gällande tempelrekommendation. Ofta verkar brudens och brudgummens fäder som vittnen. Ni kan också välja två andra värdiga prästadömsbärare, eller också kan templet bidra med två vittnen på begäran. ■

TRADITIONER

Ni har kanske sett hur människor kastar ris, tutar eller dekorerar bilar vid bröllop. Inget av detta är lämpligt på tempelområdet.

FOTOGRAFERING

Det är naturligtvis inte tillåtet att fotografera inne i templet, men ni kan ta bröllopsfoton nästan överallt på tempelområdet.

MOTTAGNINGAR

Om ni har en mottagning eller annat firande efter tempelvigseln, gör den enkel. Den viktigaste delen av er bröllopsdag är den heliga vigselceremonin. Ni blir evigt beseglade till den ni älskar genom

prästadöms myndighet. Kom ihåg att göra detta till en dag för familj och nära vänner och låt inte andra festligheter överskugga betydelsen av ert eviga äktenskap.

VAR INTE NERVÖS

Oroa er inte för om ni inte har varit i templet tidigare, eller om ni inte är helt säkra på vad som kommer att hända under beseglingsceremonin. Kärleksfulla tempeltjänare och familjemedlemmar och vänner som har fått sin begåvning hjälper er i templet.

BEHAGLIGA Träffar

När du går ut på träffar, sök då vänskapsförhållanden som har varaktig styrka och som kan utgöra en solid grund till ett äktenskap.

SUSAN W TANNER

Unga kvinnors generalpresident

Jag vill dela med mig av några evangelieperspektiv på vänskap, uppvaktning och intima fysiska relationer.

För det första är vänskap en princip i evangeliet. Vänskap är nödvändigt för vårt känslomässiga och andliga välbefinnande. För det andra är vänskap den grund på vilken uppvaktning och äktenskap bör byggas och få sin näring genom. För det tredje kan intima fysiska relationer före äktenskapet förhindra byggandet av en stark vänskaplig grund, men efter vigseln kan de förstärka vänskapen.

Vänskap

Hur viktigt tycker du att det är med vänskap? Hur är det till välsignelse för dig? Har du någonsin känt dig ensam? Det är eländigt att känna sig ensam och utan vänner. Vänskap är nödvändigt för vårt välbefinnande. Den är inte bara trevlig utan nödvändig. Vi hungrar alla efter den, den är ett universellt behov.

Detta klagades för mig av en av mina kommittémedlemmar för Unga kvinnor som gjorde några personliga resor förra sommaren. Under sina resor besökte hon unga kvinnor i Idaho, Brasilien, Mongoliet och

Ryssland. På varje plats ställde hon frågor till dem om deras liv och sammanställde deras svar. Här är de frågor hon ställde, tillsammans med det vanligaste svaret hon fick på varje fråga.

Fråga: Vad gör dig lycklig? Svar: Vänner.

Vad oroar du dig mest för? Vänner.

Vad tycker du om att göra på din fritid? Att umgås med vänner.

Vad funderar du mest på? Vänner.

Varför kommer inte unga kvinnor till veckoträffen? Inga vänner.

Varför blir unga kvinnor mindre aktiva? Påtryckningar från vänner.

Visst är det förunderligt! Vänner är av avgörande betydelse för unga kvinnor över hela världen. Och jag tror att unga män skulle ge liknande svar. Det skulle också många vuxna göra. Alla behöver vi vänner.

Profeter har lärt att vänskap är en väsentlig del av att hålla de förbund vi ingått. Tänk på exemplet med Almas folk vid Mormons vatten. Där uttryckte de sin önskan att få tillhöra Guds hjord. Alma frågade dem om de var villiga att bära varandras bördor, att sörja med dem som sörja, samt trösta dem som är i behov av tröst. Med andra ord frågade han dem om de var villiga att förbinda sig att bete sig som vänner. De klappade händer av

glädje över att ingå ett sådant förbund. Och deras hjärtan knöts samman i enighet och kärlek. Detta är ett storartat exempel från skrifterna om vänskap. (Se Mosiah 18.)

Vi kan se upp till Jesus Kristus som det förnämsta exemplet på vänskap. "Vän" var den främsta komplimang han kunde ge sina lärjungar. Han sade:

"Detta är mitt bud att ni skall älska varandra så som jag har älskat er.

Ingen har större kärlek än att han ger sitt liv för sina vänner.

Ni är mina vänner ...

Jag kallar er inte längre tjänare, eftersom tjänaren inte vet vad hans herre gör. Vänner kallar jag er, ty allt vad jag har hört av min Fader har jag låtit er veta." (Joh 15:12-15)

Om vänskap är en så viktig del av våra profeters och vår Frälsares lärdomar, borde vi inte sträva efter att vara goda, förbundshållande vänner? Att vara en sådan vän är kristuslikt, att ha sådana vänner är himmelskt. Som sista dagars heliga vet vi att upphöjelse inbegriper förmånen att tillbringa evigheten på den plats där vår sanne vän, Frälsaren, och andra som har blivit honom lika befinner sig. Skrifterna ger oss detta härliga löfte: "Samma sällskaplighet, som finnes ibland oss här, skall finnas ibland oss där men bliver där förenad med evig härlighet." (L&F 130:2)

Uppvakning

Detta för mig till mitt nästa ämne: Uppvakning. Vänskap bör inta en nyckelroll i uppvakning och äktenskap. Jag ser vänskapen som grundvalen i uppvakningens pyramid.

En liten berättelse hjälper till att illustrera detta.

Det är berättelsen om Isaac och Rebecca. Men det är inte den bibliska redogörelsen. Den handlar om vår dotter Rebecca och hennes friare Isaac. Vår Rebecca var inte alls lika lättövertalad att gifta sig med sin Isaac som Rebecca i Gamla testamentet. Inte heller var hon genast villig att överge sin livsstil och omedelbart lämna sin familj för att bli en del av en annan människas liv.

Vår Becky var 21 år. Hon hade förbundit sig att genom Brigham Young-universitetet göra sin sommarpraktik i Mozambique i Afrika. Hon var inte säker på om hon skulle gå ut som missionär, men hon hade åtminstone inlett pappersarbetet genom att bestämma tid hos tandläkaren och läkaren. Hon funderade

Vänskap är nödvändigt för vårt välbefinnande. Den är inte bara trevlig utan nödvändig. Vi hungrar alla efter den, den är ett universellt behov.

också på att söka till en forskarutbildning inom sitt studieområde. I korthet försökte hon besluta sig för vad hon skulle göra med nästa fas i sitt liv. Vi undrade alla vad som skulle vinna av dessa tre – Mozambique, mission eller forskarutbildning.

Under tiden kom Isaac i hennes väg och erbjöd snart ett fjärde val – äktenskap. Han skulle inleda sin läkarutbildning inom några månader och han ville inte påbörja den utan Becky. Han berättade senare för oss att han hade sina egna tre uppgifter som han hoppades att hon skulle välja – äktenskap, medicinstudier och slutligen moderskap. ”Om hon inte gjorde det”, sade han, ”visste jag att jag skulle bli olycklig.”

Becky var en kvinna som verkligen levde i tjugohundra-talet. Världen med dess många glamorösa möjligheter låg öppen för henne, och det var svårt för henne att lägga åt sidan någon av sina drömmar. Vad som slutligen erövrade henne var Isaacs inneboende godhet och vänlighet mot henne. Han gjorde allt det romantiska också, som att sända vackra buketter med blommor, ta henne ut på trevliga träffar, och så vidare.

Men dessa saker skulle inte i sig ha erövrat henne. Vad som fångade henne mest var hur han ständigt satte hennes känslor och hennes behov framför sina egna. Han gjorde små omtänksamma saker, sådant som en vän gör för en annan. När han till exempel fick veta att hennes klockarmband var för stort för hennes handled tog han bort några länkar från det och gjorde så att det passade perfekt. Vid ett annat tillfälle fann hon sin bil skinande och ren in och utvändigt eftersom han hade tvättat den – något som hon inte bett om. Vid ett annat tillfälle fann hon en liten lista som han gjort på hur han skulle förbättra sig själv, många av hans mål var inriktade på tjänande. Dessa vänligheter utlovade en varaktig vänskap. De var uttryck för egenskaper som skulle bestå även när den fysiska skönheten hade falnat.

Becky insåg att han hade de egenskaper som skulle vara kvar i både goda och dåliga tider, de egenskaper hon skulle söka efter hos en god vän. Så hon gifte sig med Isaac. Och nu inser hon att hon hade rätt om att hans starka sidor är en underbar tillgång i deras förhållande. Hon känner att hon är gift med sin bästa vän. Och det är vad äktenskapet bör vara.

Vänskap bör följaktligen utgöra grunden till romantisk kärlek – den kärlek som leder till uppvaktning och äktenskap. På samma sätt kan både vänskap och romantisk kärlek bara bli vad Gud avser att de ska vara när de är grundade på sann kärlek, ”Kristi rena kärlek”. (Moroni 7:47) Som vi lär oss i Moroni och i Första Korintierbrevet är kärleken tålig, mild, fri från avund och osjälvisk. Kristlig kärlek leder par till att glädja sig i sanningen, till att tro, hoppas och hålla ut. Par vars kärlek är grundad på kristlig kärlek vill ge det bästa till varandra. Deras kärlek är genomsyrad av Kristi rena kärlek. Dessa är de egenskaper vi bör söka efter beträffande uppvaktning och äktenskap. (Se 1 Kor 13:4–7; Moroni 7:45.)

Ett sätt att utveckla en stark, kärleksfull relation är genom god kommunikation. Kommunikation är det sätt varpå en god relation både börjar och består. Mina ogifta barn frågar mig ständigt hur det kommer sig att folk finner varandra. Det tycks vara ett mystiskt pussel. Jag vet att alla människors berättelser om hur de blev kära skiljer sig åt. Men det tycks finnas åtminstone en sak som är gemensam i de flesta berättelser. Det uppstod en spontan konversation. Så många par säger sådant som: ”Vi bara pratade och pratade. Jag glömde bort tiden när vi samtalade. Det var så behagligt att prata, vi hade samma humor, vi älskade att tala om våra gemensamma intressen och värderingar.”

Så var det på min första träff med min make. Hela kvällen var vi omgivna av människor, men jag tyckte att det bara var vi två. John och jag samtalade oupphörligt med varandra.

Jag har hört sägas att ”kärleken är ett långt samtal”. Jag tror det. Faktum är att jag ofta skämtar med våra barn om att om jag någonsin inte har något att säga till pappa så är vårt äktenskap slut. Jag kan lugnt säga detta eftersom vi älskar att samtala med varandra om allting.

Denna kommunikation som är så rolig i en vänskap är också nödvändig när du lär känna en annan persons djupare sidor. Det kan hända att en relation aldrig utvecklas till uppvaktning eftersom den aldrig blir mer än ett ytligt kommunicerande.

Vi söker ibland efter lycka på exotiska platser och efter romantik genom mystik, pengar eller charm. Ibland ser vi bara till det yttre. Istället bör vi söka efter vänner som förkroppsligar kristuslika egenskaper. När du har träffat, sök då vänskapsförhållanden som har varaktigt styrka och som kan utgöra en solid grund till ett äktenskap. När ni har upprättat en solid, kraftfull grund i ert förhållande finns det plats för fysisk intimitet – i äktenskapet.

Fysisk intimitet

Det fysiska förhållandet mellan en man och en kvinna kan vara underbart och gott – en vacker välsignelse. Men om den fysiska sidan av romansen kommer för tidigt eller för fort i ett förhållande, kan den få övertaget. Våra fysiska känslor är kraftfulla och spännande. Det är de avsedda att vara. Men det är just därför som de behöver kontrolleras till efter vigseln – då andra grundläggande delar av förhållandet är utvecklade.

Vi har undervisat våra barn om några principer som vi hoppas har varit ett skydd för dem. Vi försökte skapa några lättlärdade formuleringar som de lätt kan minnas i tider av fara och beslut. Låt mig få dela med mig av bara fyra principer som skyddar er om ni kommer ihåg dem och håller fast vid dem.

1. Undvik mörkrets faror. Var på väl upplysta platser – bokstavligt och symboliskt. Det ligger visdom i att låta ljuset vara tänt – på verandan, i vardagsrummet och på dansen. Och det ligger trygghet i att skydda platser som känns andligt mörka.

2. Ta inte risken att ligga ner. Ligg inte ner tillsammans med den ni har en träff med. Gör det bara inte – inte för att se på en film, eller läsa en bok eller vila på en picknick.

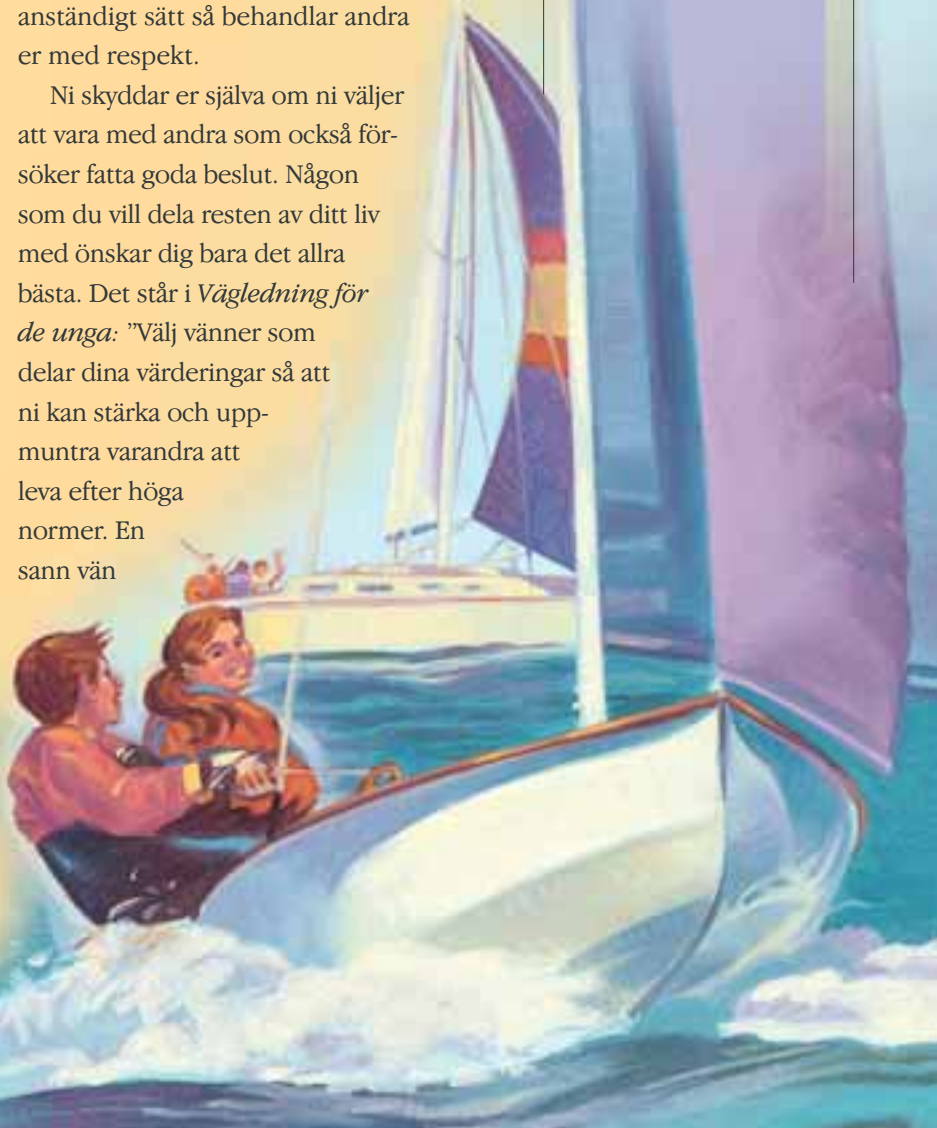
3. Kom ihåg farorna med att vara ensamma. Var tillsammans på offentliga platser. Lär er att ha era personliga samtal där andra människor finns. Det ligger stor trygghet i att vara tillsammans där ni lätt kan avbrytas.

4. Anständighet är ett måste. Allting i ert yttre, ert tal och ert uppträdande bör återspegla det faktum att ni är en bokstavlig andlig son eller dotter till vår himmelske Fader. Om vi verkligen förstår kroppens betydelse i vår Faders plan så visar vi att vi ärar den. När ni klär och uppför er på ett anständigt sätt så behandlar andra er med respekt.

Ni skyddar er själva om ni väljer att vara med andra som också försöker fatta goda beslut. Någon som du vill dela resten av ditt liv med önskar dig bara det allra bästa. Det står i *Vägledning för de unga*: "Välj vänner som delar dina värderingar så att ni kan stärka och uppmuntra varandra att leva efter höga normer. En sann vän

Ett sätt att utveckla en stark, kärleksfull relation är genom god kommunikation. Kommunikation är det sätt varpå en god relation både börjar och består.

Par vars kärlek är grundad på kristlig kärlek vill ge det bästa till varandra. Kristlig kärlek är en egenhet som vi bör söka efter beträffande uppvaktning och äktenskap.

uppmuntrar dig att bli så bra som du kan bli.” (s 12)

Herrens avsikt med oss är att vi ska bli ett på varje sätt. Den fysiska relationen i äktenskapet kan bidra till att befästa vår andliga förening. Vi är skapta för varandra.

Vårt föredöme finns i den allra första kärleksberättelsen. Herren sade att det inte var gott för Adam att vara ensam. Så Herren skapade Eva för att vara ”en medhjälpare åt honom”. (1 Mos 2:18) Meningen med detta skriftställe är att Eva skapades för att vara en hjälp som passade för Adam. Följaktligen var Eva en hjälpare som ”lämpade sig för, var en värdig motsvarighet till honom”. (Se

1 Mos 2:18, fotnot *b* i King James

Version.) Efter detta blev Adam undervisad om att de skulle ”hålla sig till”

varandra och ”bli ett kött”. (1 Mos

2:24) Så här finns alla beståndsdelar

– först är de lämpade för varandra och därefter bifogas den fysiska dimensionen i äktenskapet.

Jag vet hur det är att ha en sådan vän. Min make, John, var snäll, omtänksam och romantisk under vår uppvaktningstid. Även då han studerade på heltid, arbetade på heltid, och vi hade tre barn under fyra års ålder, fortsatte han att vara snäll och omtänksam och romantisk mot mig. Han har visat detta genom att hjälpa mig med mina många uppgifter. Han badade barnen varje kväll. Han skurade köksgolvet. Han var också mitt fönster mot världen – han höll mig underrättad om vad som hände i världen. Han tog hand om oss. Han uppmuntrade mig som mor. Han stödde barnen på uppträdanden, konserter, idrottsevenemang och när de hade något de måste skriva. Han gav mig tillfällen till vila – på promenader eller på veckoslut, och han tog mig med till templet eller ibland på sina resor. När jag kom hem trött på kvällen gjorde han ostsmörgåsar och andra sådana delikatesser, så att jag inte behövde laga mat. Han är min inspirationskälla och min redaktör när jag skriver och håller tal. Han ber för mig och ger mig prästadömsväl-signelser. Han är en hjälp som passar för mig på alla sätt.

Jag hoppas att var och en av oss ska finna en sådan lycka i livet genom relationer till vänner, familjen och Gud. Vi måste komma ihåg att djupa vänskapsband byggs på

kristuslika dygder. Sådana vänskapsband bildar en solid grund för uppvaktning. Och slutligen, mycket försiktigt, kommer den fysiska relationen att förhöja denna heliga vänskap i äktenskapet.

Jag vittnar om att dessa principer är sanna. Må vi finna lycka i den heliga gemenskap som Herren har gett

OSS. ■

Från ett tal under en brasafton vid Brigham Young-universitetet – Idabo den 18 november 2003.

Visste du det här?

Testa din kunskap om Bibeln

Hur mycket vet du om romantik och äktenskap i Gamla testamentet? (Ja, även på Bibelns tid fanns det kärlekshistorier.) Se om du kan para ihop dessa profeter i Gamla testamentet med deras hustrur.

1. Adam	a. Lea (se 1 Mos 29:21–23)
2. Josef (son till Jakob)	b. Asenat (se 1 Mos 41:45)
3. Jakob (son till Isak)	c. Eva (se 1 Mos 3:20)
4. Isak (son till Abraham)	d. Sippora (se 2 Mos 2:21)
5. Abraham	e. Rebecka (se 1 Mos 24:67)
6. Mose	f. Rakel (se 1 Mos 29:20, 30)
	g. Sara (se 1 Mos 11:29; 17:15)

Svar: 1c (Vi hoppas verkligen att du fick den här rätt!); 2b; 3a och f; 4e; 5g; 6d

VAR EN VÄN

"En vän är någonting ovärderligt eftersom en sann vän är någon som inte bara är villig att älska oss som vi är, utan också har förmåga att få oss att bli bättre än när han fann oss ..."

Den människa som är utan vänner är fattig, men den som slutar vara en vän är ännu fattigare."

Äldste Marvin J Ashton (1915–1994) i de tolv apostlarnas kворum, se "Det är inte roligt att vara fattig", *Nordstjärnan*, nov 1988, s 33.

Passande bröllopsklädsel

Att ögna igenom en bröllopstidning hjälper dig troligen inte att finna något passande och lämpligt att bära i templet på din bröllopsdag. Men om du letar noggrant kan du finna en lämplig, vacker bröllopsklänning. Du kan också sy din egen klänning. Finn ett mönster, det vita tyg du vill ha och gå till verket.

VAD ÄR EN FAMILJ?

Vi fostrades alla i våra himmelska föräldrars familj innan vi kom till jorden. Vi kom till världen som barn i en jordisk familj.

Vår Fader gav oss möjlighet att bilda familj här på jorden i enlighet med hans lycksalighetsplan. (Se Alma 42:8.) Vi vet vad denna plan är. Vi har blivit undervisade om planen i skrifterna och av profeter i de sista dagarna. Den har på nytt bekräftats i "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", som utfärdats av män som Gud kallat till profeter, siare och uppenbarare.

I detta tillkännagivande framgår det tydligt att en familj bildas när en man och en kvinna gifter sig. När denna familj beseglas i ett Herrens tempel kan den bli evig, bestå bortom jordelivet. Genom dessa tempelförordningar är de barn som föds in i familjen för evigt beseglade till sina föräldrar.

"Familjen: Ett tillkännagivande för världen" förklarar att vårt kön är en del av vår eviga identitet och att könet är viktigt för de familjeroller vi innehar i jordelivet och i evigheten. Tillkännagivandet förklarar också att mannen och hustrun genom gudomligt påbud har olika men lika viktiga roller i familjen, även om deras eviga målsättning för familjen är densamma. Det är ett grundläggande ansvar för fadern att försörja familjen. En mors främsta uppgift är barnens omvårdnad. När mannen och kvinnan arbetar tillsammans kompletterar de varandra.

Ibland gör omständigheterna det svårt eller omöjligt för vissa att leva i enlighet med detta himmelska mönster. När detta inträffar hedrar och väl-signar vår Fader deras ansträngningar att leva enligt principerna för hur man bygger eviga familjer. Om de är föräldrar stärker han dem i deras rättfärdiga ansträngningar att skapa eviga band till sina barn. Om de inte har haft möjlighet att gifta sig, blir de väl-signade när de lever enligt hans lärdomar i tro, med de rika välsignelser som rättfärdiga personer får. Var och en kan se fram emot och förbereda sig för den dag när han eller hon kan vara en del av ett evigt kamratskap med en familj som är hans eller hennes egen.

"Familjen: Ett tillkännagivande för världen" identifierar de byggstenar som utgör grunden till eviga familjer: "Framgångsrika äktenskap och familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse, förlåtelse, respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation."

I en värld som mer och mer inte vill kännas vid familjelivets gudomliga mönster, är det allt viktigare för älskade söner och döttrar till Gud att vara trogna mot sin eviga bestäm-melse genom att följa de principer som framläggis i tillkännagivandet. För att hjälpa dem med detta kommer *Liabona* och *Ensign* att under de kommande månaderna framlägga en serie artiklar om principerna i

"Familjen: Ett tillkännagivande för världen". Tillkännagivandet finns i sin helhet på motsatta sidan av denna artikel. ■

PRESENTATION AV TILLKÄNNAGIVANDET OM FAMILJEN

"Den värld vi lever i är en kaotisk

värld, med skiftande värderingar. Genomträngande röster ropar efter olika ting under svek emot de genom tiderna beprövade beteendemönstren. Sambällets moraliska grundvalar har blivit svårt skakade ...

Då det finns ... så mycket bedrägeri angående normer och värderingar, så mycket lockbeten och frestelser till att långsamt befläcka världen, har vi känt oss manade att varna och förvarna er. Därför utfärdar vi i första presidentskapet och de tolv apostlarnas råd nu en kungörelse till kyrkan och till världen som ett klagörande och en ytterligare bekräftelse av normer, lärdomar och förfaringssätt angående familjen som profeterna, siarna och uppenbararna i denna kyrka gång på gång under dess historia tillkännagett."

President Gordon B. Hinckley, innan han läste upp "Familjen: Ett tillkännagivande för världen", i "Håll stånd mot världens bedrägerier", Nordstjärnan, jan 1996, s 98-101.

Lilla stjärnan

HELIGA PRÄSTADÖMS- VÄLSIGNELSER

**President Faust
förklarar hur vi
får styrka genom
prästadöms
välsignelser.**

PRESIDENT JAMES E FAUST
andre rådgivare i första presidentskapet

En prästadöms välsignelse är helig. Den kan vara ett heligt och inspirerat uttalande om det vi önskar och behöver. Om vi är andligt lyhörda, kan vi få ett vittnesbörd som bekräftar sanningen i de utlovade välsignelserna. Prästadöms välsignelser kan hjälpa oss i små och stora beslut. Om vi, genom prästadöms välsignelser, kunde uppfatta endast något litet av vilken person Gud vill att vi ska vara, skulle vi bli av med vår rädsla och aldrig mer tvivla.

Jag minns att jag som liten pojke var mycket intresserad av farmors förstoringsglas, som hon använde på äldre dagar för att kunna läsa och brodera. När jag höll glaset på rätt avstånd blev allt jag tittade på mycket förstorat. Men allra märkligast tyckte jag det var när linsen koncentrerade solljuset på ett föremål. När solljuset passerade genom förstoringsglasen blev dess kraft helt förbluffande.

Välsignelser stärker oss. I kyrkan kan välsignelser ges till alla som är värdiga, genom dem som är bemyndigade och utsedda till att ge prästadöms välsignelser. Värdiga fäder, far- och morfäder, liksom andra som bär melkisedekska prästadöms välsignelser, kan ge välsignelser vid sjukdom och när viktiga händelser inträffar. Sådana personliga välsignelser är en del av den fortlöpande uppenbarelse vi är berättigade till som medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga.

Liksom bilderna i min farmors förstoringsglas kan vi [genom prästadömsvälsignelser] bli starkare, våra talanger och vår förmåga kan förstöras och mångfaldigas, vår insikt kan öka och vår andlighet kan blomstra. ●

Från ett tal från generalkonferensen i oktober 1995.

Generalkonferensbudskap

"Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat ... vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är det samma." (L&F 1:38)

LÖRDAGENS MORGONSESSION

Talare _____

Vad jag lärde mig: _____

Vad jag ska göra för att följa hans råd: _____

President
Thomas S Monson

President
Gordon B Hinckley

President
James E Faust

LÖRDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

Talare _____

Vad jag lärde mig: _____

Vad jag ska göra för att följa hans råd: _____

SÖNDAGENS MORGONSESSION

Talare _____

Vad jag lärde mig: _____

Vad jag ska göra för att följa hans råd: _____

SÖNDAGENS EFTERMIDDAGSSESSION

Talare _____

Vad jag lärde mig: _____

Vad jag ska göra för att följa hans råd: _____

Följ profeten

"Vad jag, Herren, har talat, det har jag talat ... vare sig de hava talats med min egen röst eller med mina tjänares, ty det är detsamma." (L&F 1:38)

SHEILA E WILSON

Eftersom vår himmelske Fader vill att du ska återvända till honom, har han kallat profeter för att undervisa och vägleda dig. När du lyssnar till profeten så lyssnar du till den person som vår Fader i himlen har kallat att vara hans representant och tala i hans ställe.

President Gordon B Hinckley har bett oss att stärka våra familjer. (Se "Vi tackar Herren för hans välsignelser", *Liabona*, juli 1999, s 104–105.) Han säger till oss att om vi söker efter det goda hos varandra, så råder lycka i våra hem. Det blir färre gräl. Det blir mer förlåtelse och lycka!

För många år sedan satt 11-åriga Cori framför TV:n och lyssnade till generalkonferensen. När hon var yngre ritade hon bilder, men idag lyssnade hon noga på det som profeten ville att hon skulle göra. President Ezra Taft Benson (1899–1994) bad alla att läsa skrifterna, besöka templet, vara mer tillsammans med sina familjer på söndagen och ha hemafton. Cori förstod att om hon följer profeten så hjälper hon till med att göra sin familj starkare. Idag vet Cori att hon genom att följa profetens råd stärkte sin familjs kärlek till varandra och till Jesus Kristus.

Jesus sade: "Kom och följ mig" (Se Luk 18:22.) När du följer profeten, då följer du Jesus Kristus.

Generalkonferensaktivitet

Lyssna under varje konferenssession till ett tal som hålls av en medlem av första presidentskapet eller en av apostlarna. På vänstra sidan av varje ruta på sidan LS4 skriver du vad du har lärt dig av honom och rita sedan en bild av det. På högra sidan skriver du vad du vill göra för att följa hans råd och ritar en bild av det. Om du inte har tillgång till en konferensutsändning eller tidning, kan du

söka igenom detta nummer av *Liabona*. (Se till exempel s 2–7 och LS2–3.) Fyll i rutorna med det du har lärt dig.

Förslag till samlingsstunden

1. Läs högt *Läran och förbunden 1:38*. Läs tillsammans och gör ett rollspel (se Undervisning: Den högsta kallelsen [1999], s 177) av berättelsen i *Josua 6:6–16, 20*. Du behöver barn som föreställer *Josua, de sju prästerna (med hoprullade papper som föreställer vädursborn), och Israels barn*. Istället för att ropa sjunger ni en sång eller psalm medan barnen står upp och föreställer muren runt Jeriko. Låt barnen sätta sig ner för att visa hur muren faller. Ha en talkör. (Se Undervisning: Den högsta kallelsen, s 179.) Låt "Josua" säga: "Välj i dag vem ni vill tjäna ... Men jag och mitt hus, vi vill tjäna Herren." (*Josua 24:15*) Låt alla svara med att som talkör läsa *Josua 24:24*. Bär vittnesbörd om att våra familjer blir starkare när vi tjänar Herren.

2. Be ett barn lämna rummet medan du gömmer en bild på ett hem. Låt barnet komma tillbaka och be honom eller henne att gå "hem". Tala om för barnet att det finns någon som kan hjälpa till. Släck ljuset, ge en ficklampa till ett barn och låt honom eller henne leda det "förlorade barnet" så att det kommer "hem" genom att lysa på golvet. Våra profeter i de sista dagarna har undervisat om familjens betydelse. Liksom ficklampan lyste upp vägen hem, blir vår profets råd det redskap som vi behöver för att stärka våra familjer. Klipp en bild av en familj i pusselbitar och skriv råd från våra profeter på varje pusselbit. (Se aktuella konferensnummer och "Kom lyssna till profetens röst".) Sätt sedan fast bitarna på redskap som används för byggande (skruvmejsel, måttband och så vidare). Dela upp primärbarnen i grupper och låt varje grupp välja ett redskap. Låt grupperna diskutera på vad sätt profetens råd kan vara ett redskap till att bygga upp våra familjer och vara beredda att (a) säga vad de kan göra för att följa rådet och (b) föreslå en sång eller psalm som frambäller rådet. Låt dem placera sina pusselbitar på tavlans och rapportera och sjunga. ●

FRÅN PRESIDENT HEBER J GRANTS LIV

En hårt arbetande man

Heber, du kan väl gå på basebollmatchen i eftermiddag och därefter komma och berätta för mig om den under kvällsmaten?

Som ung man arbetade Heber J Grant för en försäkringsagent, Mr H R Mann. Han behandlade Heber som en son.

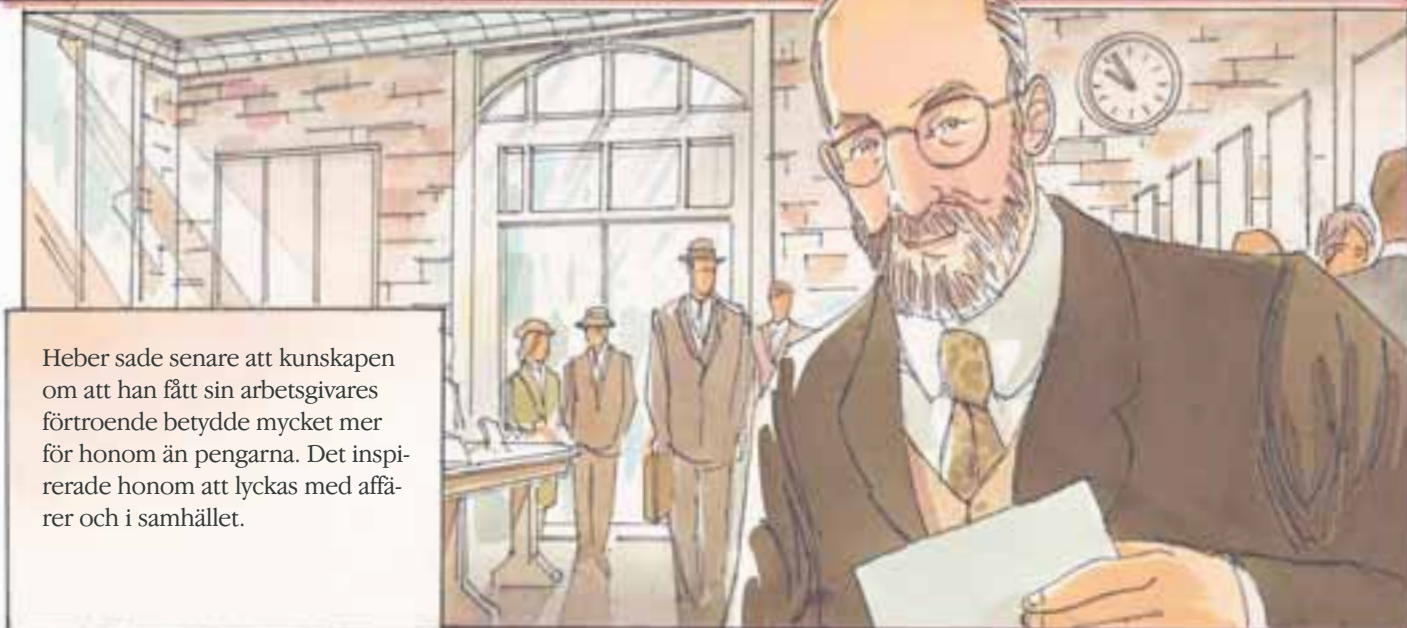
Tack, Mr Mann!

Förutom att arbeta för Mr Mann tjänade Heber pengar på att skriva gratulationskort och bröllopsinbjudningar. Han stannade kvar länge på kontoret på kvällarna och spred ut sina gratulationskort på sitt stora skrivbord för att bläcket skulle torka.

På nyårsaftonen fann Mr Manns kollega, Mr Wadsworth, att Heber fortfarande var sysselsatt på kontoret med att skriva gratulationskort.

Heber, vad i hela världen sysslar du med?

Gör mina kort klara så att jag kan sälja dem i morgon.

Som profet lärde han ungdomarna att också arbeta hårt.

Se Francis M Gibbons, Heber J. Grant: Man of Steel, Prophet of God (1979), s 24–26; se även Nordstjärnan, aug 1979, s 12.

MINA EVANGELIEIDEAL

Jag ska följa den plan min himmelske Fader har för mig.

Jag ska komma ihåg mitt dopförbund och lyssna till
den Helige Anden.

Jag ska välja det rätta. Jag vet att jag kan omvända mig när
jag har gjort något fel.

Jag ska vara ärlig mot min himmelske Fader, mot andra
och mot mig själv.

Jag ska använda min himmelske Faders och Jesu Kristi namn
vördnadsfullt. Jag ska inte svära eller säga fula ord.

Jag ska göra sådana saker på sabbatsdagen som hjälper mig att
känna mig nära min himmelske Fader och Jesus Kristus.

Jag ska hedra mina föräldrar och göra min del för att

stärka min familj.

Jag ska hålla mitt sinne och min kropp heliga och rena och jag ska inte använda sådant som är skadligt för mig.

Jag ska klä mig passande för att visa respekt för min himmelske Fader och för mig själv.

Jag ska bara läsa och se på sådant som min himmelske Fader tycker om att jag läser och ser på.

Jag ska bara lyssna på sådan musik som min himmelske Fader tycker om att jag lyssnar på.

Jag ska ha bra vänner och vara vänlig mot andra.

Jag ska nu leva så att jag kan vara värdig att komma till templet och göra min del för att få en evig familj.

JAG ÄR ETT GUDS BARN

Jag vet att min himmelske Fader älskar mig, och jag älskar honom.

Jag kan be till min himmelske Fader – när som helst och var som helst.

Jag försöker minnas och följa Jesus Kristus.

”Följ därför mig, och gören det som I haven sett mig göra.” (2 Nephi 31:12)

Rättfärdiga önsknningar

Från en intervju med äldste Clate W Mask Jr i de sjuttios kvorum, som för närvarande verkar i områdespresidentskapet för Mexico Syd, av Kimberley Webb

Jag växte upp i El Paso i Texas. Min far deltog i andra världskriget, så medan han var borta gjorde min morfar sitt bästa för att vara som en far för mig.

En dag medan jag satt på trottoaren såg jag hur en bil långsamt körde uppför gatan. Rök vällde fram under motorhuven. När bilen stod precis framför mig slutade den att fungera. En man hoppade ut medan hans hustru och fem barn väntade inuti, gråtande. Jag förstod inte vad de sade, men jag visste att de var från Mexico på grund av registreringsskylten.

Just då körde min morfar förbi. Han

stannade till, talade på spanska och frågade vad de hade för

problem. Jag hörde ordet *templo*, så jag tänkte: ”Det låter som ’tempel’.” Jag upptäckte snart att denna familj var på väg till templet i Mesa, Arizona, för att beseglas. På den tiden fanns det inga tempel i Mexico eller Centralamerika.

Min morfar tog med dem hem där han gav dem mat och lät dem stanna för natten. Därefter tog han bilen till bilverkstan och lät sätta in en ny motor. När de åkte iväg gav han dem extra pengar till hjälp på vägen. Jag har alltid kommit ihåg den godhet han visade dem.

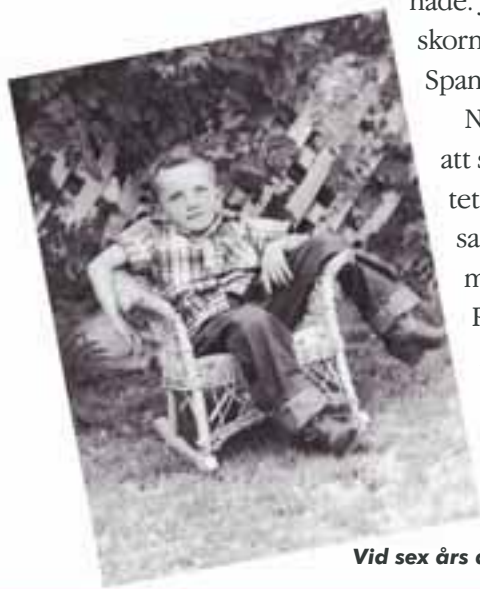
Jag har också alltid kommit ihåg hans missionärsberättelser. Trots att han var gift

och hade ett barn, blev morfar kallad att verka som missionär i Mexico City – just då den mexikanska revolutionen bröt ut. Vid ett tillfälle anklagades han och hans kamrat av de federala soldaterna för att vara spioner och hotades med att bli skjutna på fläcken. Morfar tänkte på berättelsen om Abinadi och sade: ”Ni kan inte döda oss eftersom vi ännu inte sagt vårt budskap. För oss till presidenten.” Han och hans kamrat togs till presidentpalatset, där de gav presidenten en Mormons bok och undervisade honom i två timmar. Presidenten upptäckte att min morfar kom från hans hemstad och frågade: ”Känner du Francisco González?” Morfar svarade: ”Ja, det är min far.” Presidenten sade: ”Han var min lärare när jag var en liten pojke! Nu när jag vet vem du är, finns det någonting jag kan göra för att hjälpa dig i ditt arbete?” Missionärerna bad om att få ett brev med presidentens sigill och underskrift, där det stod att de hade tillåtelse att predika.

Sådana berättelser fick mig att vilja gå på mission. Jag kunde inte vänta! Jag ville verka i Mexico, liksom min morfar. Men Herren kallade mig till Guatemala. Många år senare hade jag möjlighet att verka som missionspresident. Jag tänkte: ”Den här gången kommer jag till Mexico.” Men Herren ville att jag skulle verka i Spanien. När vi tjänar där Herren vill att vi ska tjäna, blir vi välsig-

nade. Jag älskar människorna i Guatemala och Spanien.

Nu har jag blivit kallad att som generalauktoritet verka i Mexico City, samma område som min morfar verkade i. På den tiden var det mycket svårt att predika evangeliet där. Idag finns det 12 tempel och 199 stavar i Mexico.

Vid sex års ålder.

Äldste och syster Mask med sina barn och barnbarn.

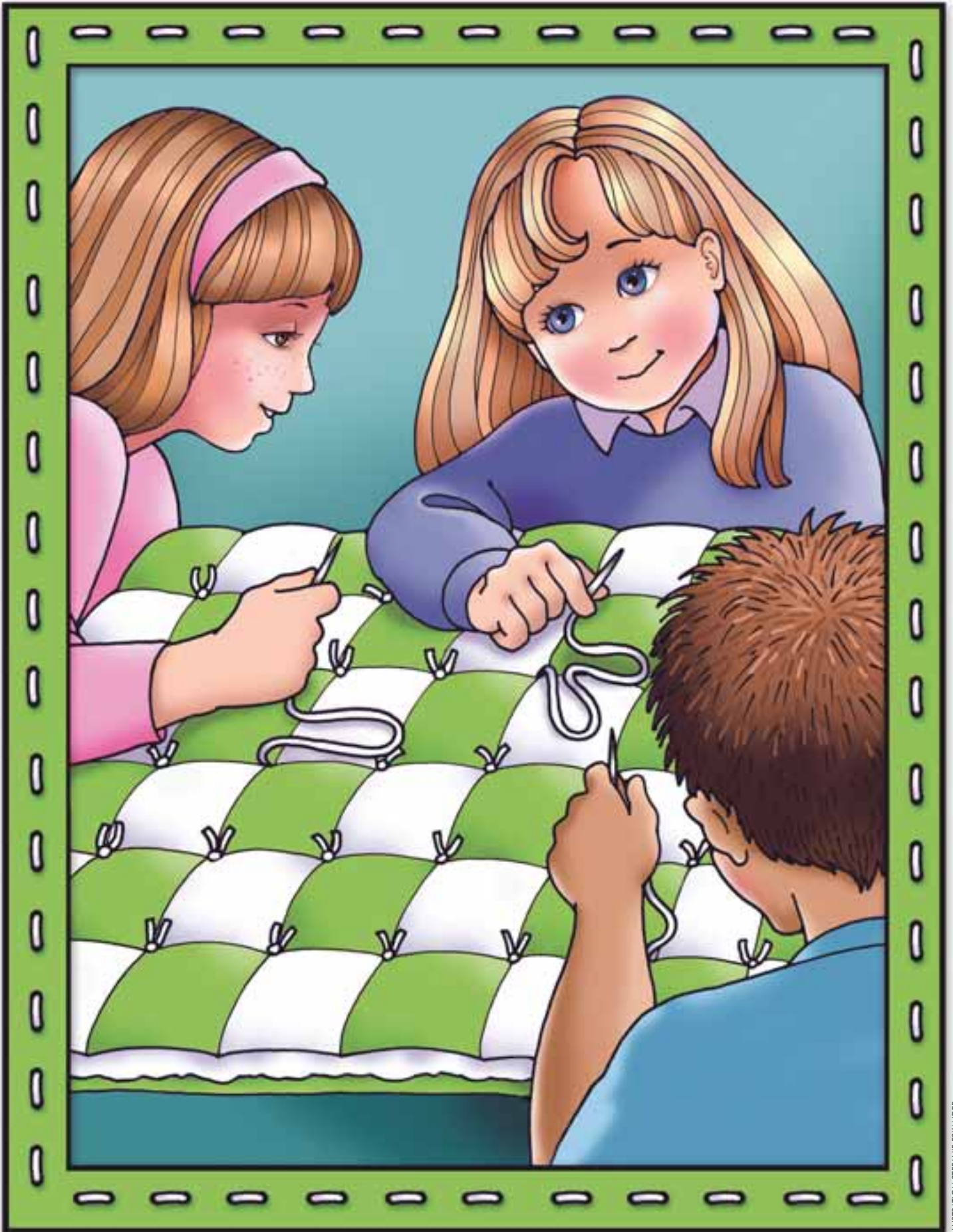
Min morfar hjälpte mig att alltid vilja gå på mission, och jag gjorde det. Alla mina sex barn ville verka som missionärer, och de gjorde det. I livet slutar det oftast med att vi gör det som vi vill göra – nyckeln är att vilja det som är rätt! Sträva efter att ha rättfärdiga önsningar. Närma dig Jesus Kristus och ha en önskan att bli lik honom. Att studera Mormons bok och tillämpa dess lärdomar är ett bra sätt att göra detta. När du *vill* bli lik Jesus Kristus, blir det lättare att tjäna honom och att bli förberedd på att komma till hans hus. ●

Vid fem års ålder.

Vid tolv års ålder med sin hund Coaly.

Primärtäcket

”Ge, och ni skall få.” (Luk 6:38)

CHELSEY ELLISON, BERÄTTAT FÖR WENDY ELLISON

Jag såg alltid fram emot Primärs aktivitetsdag eftersom det betydde spännande aktiviteter, roliga lekar och läckra godsaker. Ibland var aktiviteterna allvarliga och andliga, och jag tyckte också om dem eftersom jag lärde mig så mycket. Men av alla roliga aktiviteter jag var med om, så är det en jag minns mer än någon annan.

Exakt klockan 10 den lördagen dök jag upp i kyrkan, tillsammans med resten av primärbarnen i min församling. Efter inledningsbön, sång och några instruktioner, delade vi upp oss i grupper. Jag följde med min grupp in i ett klassrum och fann till min förvåning ett stort tyg med gröna och vita rutor, ett grönt tyg och ett lager av något fluffigt material mellan dem. Det låg utsträckt och fastsatt på ett hårt underlag. Bredvid låg garn och stora nålar. ”Ett täcke”, tänkte jag. ”Vem knyter ett täcke mitt under vår primäraktivitet?”

”Vi ska alla hjälpa till med att knyta det här täcket för en person i församlingen som inte mår så bra”, förklarade en av våra primärledare. ”När det är klart ska vi ge det till henne.”

”Vilken bra idé!” tänkte jag. När jag känner mig rädd tycker jag om att svepa in mig ett mjukt, varmt täcke.

Men jag undrade hur bra det skulle gå, eftersom jag aldrig knutit ett täcke och jag var säker på att de andra primärbarnen inte heller hade det.

Därefter förklarade Primärs president vem som skulle få täcket – min egen mamma! Då kände jag mig ännu ivrigare att göra mitt bästa för att täcket skulle se bra ut.

Min mamma hade varit mycket sjuk hela månaden. Det var så att mormor hade varit tvungen att bo hos oss ett tag, eftersom mamma var så sjuk att hon inte kunde ta hand om oss. Hon hade också varit tvungen att avlösas från sin kallelse i Primär. Även om mammas sjukdom inte var lätt för vår familj så skulle något bra hända. Jag skulle få en lillebror!

Med hjälp av våra ledare satte vi igång. Fastän jag undrade om det verkligen skulle gå, så knöt vi täcket. Alla sydde ett stygn eller två. Därefter skrev vi var och en ner ett meddelande, skrev vårt namn eller ritade en bild i en bok som skulle följa med täcket. Jag visste att det vi gjorde skulle betyda mycket för mamma, eftersom hon berättade för mig hur mycket hon älskade och saknade alla barnen i Primär. Och personen som köpte tyget måste ha varit inspirerad, för att grönt är mammas favoritfärg.

Att knyta täcket var inte svårt, men att hålla tyst om det var verkligen besvärligt. Några veckor senare avslöjades hemligheten äntligen. En solig söndagsmorgon under sångstunden vandrade vi alla ett kvarter bort från kyrkan och runt hörnet till min trädgård. Vi satt på gräsmattan och väntade medan en av våra ledare knackade på dörren.

Ni kan nog gissa att när mamma steg ut och såg alla barnen samlade så började hon gråta. Hon grät ännu mer när vi sjöng några av våra favoritsånger i Primär så bra vi kunde. Sedan visade Primärs president det färdiga täcket och boken med meddelanden i.

”Ni sjöng så vackert”, sade mamma genom tårarna. ”Detta är något av det trevligaste som har hänt mig.” Jag vet att hon menade det. Hon log och grät lite till och sade att hon skulle gå in, svepa in sig i täcket och läsa varje meddelande vi hade skrivit.

”Runt omkring oss finns människor som [Frälsaren] älskar, och han vill hjälpa dem – genom oss. Ett av de säkra tecknen på att en person tagit emot Frälsarens gåva, försoningen, är viljan att ge.”

Äldste Henry B Eyring i de tolv apostlarnas kворum, ”Ge med glädje”, Nordstjärnan, dec 1996, s 14.

Mamma har fortfarande kvar täcket och jag vet att hon alltid kommer att ha det. Det finns några extra långa trådar på baksidan där några av stygnen inte drogs hela vägen igenom täcket. Mamma säger att det gör täcket ännu mer speciellt. Än i denna dag, när någon i familjen är sjuk eller har en dålig dag, finns det ingenting som får oss att må bättre än att svepa in oss i minnena och värmen i det som vi ömsint kallar för ”primärtäcket”. ●

Chelsey och Wendy Ellison är medlemmar i Kaysville 14: e församling, Kaysville södra stav, Utah.

Ärlighet

ÄLDSTE DAVID B HAIGHT
i de tolv apostlarnas kворum

James Peter Fugal var en ärlig man! Under en stor del av sitt liv vaktade han får på Idahos böljande kullar. En bitande kall vinternatt vaktade han får åt en annan man, när det kom en häftig snöstorm. Fåren skockade sig – som får brukar göra – längst in i en inhägnad, och många dog.

Fastän det inte var James Fugals fel att fåren dog, kände han sig ansvarig och ägnade flera år åt att arbeta och spara så att han kunde betala ägaren för de får denne förlorat.

Samma önskan att leva enligt de kristna principerna fanns hos Aurelia Spencer Rogers, som grundade kyrkans Primärförening. Hon var angelägen om att barnen skulle utvecklas moraliskt och socialt. Primärföreningens ledare har alltsedan Aurelia Spencer Rogers' tid fortsatt att

undervisa om sundhet, dygd och kärlek till andra, såväl som att ingjuta hos barnen en önskan att förstå och leva enligt traditionella värderingar.

Syster Haight och jag var närvarande vid ett sakramentsmöte en bit hemifrån. Vi fann till vår förtjusning att Primärföreningen skulle ta hand om programmet under temat "Vi tror på att vara ärliga".

Jag förundrades över de små barnens iver och intresse när de talade om de grundläggande principer de fick lära sig om att tala sanning, respektera andras ägodelar, vara pålitliga och försvara det rätta.

Jag tänkte på James Fugal, den ödmjuka fårherden, och på hur underbart det var att dessa barn fick lära sig samma värderingar som gjorde honom till en man med så ädel karaktär. ●

Från ett tal från generalkonferensen i oktober 1987.

Visste du att äldste Haight verkade som borgmästare i en stad och som kommendörkapten i Förenta staternas flotta? Han förklarar värdet med att vara ärlig.

Omvändelse

Eftertänksamt ♩. = 50–58 (Slå två slag i varje takt.)

The musical score is written in G major and 6/8 time. It consists of four systems of music, each with a vocal line and a bass line. The lyrics are in Swedish. The first system has chords D and A7. The second system has chords F#m, B7, Em, and Em7. The third system has chords F#, Em, F#m, and G. The fourth system has chords D, E7, A7, and D. The tempo is marked 'Eftertänksamt' with a quarter note equal to 50-58 beats. The instruction '(Slå två slag i varje takt.)' is also present. The score includes fingerings and accents for both hands.

Att sä - ga för - låt är ej all - tid så lätt när man
gjort nå - got tank - löst och ej hand - lat rätt. Jag
vill gö - ra bätt - re och om - vän - da mig och
be att min Fa - der ska le - da min stig.

långsammare

Text: Sylvia Knight Lloyd, f 1933. © 1974 IRI

Musik: Robert P Manookin, 1918–1997. © 1974 IRI

Denna sång får kopieras för tillfällig, icke kommersiell användning i kyrkan eller hemmet.

Psaltaren 38:19

FAMILJEN

ETT TILLKÄNNAGIVANDE FÖR VÄRLDEN

FÖRSTA PRESIDENTSKAPET OCH DE TOLV APOSTLARNAS RÅD
I JESU KRISTI KYRKA AV SISTA DAGARS HELIGA

VI, FÖRSTA PRESIDENTSKAPET och de tolv apostlarnas råd i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, förkunnar högtidligen att äktenskapet mellan man och kvinna är instiftat av Gud och att familjen har en central roll i Skaparens plan för sina barns eviga bestämelse.

ALLA MÄNNISKOR – män och kvinnor – är skapade till Guds avbild. Var och en är ett andebarn, en älskad son eller dotter till himmelska föräldrar och har som sådan gudomliga egenskaper och förutsättningar. Att det finns olika kön är nödvändigt för den enskildes förjordiska, jordiska och eviga identitet och uppgift.

I FÖRUTTILLVARON kände och dyrkade dessa söner och döttrar Gud som sin evige Fader och antog hans plan, enligt vilken hans barn kunde få en fysisk kropp och få jordiska erfarenheter för att utvecklas mot fullkomlighet och slutligen nå sin gudomliga bestämelse som arvtagare till evigt liv. Den gudomliga lyckalighetsplanen möjliggör att familjebanden fortsätter bortom graven. Heliga förordningar och förbund i heliga tempel gör det möjligt för enskilda personer att återvända till Guds närhet, och för familjer att vara tillsammans för evigt.

DET FÖRSTA BUD som Gud gav Adam och Eva gällde deras möjlighet att som man och hustru bli föräldrar. Vi förkunnar att Guds bud till sina barn att föröka sig och uppfylla jorden fortfarande gäller. Vi förkunnar vidare att Gud har befallt att den heliga fortplantningsförmågan endast skall användas mellan man och kvinna, lagligt vigda som man och hustru.

VI TILLKÄNNAGER att det sätt varpå människoliv skapas har bestämts av Gud. Vi bekräftar livets helgd och dess betydelse i Guds eviga plan.

MAN OCH HUSTRU har ett högtidligt ansvar att älska och vårda sig om varandra och sina barn. ”Barn är

en Herrens gåva” (Psaltaren 127:3). Föräldrar har ett heligt ansvar att uppfostra sina barn i kärlek och rättfärdighet, att sörja för deras fysiska och andliga behov, att lära dem älska och tjäna varandra, att hålla Guds bud och vara laglydiga medborgare var än de bor. Män och hustrur – mödrar och fäder – kommer att stå till svars inför Gud för hur de uppfyller dessa plikter.

FAMILJEN är instiftad av Gud. Äktenskap mellan man och kvinna är en nödvändig del av hans eviga plan. Barn har rätt att födas inom äktenskapets ram, och att fostras av en far och en mor som ärar sina äktenskapslöften med fullständig trohet. Största förutsättningarna för lycka i familjelivet finns då det byggs på Herrens Jesu Kristi lärdomar. Framgångsrika äktenskap och familjer skapas och bevaras genom principerna tro, bön, omvändelse, förlåtelse, respekt, kärlek, medkänsla, arbete och sund rekreation. Enligt gudomlig plan skall fadern presidera över sin familj i kärlek och rättfärdighet och han har ansvaret att sörja för och beskydda sin familj. Moderns främsta ansvar är barnens omvårdnad. I dessa heliga ansvar är fadern och modern skyldiga att hjälpa varandra som likvärdiga makar. Handikapp, död eller andra omständigheter kan göra det nödvändigt med individuella anpassningar. Släktingar bör vid behov ge hjälp och stöd.

VI VARNAR dem som bryter mot kyskhetsbudet, som förgriper sig på maka eller barn, eller som underlåter att fullgöra sina skyldigheter mot familjen, att de en dag kommer att stå ansvariga inför Gud. Vi varnar vidare för att familjens upplösning kommer att frambringa de stora olyckor över enskilda människor, samhällen och nationer som förutsagts av forntida och nutida profeter.

VI UPPMANAR ansvariga samhällsmedborgare, regeringar och myndigheter överallt att verka aktivt för att bevara och stärka familjen som samhällets grundläggande enhet.

Detta tillkännagivande upplästes av president Gordon B. Hinckley, som en del av hans budskap vid Hjälpföreningens allmänna möte 23 september 1995 i Salt Lake City, Utah.

*”Familjen är instiftad av Gud”,
förkunnar första presidentskapet
och de tolv apostlarnas kворum.*

*”Äktenskap mellan man och
kvinna är en nödvändig del av
hans eviga plan. Barn har rätt att
födas inom äktenskapets ram, och
att fostras av en far och en mor
som ärrar sina äktenskapslöften
med fullständig trohet.” Se
”Familjen: Ett tillkännagivande för
världen”, bakre omslagets insida.*

Kyrkonytt

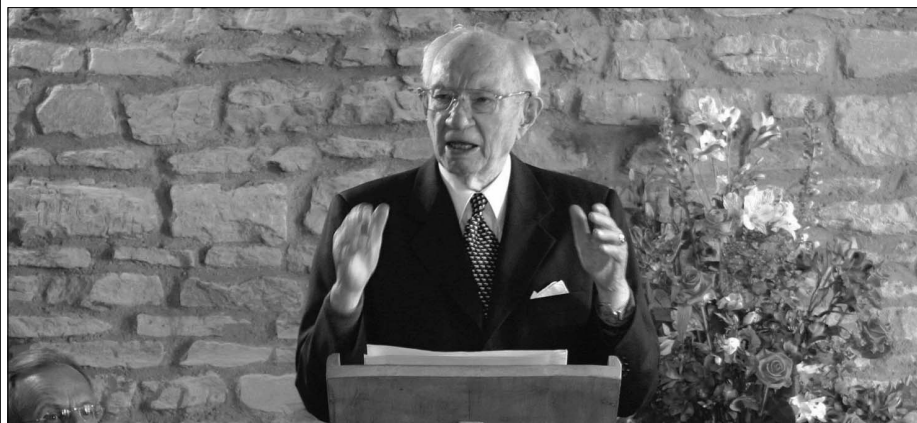

FOTO: DAVID M. W. PICKUP /
MED TILLSTÅND AV CHURCH NEWS

President Gordon B Hinckley talar till medlemmar i Gadfield Elm-kapellet i England under sin resa i Europa.

President Hinckley inviger tempel och träffar medlemmar i USA och Europa

Under en tio dagar lång rundtur i Europa invigde president Gordon B Hinckley det nya templet i Köpenhamn och talade till de heliga på Brittiska öarna, i Frankrike och Spanien. Sedan han återvänt till Förenta staterna invigde han templet i Manhattan, New York.

Danmark

Den 23 maj 2004 deltog mer än 3 400 medlemmar, på plats eller via satellit, när president Hinckley invigde templet i Köpenhamn under fyra sessioner.

Templet kommer att betjäna medlemmarna i Danmark, Island och delar av Sverige och är en ombyggnad av ett kapell som ursprungligen invigdes av äldste John A Widtsoe 1931.

President Hinckley träffade med-

lemmar dagen före under en brasafeston och en kulturfestival.

Brittiska öarna

Den 25 maj talade president Hinckley via satellit till medlemmar som samlats i stavscentra runt om på Brittiska öarna.

Nästa dag tog president Hinckley emot överlåtelsehandlingen till Gadfield Elm-kapellet, en byggnad som ursprungligen gavs till kyrkan 1840 när alla i en United Brethren-församling blev medlemmar i kyrkan.

Frankrike

President Hinckley träffade medlemmar i Frankrike i en samlingsal den 28 maj. Han sade till de heliga: "Jag önskar att jag kunde tillkännage byggandet av ett tempel här, men vi har ännu inte en lämplig plats ... Jag

är övertygad om att ... någon gång i framtiden kommer ett vackert Herrens hus att pryda detta land."

"Jag älskar de trofasta heliga i Frankrike av hela mitt hjärta", avslutade han.

Spanien

I Spanien talade profeten till nästan 8 000 medlemmar från Spanien och Portugal.

Efter att ha vittnat om att vi alla är barn till en evig Fader, sade han: "Den här morgonen blev jag förevissad den plats där den förfärliga bomben [på ett av flera tåg] briserade. Jag sade till mig själv: 'Det kunde inte finnas något sådant, skulle inte finnas något sådant, om alla människor trodde på Gud den evige Fadern och på att vi alla är bröder och systrar.'"

New York

President Hinckley invigde templet i Manhattan, New York under fyra sessioner den 13 juni.

I sin invigningsbön sade president Hinckley: "Må detta tempel vara en fridens tillflykt mitt i denna stora och bullersamma metropol. Må alla som inträder genom dess portar känna att de har tagit steget över från världen till en plats i din gudomliga närhet."

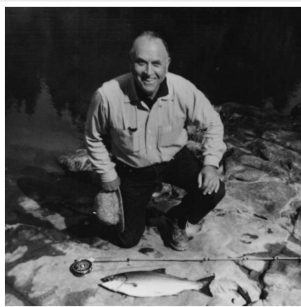
President Hinckley närvarade och talade också vid ett jubileumsfirande som anordnats av kyrkans medlemmar och som hölls i det berömda Radio City Music Hall. ■

Church News bidrog till denna rapport.

Äldste David Bruce Haight

En hängiven lärjunge

2 SEPTEMBER 1906 – 31 JULI 2004

Som ung stod David B Haight ansikte mot ansikte med döden vid två tillfällen: en gång när han kastades ut från en vagn med en skenande häst och en andra gång när han slog i huvudet när han dök för att simma. "Jag tror att Herren räddade hans liv under hans barndom", av en storslagen anledning, sade hans son Robert (citerad i Ronald E Poelman, "Äldste David B Haight: Glädje av att lyfta andra", *Nordstjärnan*, sep 1987, s 20).

Herren hade verkligen planer för den unge David. Han skulle senare bli kallad till de tolv apostlarnas kворum, för att slutligen, vid 97 års ålder, bli den äldste aposteln i kyrkans historia. Hans tjänande som apostel avslutades den 31 juli 2004 när han gick bort i Salt Lake City till följd av hög ålder. Han blev ihågkommen som en hängiven lärjunge under en begravningsgudstjänst som hölls den 5 augusti i Tabernaklet i Temple Square.

Ett kraftfullt vittnesbörd

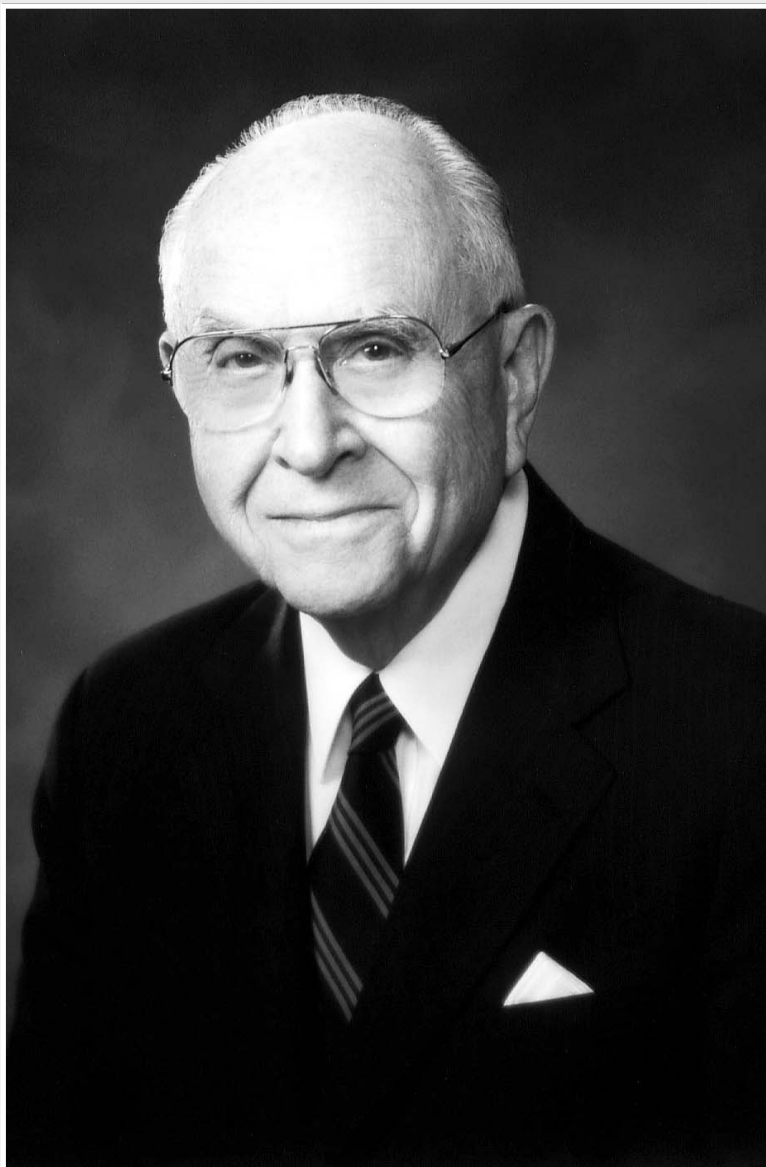
Äldste Haight "rörde vid människors hjärtan över hela jorden med sin trosvissa förkunnelse och sitt vittnesbörd om att Herren Jesus Kristus verkligen lever", sade första presidentskapet i ett uttalande till tidningar och TV. "Han

har burit detta vittnesbörd på många kontinenter och har utövat ett stort inflytande på den kyrka han älskade ... Vid hans bortgång vänder vi våra hjärtan till hans älskade följeslayerska Ruby, och deras barn."

Äldste Haight var känd för sina improviserade tal på generalkonferenserna. De var fyllda med jordnära anekdoter och uttryck för hans djupa och varaktiga vittnesbörd om evangeliets sanningar. I sitt sista konferenstal, som hölls i april i år, förkunnade han: "Gud lever... [Han] älskar oss så som vi borde älska honom... Evangeliet är sant. Jag vet det, jag är ett vittne om detta." ("O visdom stor, o kärleks nåd", *Liabona*, maj 2004, s 6)

Beslutsamhet och kristlig kärlek

David Bruce Haight föddes den 2 september 1906 i Oakley, Idaho, som son till Hector C Haight och Clara Tuttle Haight. I början av sitt liv fick han erfara sin fars och fyra av sina syskons bortgång. Dessa smärtsamma förluster gav honom medkänsla och förståelse för dem som råkade ut för motgångar i livet. Trots sådana smärtsamma erfarenheter beskrev han sig själv som en "typisk pojke uppvuxen i en stad på landsbygden". (Citerat i Gerry Avant, "Elder Haight Recognized What Really Is

Motsatt sida (från vänster): David B Haight under sina år vid college. Äldste Haight, här på ett foto från 1969, tyckte om att fiska. Örlogskaptan David B Haight fick lovord för sitt tjänande under andra världskriget. Ovan: Äldste David B Haight i de tolv apostlarnas kvorum.

'Great Moment' in Life", *Church News*, 24 nov 1985, s 5.)

Kyrkan utövade ett viktigt inflytande under hela hans liv, men en vändpunkt i hans hängivenhet till evangeliet inträffade under andra världskriget, då han verkade som örlogskaptan i Förenta staternas flotta. Efter att ha lämnat sin familj bakom sig i Kalifornien för att flyga till Honolulu, Hawaii, tillbringade han en sömlös natt längst bak i ett flygplan med att omvärdera sitt liv och utgjuta sitt hjärta i bön. Fastän han hade verkat i många

kallelser i kyrkan, och verkat i biskopsråd, så kom han fram till att han inte var så hängiven som han borde vara. "Jag har ofta tänkt att detta kanske var min väg till Damaskus då jag tänkte på min familj som jag lämnade bakom mig", sade han senare. "Jag beslutade mig helhjärtat för att jag aldrig skulle ifrågasätta en kallelse från Herren. Jag skulle använda de eventuella förmågor jag hade till att bygga upp riket om jag skulle överleva mitt engagemang i konflikten." (Citerat i *Church News*, 24 nov 1985, s 5.)

Han höll detta löfte och verkade senare som president för Palo Alto stav i Kalifornien, som president för skotska missionen och som regionrepresentant före sin kallelse i april 1970 som assistent till de tolv. Den 8 januari 1976 ordinerades han till apostel.

Äldste Haight visste att oavsett vilka kallelser han gavs, så är kärleken det väsentliga i att leva efter evangeliet, Kristi rena kärlek. Som han sade till en av sina söner: "Herren kommer inte att fästa sig vid om du var biskop, stavsresident eller apostel. Han bryr sig om hur du handlade mot människorna." (Se *Nordstjärnan*, sep 1987, s 22)

Äldste Russell M Nelson i de tolv apostlarnas kvorum gav ett exempel på äldste Hights omtanke om andra människor: "Äldste Haight läste i tidningen om en ung man, en erfaren simmare, som hade drunknat när han försökte rädda andra vars kanot kapsejsat. David kände inte familjen, men hans tankar gick till dem." Han var närvarande vid likbädden på bårhuset, där han till änkan och föräldrarna uttryckte sin uppskattning för den unge mannen. Äldste Hights omtanke om dem öppnade vägen för föräldrarna att bli aktiva i kyrkan. Han beseglade senare föräldrarna till deras tre söner, däribland den unge man som hade gått bort. (Se Lucile C Tate, *David B. Haight: The Life Story of a Disciple* [1987], s 288).

En 74-årig uppvaktning

Många av äldste Hights tal var fyllda med hänvisningar till hans älskade hustru Ruby. Den unge David såg för första gången Ruby Olson vid en dans då han var

Ovan: Äldste och syster Haight med sin familj. Till höger, överst: Med sin sonson Brent Haight. Nederst t h: Äldste Haight bar ett kraftfullt vittnesbörd om evangeliet i många generalkonferenstal. Längst till höger: Äldste Haight och hans hustru Ruby, i juni 2003.

tillsammans med en annan ung kvinna. När han och hans träff tittade på de andra dansarna ”kom den sötaste flickan [han] någonsin sett i sitt liv” förbidsande med sin träff. David såg hur den alerta unga kvinnan i den röda klänningen dansade förbi några gånger och frågade sedan sin träff om hon kände flickan. Hon svarade att de var båda med i skolans kvinnoförening. ”Det är inte rätta sättet att få vänner och påverka andra, men jag frågade min träff

om hon ville presentera mig för Ruby någon gång”, erinrar sig äldste Haight.

Denna presentation ägde aldrig rum, men en kort tid senare sökte Ruby arbete i den affär som David var föreståndare för. Hon anställdes. När han första gången frågade henne om hon ville gå ut med honom, berättade hon att hon redan hade en träff den kvällen. Han mindes: ”Jag frågade när hennes träff skulle komma. Klockan åtta sade hon. Jag sade: ’Går det bra om jag kommer klockan 6?’ ” (Citerat i *Church News*, 24 nov 1985, s 5).

Relationen blev snart odelad och senare gifte sig paret i Salt Lake-templet den 4 september 1930. Deras uppvaktning pågick under hela deras nästan 74-åriga

äktenskap. Äldste Haight's sekreterare, Linda Dalley, erinrar sig en upplevelse hon hade när hon besökte paret Haight tidigare i år: "Deras hushållerska släppte in mig och hon vinkade till mig att hålla mig tyst. Hon sade: 'Titta i vardagsrummet', och där var äldste och syster Haight, och trots att äldste Haight varit så sjuk dansade de med varandra i vardagsrummet. Jag tyckte att det var något av det vackraste jag någonsin hade sett. Äldste Haight var nittiosju år och syster Haight var 93, när de dansade i vardagsrummet utan musik. De behövde inte musik. De hade musiken i sina hjärtan."

Äldste och syster Haight har 3 barn, 18 barnbarn och 78 barnbarnsbarn.

Yrkesliv

Äldste Haight hade ett långt och framgångsrikt yrkesliv. Han avslutade sina studier vid Utah State University och verkade i chefsbefattningar för olika varuhus i Utah, Kalifornien och Illinois, och slutligen ägde han en detaljhandelskedja på 1950-talet. Från 1959 till 1963 var han borgmästare i Palo Alto i Kalifornien. Han var inne på sin andra valperiod när han kallades att verka som president för den skotska missionen.

Efter sitt tjänande som missionspresident verkade äldste Haight som assistent till rektorn för Brigham Young University i Provo, Utah, före sin kallelse som assistent till de tolv.

Ett liv i rättfärdighet

Äldste Haight's arv är inte bara till välsignelse för hans efterkommande utan för alla medlemmar i den kyrka som inspirerats av hans vittnesbörd och hans tro på Jesus Kristus. I ett generalkonferenstal värdjade han till medlemmarna att "ha detta vittnesbörd, denna önskan i hjärtat, att undervisa andra, att förklara vad vi tror på och att leva rättfärdiga liv ... att vara föredömen för människorna och kunna sprida detta verk, inte bara genom det vi säger utan genom vårt sätt att handla". ("Tro, hängivenhet och tacksamhet", *Liabona*, jul 2000, s 42) Äldste Haight var ett levande exempel på det han lärde. ■

STORLIGEN ÄLSKAD APOSTEL IHÅGKOMMEN AV SINA BRÖDER

Vid sin begravning hyllades äldste David B Haight på följande sätt av talarna:

President Gordon B Hinckley: "Han insåg att var och en i den mänskliga familjen är ett Guds barn och att vi alla därför är bröder och systrar. Han bar i sitt hjärta en uppskattning av alla dem han lärde känna, oavsett deras religiösa tillhörighet ... Han förstod sin kallelse och sitt unika ansvar att vara en som vittnar om att Herren Jesus Kristus verkligen lever."

President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet: "Det fanns ingen svag punkt i hans vapenrustning. Det fanns inget svek i hans själ. Det fanns ingen fläck på hans karaktär. Äldste Haight älskade Herren av hela sitt hjärta och hela sin själ och tjänade honom av all sin förmåga ända till slutet av sitt jordiska liv."

President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: "Hans främsta arbete var bland människor som hängiven lärjunge till Kristus ... Tusentals och tiotusentals liv har direkt berörts av hans unika omtanke om sina medmänniskor. Han var kompromisslös i att göra det som är rätt."

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum: "Döden är en nödvändig del av livet ... [Äldste Haight] är nu i paradiset ... Vi vet någonting om hur det är i paradiset och vad David B Haight kommer att göra ... Må Gud välsigna minnet av David B Haight."

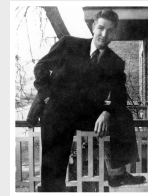

Äldste Neal Ash Maxwell

Ett uppfyllt löfte

6 JULI 1926 – 21 JULI 2004

Som soldat under tung fiendebeskjutning under andra världskriget lovade Neal A Maxwell att om Herren skulle bevara hans liv så skulle han ägna detta liv åt Herrens tjänst.

Herren räddade hans liv.

Unge Neal höll sitt löfte.

Nästan 60 år senare, den 21 juli 2004, avlöste Herren äldste Neal Ash Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum från hans jordiska tjänst efter en åtta år lång kamp mot leukemi. Han blev 78 år.

En livstid av tjänande

”Denne underbare ledares död fullbordar ett kapitel i kyrkans historia som sträcker sig över 30 år av trofast ledarskap”, sade president Gordon B Hinckley. ”Äldste Maxwells livstids tjänande i kyrkan och sitt land trängde med kraft in i människors hjärtan och hem över hela världen.”

Äldste Maxwell dog på 23-årsdagen av sin kallelse som apostel år 1981. Före denna kallelse verkade han två år som assistent till de tolv och fem år i de sjuttios presidentskap. Äldste Maxwell verkade dessutom som biskop, som ombud för kyrkans utbildning, som medlem av

Unga mäns generalkommitté och som regionrepresentant.

”Så länge som vårt hjärta pumpar”, sade äldste Maxwell, ”bör det en del av tiden pulsera för att vi ger andra en hjälpande hand. Och så länge som det finns luft i våra lungor bör en del av andningen gå åt till att ge andra välförtjänt beröm och välbehövlig uppmuntran.” (Citerat i ”Research Foundation Honors Elder Maxwell”, *Ensign*, aug 2002, s 77.)

Tjänande i det fördolda

Vid hans begravning, som hölls den 27 juli i Tabernaklet på tempelområdet, blev också äldste Maxwell ihågkommen för sitt tjänande av sin hustru Colleen, 4 barn, 24 barnbarn och 2 barnbarnsbarn. Han var son till Clarence H och Emma Ash Maxwell.

”I en värld fylld med idoga ansträngningar i regeringsbyggnader, på kongresser, i kontor och korporativ”, sade äldste Maxwell, ”utförs Guds utomordentliga arbete oftast av vanliga människor, som verkar i det tysta i hemmet och familjen.” (*That My Family Should Partake* [1974], 122)

Äldste Maxwell såg sig själv som en av dessa ordinära

Motsatt sida (från vänster): Som infanterisoldat under andra världskriget, 1944. Här visar han hur många utmärkelser han fick ta emot för sin grisuppfödning. Som missionär i östra Kanada, 1947–1948. Ovan: Äldste Neal A Maxwell i de tolv apostlarnas kvorum.

människor som strävade efter att utföra ett extraordinärt arbete. Han inriktade sig på sin familj. ”Vi kände till vår fars djupa hängivenhet till sitt tjänande i kyrkan”, sade hans son Cory i sitt begravningstal. ”Men vi visste också att han inte bara älskade oss, han älskade att vara tillsammans med oss.”

Äldste Maxwell uttryckte ofta djup beundran för sin hustru under nästan 54 år och hennes ”andliga instinkt”. Han kallade henne en ”mer fullständig” kristen än han, med syftning på hennes starka önskan att tjäna och ringa behov av uppmärksamhet.

En karriär i det offentliga tjänst

Med en magisterexamen i statskunskap tillbringade äldste Maxwell början av sitt yrkesliv inom politiken. Han arbetade i Washington D C som lagstiftande assistent och undervisade senare i statskunskap vid University of Utah. Vid ett tillfälle uppmuntrades han att kandidera till ett politiskt ämbete.

Men äldste Maxwells tidiga erfarenheter lärde honom ”att det är bättre att leva efter en skyddande evangelieprincip än tusentals kompenserande regeringsprogram – vilka program ofta liknar att ’rätta till däckstolarna på Titanic’ ” (”Varför inte nu?” *Nordstjärnan*, maj 1975, s 40).

Som pedagog fick äldste Maxwell en utmärkelse som elevernas favorit vid University of Utah. Han blev assistent till presidenten, dekanus för eleverna och slutligen verkställande vicepresident.

I sitt sista konferenstal varnade han: ”Jag tror inte att världens lösningar på världens problem är särskilt effektiva ... Endast evangeliet är ständigt relevant, ersättningsarna fungerar inte” (”Kommen ihåg huru barmhärtigt Herren har varit” (*Liabona*, maj 2004, s 45).

Förmåga med ord

Äldste Maxwell blir delvis ihågkommen för sin förmåga att värtaligt uttrycka sig i ord. Han upptäckte tidigt sin förmåga att formulera sig, och under sina 78 år skrev han ungefär 30 böcker och oräkneliga tal. Under inspiration uppnådde han ett mästernivå i formuleringskonst som har berört miljontals människor.

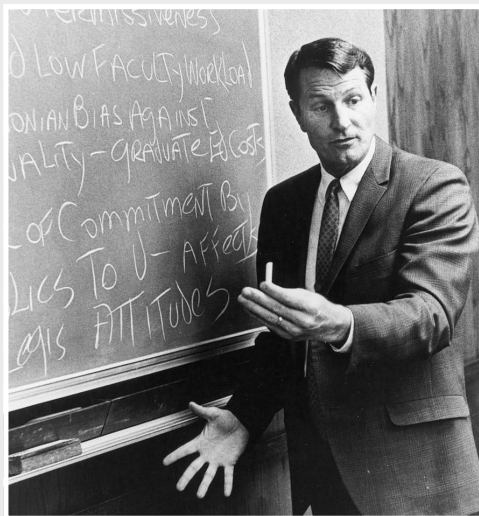
”När han öppnade sin mun lyssnade vi alla”, sade president Hinckley i sitt begravningstal. ”Hans genialitet var en följd av flit. Han var perfektionist, besluten att ur varje fras och mening klämma fram varje droppe av näring som kunde frambringas. Varje tal var ett mästerverk, varje bok ett konstverk värt upprepade genomläsningar. Jag tror inte att vi någonsin får se hans like.”

Äldste Maxwell förfinade sin förmåga att uttrycka viktiga tankar på insiktsfulla sätt, men han lärde att det är Anden som förmedlar sanningen till dem som lyssnar.

Ovan: Här organiserar han lekar med några av sina barnbarn. **Till höger:** Här håller han en presentation vid ett styrelsemöte vid University of Utah. **Höger, överst:** Tillsammans med sin hustru Colleen Hinckley Maxwell. **Längst till höger:** Vid generalkonferensen i april 1997 uttryckte han tacksamhet för de behandlingar som, fastän han tappade sitt hår, hade gjort det möjligt för honom att "komma så långt".

"Anden", sade han, "kan hjälpa dem vi vittnar för, att få ord och tankar till sina sinnen som hjälper dem att förstå". ("Vittna om den storslagna och underbara försoningen", *Liabona*, apr 2002, s 12)

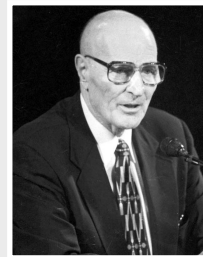
En levande predikan

Äldste Maxwells undervisning började eller slutade inte med ord. "Gärningar", lärde han, "inte ord – och att bli, inte beskriva – är dominerande kännetecken på ett sant lärjungeskap." ("Becoming a Disciple", *Ensign*, jun 1996, s 14)

Hans mest värtaliga predikan var det sätt varpå han levde. Han ansträngde sig uppriktigt för att bli en sann lärjunge till Frälsaren, oavsett vilka utmaningar han ställdes inför. Han trodde att "enda sättet att verkligen *dyrka* Jesus är genom att

efterlikna honom. Att sträva efter att bli honom lik är ett särskilt sätt att bära vårt vittnesbörd om honom." (*Even As I Am* [1982], s 2)

Äldste Dallin H Oaks i de tolv apostlarnas kворum sade att äldste Maxwells liv

var ett levande vittnesbörd: "Hans mod, hans ödmjuka acceptering av sitt lidande i cancer och hans ståndaktiga fortsatta tjänande har skänkt

tröst till tusentals människor och undervisat miljontals om eviga principer. Hans exempel visar oss att Herren inte endast vill helga våra lidanden till vårt bästa, utan också vill använda dem till att välsigna oräkneliga andra människor." ("Tacka för allting", *Liahona*, maj 2003, s 97–98)

Äldste Maxwell älskade Herren och var medveten om hans kärlek till oss. Han förklarade att "vi kan vända oss ifrån honom, men han är fortfarande där. Vi kan tycka att han är dold för oss eftersom våra bekymmer hänger som ett moln över oss, men han är fortfarande nära oss. Vi – inte

han – har låtit någonting komma emellan oss, men ingen varaktig förmörkelse behöver inträda ... Vår ringaktning av honom förhindrar inte hans kärlek till oss. Ja, Jesus av Nasaret levde! Han lever nu! Han vägleder sin kyrka!" ("All Hell Is Moved", i *1977 Devotional Speeches of the Year* [1978], s 181)

En annan slags strid

Äldste Maxwell fick för första gången diagnosen leukemi år 1996. Genom aggressiva men försvagande behandlingar varierade hans hälsa under de nästkommande åtta åren.

Några år innan han fick sin första diagnos lärde äldste Maxwell att fastän vi är lyckligare när vi håller hans bud, är det också sant att "trofasthet för med sig särskilda prövningar. Det tycks som om Gud alltid prövar dem som ödmjukt tjänar honom." Men liksom Abraham, Petrus, Amulek och Jesus kan var och en av oss omvandla prövningar genom "att bli duktiga elever i livets prövningars skola och ta examen med högsta betyg". (Citerat i "Priesthood Brethren Asked to Be Christ's Servants", *Ensign*, juli 1993, s 75.)

Genom sin oförtröttliga verksamhet i prövningarnas stund tog äldste Maxwell examen med högsta betyg, och tårarna vid hans bortgång var – som han sade vid andra människors bortgång – "inte tårar av förtvivlan utan ... av uppskattning och förväntan" eftersom "för lärjungen är förseglandet av en grav bara förseglandet av en dörr som senare kommer att kastas upp med glädje". ("All Hell Is Moved", s 181)

Ett uppfyllt löfte

I sitt sista generalkonferenstal i april 2004 påpekade äldste Maxwell att "Herren vet hur många mil vi måste gå vi 'innan vi sova får' ". (*Liabona*, maj 2004, s 45)

Att hålla det löfte han gav för länge sedan i ett skyttevärn på en avlägsen kulle krävde många mil av äldste Maxwell, men varje mil räknades av den Gud han tjänade till den dag då hans jordiska verksamhet var avslutad. ■

ÄLSKAD KOLLEGA HEDRAD AV SINA BRÖDER

På sin begravning hyllades äldste Neal A Maxwell på följande sätt:

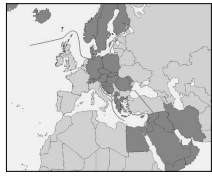
President Gordon B Hinckley: "Han har uträttat mer under dessa sista åtta år [av hans sjukdom] än de flesta gör under sin livstid ... Han tröstade, välsignade och uppmuntrade sina lidande medmänniskor. Deras tunga bördor gjordes lättare av denne gode samarit som förband deras sår och förde in hoppets solsken i deras liv ... Liksom Mästaren som han älskade, 'gick han omkring och gjorde gott.' " (Apg 10:38)

President Thomas S Monson, förste rådgivare i första presidentskapet: "Hans tjänande i Herrens verk har varit föredömligt och utan brister. Om jag skulle sammanfatta Neals väldiga inflytande för det goda i hemmet och världen skulle jag välja dessa rader: ... 'Jag tjänade.' Neal Maxwell tjänade sitt land, sin kyrka, sin familj, sina medmänniskor och sin Gud."

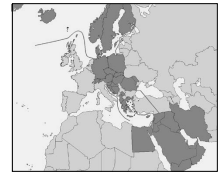
President James E Faust, andre rådgivare i första presidentskapet: "Han var en stor apostel, en extraordinär människa, en exemplarisk son, make, bror, far, farfar och morfar. Han hade en enastående förmåga att undervisa. Han levde ett liv väl värt att efterlikna och hade ett stort hjärta ... Guds bärighet manifesterades i honom och i det han gjorde."

President Boyd K Packer, tillförordnad president för de tolv apostlarnas kvorum: "Han utbärdade med stort tålamod prövningarna under sina sista dagar ... Både Neal och Colleen ... vet med säkerhet att Jesus är Kristus, Guds Son, världens Återlösare, att han genomförde försoningen, bela människosläktets uppståndelse."

Lokala nyheter

Budskap från områdespresidentskapet

Dela med er i kärlek

Äldste W Craig Zwick

Vi undervisas om värdefulla principer i hela Mormons bok av människor som var fasta och ståndaktiga i att hålla

Guds bud och också uthärdade med tålmod den förföljelse de fick utstå. (Alma 1:25)

När de arbetade tillsammans för att bistå alla nödlidande, blev resultatet alltid andlig och timlig tillväxt. ”Själva skolen I bistå dem som behöva eder hjälp. I skolen dela med eder åt den som står i behov.” (Mosiah 4:16)

Var och en arbetade enligt sin förmåga, även om det fanns betydande skillnader bland dem i fråga om talanger, erfarenhet och svårigheter. ”Trots all förföljelse” började de ha ”oavbruten fred”, därför att deras hjärtan inte var fästa vid personlig vinning eller världens rikedomar, utan vid dem som ”var nödställda”. De gjorde gott mot alla, ”antingen de stodo utanför kyrkan eller tillhörde kyrkan”. (Alma 1:28, 30)

”Dela det I haven med varandra” gäller lika mycket hängivet tjänande som trofast hemlärare eller besökslärare som det gäller att ge någon nödställd mat, kläder eller pengar. Det gäller att verkligen bistå med vår tid och förmåga, inte bara med vår plån-

bok. Det är fråga om att ta reda på och tillgodose både deras andliga och timliga behov. (Mosiah 4:21, 26)

Som trofasta medlemmar i Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga måste vi söka tillfällen att låta vårt ljus skina, för att vara till välsignelse för och tjäna andra. Äldste Neal A Maxwell sade vist: ”Att vi vänder oss mot Jesus innebär inte bara att vi tar hans ok på oss, utan också att vi behåller det.” Detta gäller både givarna och de ödmjuka mottagarna.

När vi uppriktigt bryr oss om människorna omkring oss, kan vi fullständigare leva enligt Jesu Kristi evangelium av hela vårt hjärta. Vi börjar närma oss våra heliga förmåner och bli mer lika Frälsaren genom att söka hjälpa andra människor. Ibland krävs det också av oss att vi tålmodigt tar emot andra människors vänliga gåvor då de söker hjälpa oss.

Låt mig få berätta en personlig erfarenhet som gäller vår son Scott. Scotts ljus lyser alltid. Det är så att han föddes mentalt och fysiskt handikappad. Han kan inte läsa eller skriva eller knyta sina skor, men han utstrålar Frälsarens mäktiga ljus. Det beror på hans enkla uppriktighet och ovillkorliga kärlek till var och en. Man förstår alltid att han har tid för oss och är intresserad av oss.

För några år sedan bodde Scott i ett särskilt gruppboende tillsammans

med andra unga män med liknande handikapp. En ung man som hette Bryan kom för att delta i gruppboendet. Bryan hade också fysiska och mentala handikapp. Han hade fötts utan tår. Han kunde gå, men det var svårt och mycket smärtsamt för honom. Scott märkte hur Bryan pinades. Han såg ett behov. Han ville hjälpa honom.

Varje kväll under fyra månader, medan Bryan var i gruppboendet, gjorde Scott något betydelsefullt för att hjälpa honom. Scott brukade hämta en hink med varmt vatten och en handduk och borste och borsta Bryans fötter. Det gavs inget formellt erkännande, ingen belöning eller hedersomnämning. Det var en omvårdnad i all enkelhet. Förvärvat medlidande och eviga lektioner som lärts genom tålmodig fördragsamhet. Scott förstod sin väns behov. Äldste Maxwell uttryckte med inlevelse: ”Genom sin enastående lydnad och sitt lidande gjordes Jesus unik och fullkomlig i sin förståelse.”

Scotts enkla handling var godhjärtad och barmhärtig, och så borde de vägledande principerna vara i vår gemenskap med våra vänner och medmänniskor.

Vi har alla särskilda behov. Vår heliga förmån är att vara fasta och ståndaktiga i att söka ge andra enkel omsorg eller bara ge en del av vår tid

för att uppmuntra någon. Det är så-
dan trofast omvårdnad eller sådana
uppmuntrande ord som är till stöd
för oss när vi upplever stunder då vi
behöver hjälp.

Kärlek och barmhärtighet har inga
gränser eller villkor. "Given akt på
eder själva och edra tankar, ord och
gärningar". (Mosiah 4:30)

Jag ger mitt vittnesbörd om att vi
lär känna Frälsaren på ett personliga-
re sätt då vi förblir trofasta mot läran
och mot varandra.

"Bedjen till Fadern av allt hjärta,
att I mån vara fyllda med denna kär-
lek, som han har utgjutit över alla
som äro hans Sons, Jesu Kristi, sanna
efterföljare." (Moroni 7:48) ■

Ett Herrens hus är invigt i Köpenhamn

Öppet Hus

Maj var hektisk men mycket
speciell för medlemmarna i
Göteborgs stav med många resor till
det nya templet i Köpenhamn. Till
öppet hus den 1 maj åkte flera
bussar från staven, varav två från
Jönköpings församling med medlem-
mar, barn, vänner och några religi-
onslärare. Under resan gavs informa-
tion om tempel och filmen om Salt
Lake-templet visades.

Redan vid ingången kändes den
kärleksfulla atmosfären då vi betjäna-
des av unga män och kvinnor som
satte skydd på våra skor. Templet var
underbart vackert, rent, värdigt, kär-

leksfullt, omsorgsfullt byggt och de-
korerat. Inte en skarv på tapeterna,
inte en spik syntes. Endast material
av högsta klass har använts – guld,
kristall, marmor, ädelträ. Tempelgui-
den berättade med stark inlevelse
om de olika rummen och avslutade i
ett av de vackra beseglingsrummen,
där hon bar sitt vittnesbörd. Efteråt
fanns tillfälle att ställa frågor till mis-
sionärer utanför templet där det ock-
så serverades förfriskningar. På buss-
resan hem ställdes många frågor av
de religionslärare som var med. De
var mycket imponerade och nöjda
med arrangemanget och visningen.

Speciellt inbjudna gäster hade
möjlighet att se templet under ett
par dagar före allmänhetens öppna
hus. Göran Åberg, Jönköping, do-
cent i religion, skrev sedan en fin ar-
tikel som publicerades på kultursi-
dan i Jönköpings-Posten. Han näm-
de bland annat att templet "framför
allt ger en känsla av helighet".

Från Jönköping åkte flera medlem-
mar till Köpenhamn för att hjälpa till
att ta hand om alla besökarna under
öppet hus. Carolina Ribbert berättar
om sina upplevelser:

"Den 15 maj åkte jag och några
andra ungdomar från Jönköpings
församling till templet i Köpenhamn.
Vi var två grupper med fyra personer
i varje grupp som turades om att sit-
ta vid ingången till templet för att
sätta på "tossor" (skoskydd) på besö-
kandes skor. Detta gjorde vi för att
hålla mattorna rena och fina. Vid vis-
sa tillfällen var det ansträngande, till

exempel när det kom många besö-
kande på en gång. Men det var kul
att få hjälpa till så att templet i Kö-
penhamn kan fortsätta att vara lika
vackert. Även om jag fick gå upp ti-
digt på morgonen och kom i säng
sent på natten så var det definitivt
värt det. Jag är tacksam för att vi har
templet i Köpenhamn och jag hop-
pas kunna åka dit många gånger i
framtiden."

"I mars eller april annonserades
det på sakramentsmötet att det
behövdes hjälp med arbetet kring
'öppet hus' för templet i Köpen-
hamn", skriver Sofia Karlsson. "Se-
dan en tid tillbaka hade vi som familj
bestämt att vi skulle åka ner till Kö-
penhamn för att se på templet. Men
sjukdom satte stopp för familjen att
åka. Hur skulle jag nu ta mig ner för
att hjälpa till? Jag var redan anmäld,
så förmodligen hade medlemmarna
i Köpenhamn redan räknat in mig i
schemat. Det visade sig att det fanns
en plats kvar i Christian Strömbergs
bil, som skulle åka tidigt måndag
morgon och stanna kvar över natten
till tisdagen, så klockan 5 måndag
morgon satte vi oss i bilen och åkte
iväg.

Väl framme sattes vi genast i arbe-
te. Jag fick vara ledsagare på rundvis-
ningarna, vilket innebar att jag gick
sist i gruppen för att se till att alla
höll sig till gruppen. Guiden väntade
alltid för att se till att alla var på plats
innan han/hon började berätta om
de rum vi befann oss i.

Vilken känsla det var att komma in

i templet! Jag var så förundrad över den anda som rådde där, och den vördnad jag kände. Templet var ju inte ens invigt än! Dagens arbete var långt, och det fanns inga längre pauser inplanerade. Jag var helt slut på kvällen och somnade direkt, men det var en härlig känsla av utmattning.

Tisdag kväll fick jag privilegiet att vara 'ledsagare' vid den sista rundvisningen klockan 21.00. Eftersom vi var den sista gruppen, var det alldeles lugnt och fridfullt inne i templet.

Inför det celestialet rummet brukar guiden tala om att 'i nästa rum kommer jag inte att säga något och vi väntar med frågor tills vi kommit ut därifrån', samt att det är det rum som vi betraktar som det allra heligaste och det rum där vi är närmast Gud. Så inne i det celestialet rummet var det alldeles tyst och vi stod i vördnad och njöt av andan, friden och skönheten. Turen avslutades i ett av beseglingsrummen, där deltagarna kunde titta in i speglarna och se sig själva, symboliskt in i evigheten, varvid guiden talade om vikten av eviga familjer. Jag var förundrad över den anda som rådde i gruppen och jag kände stor tacksamhet och lycka.

Templet i Köpenhamn är en vacker byggnad, men framför allt Guds hus, och jag ser fram emot att få komma dit igen."

"Vår biskop hade bett oss att se över våra liv och se vad vi kunde offra för templet i Köpenhamn", skriver Rakel Nilsson, gymnasieelev. "Min

FOTO: EIVOR HAGMAN

Samling i kapellet före avresan till Köpenhamn och öppet hus 1 maj 2004.

klassföreståndare, tillika religionslärare, tyckte att det var självklart att jag skulle få ledigt för att åka, för hon hade hört om templet innan. Tiden mot slutet av gymnasiet är intensiv och krävande, eftersom betygen ska sättas, och genom resan till templet fick jag offra två skoldagar. Det andra offret var sömn, kanske på grund av min egen dumhet att inte gå och lägga mig tidigare, men jag behövde gå upp kl. 04.00 för att vi skulle hinna till templet i tid.

Som ungdom var det väldigt speciellt att få komma till templet och hjälpa till. Min uppgift var att följa med en guide och se till att hela gruppen av besökare var med. Det var inspirerande och jag kände Anden väldigt starkt.

Det är en stor välsignelse att ha 'öppet hus' innan templet invigs, för människor som inte har kunskap om evangeliet. De kan komma och känna den anda som finns i templet och få en tankeställare att de kanske vill leva i all evighet som familj.

Jag är tacksam för att min familj kan vara tillsammans för evigt tack vare de förbund som mina föräldrar har ingått i templet. Min strävan är att leva ett värdigt liv så att jag en dag kan komma till templet och ingå samma förbund."

Tempelinvigningen

Efter hörnstensceremonin söndagen den 23 maj, en dag med solsken men kalla vindar, invigdes templet med fyra olika sessioner, en för vardera Köpenhamns, Århus, Göteborgs och Malmö stav. Göteborgs stav hade sin invignings-session kl. 14.00. Alla från Jönköpings församling som var där fick sitta i templet och en del även i det celestialet rummet.

Exakt kl. 14.00 kom president Hinckley och äldste Nelson tillsammans med president Hinckleys son, sekreterare och vakter. Hela områdespresidentskapet var på plats, likaså det nya tempelpresidentskapet, stavs-presidenten, missionspresidenten, tempelpresidenten för templet i Stockholm m.fl. President Hinckley ledde sessionen som inleddes med en bön av stavs-president Leif Mattsson. Talare var bland andra den svenske rådgivaren i tempelpresidentskapet Hans Ljung och hans hustru syster Elvy Ljung. Tempelkören bestod av medlemmar från Göteborg under ledning av Sven-Erik Lundkvist. President Hinckleys översättare var Harry Mårdby från Kungsbacka församling.

President Hinckley talade mycket speciellt till stavens ungdomar och

FOTO: EIVOR HAGMAN

Några av medlemmarna från Jönköpings församling som hjälpte till vid öppethus i templet i Köpenhamn.

uppmnade pojkarna och flickorna att hålla sig värdiga och rena så att de kan få en tempelrekommendation och komma till templet och utföra dop för de döda. "Vill ni lova mig det?" frågade han. Han vände sig sedan till föräldrarna och uppmnade dem att hjälpa barnen och ungdomarna att hålla sig värdiga en tempelrekommendation.

Det rådde en mycket speciell anda av helighet och vördnad i det celestia rummet men samtidigt en enkel, härlig, gemytlig stämning. President Hinckley skämtade då

och då med sin översättare och flera gånger ljöd glada skratt. Invigningsbönen uppsändes av president Hinckley och den lästes på svenska av Harry Mårdby. Då kören sjöng Hosianansången på slutet och vi alla sjöng "Den himmelska elden" så lät det som om hela Tabernakelkören var där. Det var ett jubel av glädje och tacksamhet, som fyllde hela templet. Ett Herrens hus är invigt i Köpenhamn! ■

*Eivor Hagman,
Jönköpings församling*

Tempelpresidentskapet i templet i Stockholm

Från december 1987 till juli 1990 var president Max Kimball och hans hustru Deborah missionspresident över Sverigemissionen. "Äldste Rasband sade då att vi sändes till den plats som är närmast himlen på jorden. Vi trodde honom inte först, men senare har vi sagt till honom att han hade rätt!"

President och syster Kimball hade länge velat återvända, och sedan slutet av oktober 2003 är de tillbaka, nu som tempelpresident i templet i Stockholm. "Vi är båda amerikaner med förfäder från England, Skottland och Irland, men vi skulle ha fötts som svenskar. Att vara i Sverige är som att vara hemma", säger de båda.

"Bägge våra söner har gjort sina missioner i Sverige, Maury 1991-1993 under president Wennerlund och Spencer 1995-1997 under president Hedberg och president Ritchie. Spencer döpte Bo Backman, nu andre rådgivare i stavspresidentskapet i Stockholms södra stav."

"Vår dotter Faith gjorde sin mission 1996-1997 i Belgien. Själv gjorde jag min mission i Sverige 1963-1965", säger president Kimball. "Jag tjänade i Umeå, Sundsvall, Östersund, Skellefteå, Luleå, Jakobstad i Finland, Stockholm och Södertälje. Sedan vi kom hit den här gången har vi besökt alla dessa platser utom Umeå, som vi ser fram emot att resa till så snart som möjligt tillsammans med Skellefteå och Luleå."

President Kimball var förste rådgivare i tempelpresidentskapet i Atlanta tempel och syster Kimball var assistent till tempelvärdinnan, när president Hinckleys sekreterare sökte dem för ett samtal med profeten. "Inför kallelsen att presidera över templet i Stockholm ville president Hinckley veta om vår hälsa och vår värdighet. När president Monson avskilde oss sade han: 'Jag vet att ni älskar det svenska folket, men hjärtat måste utvidgas till att omfatta alla.'

Kallelsen har förändrat vårt liv för evigt", säger de båda. "Alla som besöker templet försöker vi ta emot så som Frälsaren skulle ha gjort, eftersom de är Hans älskade barn. Våra medarbetare i templet är de bästa av de bästa, de är nära Herren och de

välsignar våra liv varje dag. Hustrurna är hjärtat i templet. Om de ler är bröderna lyckliga. Alla är helt fantastiska, vänliga och hjälpsamma. Templet i Stockholm är det tempel i världen som tar emot besökare från flest antal olika länder. Vi har kapacitet för så mycket som trettiosju olika språk. Svenska, norska, finska, spanska, ryska, engelska och när vi har besök från baltiska missionen är estniska, lettiska och litauiska de språk som används mest frekvent.”

”Vår familj har blivit välsignad med mycket mer kärlek av vårt tjänande här. Vi känner att vi har mjuknat av att tjäna här, vi vill hjälpa andra att få Faderns välsignelser. Templet tar världen ut ur en person och upprätar kristuslika dygder hos oss. Tidigare hade vi valspråket 'As good as the best, better than the rest' (Lika bra som de bästa, bättre än resten), men när vårt barnbarn Hanna kom ändrade vi det till 'Love one another' (Älska varandra).”

Sven och Monica Karlsson

I slutet av oktober 2003 fick Sven och Monica Karlsson ett telefonsamtal från äldste Bruce C Hafen, medlem i områdespresidentskapet, med en kallelse att tjäna som förste rådgivare i tempelpresidentskapet i templet i Stockholm respektive assisterande tempelvärdinna. Sven Karlsson hade en stor praktik med många patienter, men när äldste Hafen sade att det skulle gå bra att kombinera praktiken med kallelsen i templet, visste de att detta skulle bli ett fan-

FOTO: BIRGITTA KARLFEJLDT

Tempelpresidentskapet i templet i Stockholm, tempelpresident Max Kimball och hans hustru Deborah, omgivna av t v Bengt och Inger Höglund samt t h Sven och Monica Karlsson.

tastiskt tillfälle för dem båda att få utföra en mission. Avskiljningen gjordes av tempelpresident Max Kimball med fullmakt från president Gordon B Hinckley. Ett brev kom sedan till president Kimball från president Hinckley med fullmakt att förläna president Karlsson rätten att besegla både levande och döda.

Monica och Sven Karlsson utför sin kallelse i templet på eftermiddagarna, medan Inger och Bengt Höglund är där på förmiddagarna. Någon i tempelpresidentskapet är dessutom i templet varje lördag. ”En bättre plats kan man inte vara på”, säger de. ”Vi känner oss båda mycket välsignade. Våra barn har verkligen stöttat oss.” ”Jag har alltid velat vara mycket tillsammans med mina barnbarn”, säger syster Karlsson. ”Jag saknar det, men det gäller säkert alla äldre missionärer med barnbarn. Det är rörande och roligt att få träffa de ungdomar som kommer till templet för att utföra ställföreträdande dop. Vi behöver få många dop och konfirmationer gjorda. Därför är vi tacksamma när stora grupper av ungdomar

kommer och hjälper oss att utföra dessa förordningar. President och syster Kimball gör allt för att alla ska trivas. Vi gläds alla åt syster Kimballs vackra födelsedagsbrev. På presidentskapets rådsmöten bemöts våra förslag med orden 'bara de genomförs med kärlek'. President och syster Kimball har alltid tid och uppmuntrar oss. Vi känner att de har full tillit för oss då de delegerar mycket ansvar.”

”Mitt vittnesbörd har fördjupats”, säger president Karlsson. ”Sanningar har uppenbarats för mig om andra sidan, enligt Lära och Förbunden 137 och 138. Jag vet fullständigt klart att många av mina döda vänner är missionärer där, även de som levde för länge sedan. Kristus säger i Matteus: 'Mig är given all makt i himmelen och på jorden.' På andra sidan pågår en maktutövning i dess positiva bemärkelse genom att allt i skapelsen – tid, rum och utveckling – med stor intelligens utvecklas enligt den plan som lades i förut tillvaron.”

”En av mina uppgifter, som även den är förknippad med andlighet, är

att övervaka att det är fint i alla rum”, säger syster Karlsson. ”Vi tar emot besökare, gör allt vi kan för att få alla att trivas, talar speciellt med dem som kommer för första gången, undervisar dem, ser till att de har ledsagare med på begåvnings-sessionen, vi finns till hands för skiftledarna, som kommer från flera olika länder, och övervakar att alla är tränade för sina arbetsuppgifter. Allt detta görs på flera olika språk, och när vi inte själva klarar ett språk, försöker vi skaffa tolkar för att alla ska förstå vad dessa heliga förordningar innebär.” ”Ja, det måste alltid finnas någon i presidentskapet närvarande, som har det övergripande ansvaret om något akut skulle hända. Även tempel-skrivaren kan ta det ansvaret”, säger president Karlsson. ”Det är också mycket viktigt att dagligen kontrollera att alla språkkort finns. På dem finns texterna till alla förordningar på alla de 37 olika språk som templet kan genomföra förordningar på. Tempelmissionärerna förbereder noggrant alla de uppgifter som måste utföras för att förordningarna dop, konfirmation, förberedande arbete, begåvningar och beseglingar ska löpa smidigt. När förordningar utförts, registreras korten med namnen för vilka arbete utförts, via dator och stämplas med datum. Om en medlem har svårt att själv utföra arbete för sina namn, kan korten lämnas till tempelarkivet, varvid någon annan utför förordningarna. Detta kan dock ta tid.”

”Templet är ett ordningens hus.

Allt arbete här innebär ett mycket stort ansvar, men med all den hjälp vi får, även från andra sidan, känner vi att vi växer med uppgiften.”

Bengt och Inger Höglund

Bengt och Inger Höglund, bosatta i Nynäshamn och medlemmar i Västerhaninge andra församling, var i Florida i mars 2004, då äldste Bruce C Hafen ringde från Frankfurt och efter en sedvanlig intervju om värdighet och hälsa kallade dem som andre rådgivare till tempelpresidenten respektive assistent till tempelvärdinnan i templet i Stockholm. Ett par veckor senare avskildes de i Salt Lake City av president Thomas S Monson, varvid broder Höglund fick beseglingsrätten. ”Jag kände mig liten inför denna stora uppgift”, säger han. ”Att arbeta i templet är otroligt lärorikt. President och syster Kimball delegerar mycket arbete till oss, vilket vi uppskattar. Vi avskiljer nya tempeltjänare varje vecka, tar emot första-gångsbesökare och får dem att känna sig välkomna och behövda. Vi är också uppmanade att göra en begåvnings-session varje dag.” ”Vi kände förväntan men också viss tillförsikt”, berättar syster Höglund, ”eftersom vi under sex år tillsammans med Erika och Gunnar Åberg, Södertälje församling, varit ansvariga för att planera och genomföra sessionerna under Stockholms södra stavs tisdagskvällar. Allra roligast är det att få ta hand om nya systrar, särskilt de som ska gifta sig. Att se unga medlemmar komma till templet gläder oss myck-

et. Vi har så många fina ungdomar. Även när nyomvända efter att ha väntat ett år kommer till templet, gläds vi speciellt.”

”Ett huvudansvar är att övervaka att templet är vackert och fint. Det är intressant med medlemmar som kommer från olika platser och kulturer. Vi samarbetar med missionärer från Amerika, Sverige, Norge, Ryssland och Finland. Kanske är detta det tempel i världen som regelbundet utför förordningar på flest språk”, säger syster Höglund.

När nu templet i Köpenhamn betjänar stavarna i Danmark samt Göteborgs och Malmö stavar, är templet i Stockholm till för Stockholmsstavarna och Sverigemissionen, Norge samt ryska och finska medlemmar, de senare fram till dess templet i Helsingfors invigs. ”Vår huvudsakliga uppgift är att hjälpa till att göra templet tillgängligt och entusiastiska medlemmar att komma, så att templet kan förbli ett stort tempel i framtiden med de fördelar det innebär. Detta är möjligt!”

”Om många kan göra lite, blir det mycket, men om några ska göra mycket, blir det inte så mycket”, säger broder Höglund. ”Om alla som har en tempelrekommendation gör sin lilla del, cirka två sessioner varje månad, kan vi få behålla templet som stort. Fram till 2006 måste vi försöka uppnå detta. Vi uppmanar prästadömsledarna i grenar och församlingar att förbereda sig att entusiastiska medlemmarna för att stimulera till högre närvarofrekvens.

I dagens värld med all press som familjen utsätts för, där världens värderingar alltmer skiljer sig från evangeliet, är templet en fristad som stärker familjens relationer, inte minst genom det arbete som templet är avsett för, att vi där kan vara frälsare på Sions berg för våra döda. Mycket måste göras på prästadömsmöten och Hjälpföreningens möten för att planera och organisera grenarnas och församlingarnas tempelarbete!"

"Det är fantastiskt att se hur Herren alltid på sitt eget sätt finner lösningar. Vi ser dagligen att vi inte är ensamma i templet, utan det finns de bakom slöjan som är intresserade och hjälpsamma. Det stärker vårt vittnesbörd om de eviga principerna, att ett evigt liv är en realitet." ■

BIK

Bröder avlöser varandra

Måndagen den 21 juni sände familjen Jörgen och Monika Schelin i Jönköpings församling ut sin femte son, Robin på missionsfältet. Två dagar innan hade de tagit emot Richard, som då fullgjort sin mission i Frankrike. Bröderna hann träffa varandra under helgen och Richard kunde ge sin bror Robin en snabblektion i franska språket, som också blir Robins missionärsspråk.

Att alltid ha en son på mission har blivit en vana för familjen Schelin. Sedan 1996 har familjen endast haft ett år då ingen varit på mission. Det

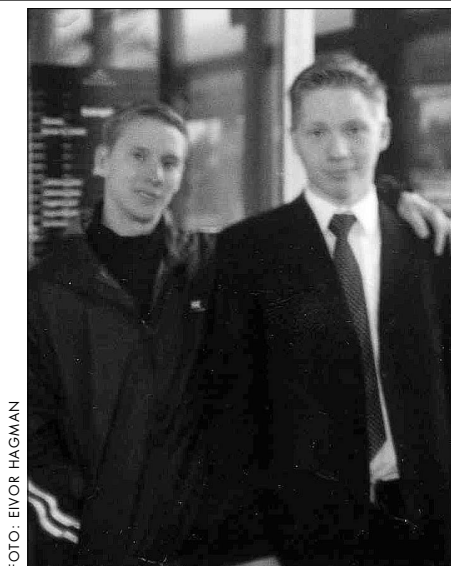

FOTO: EIVOR HAGMAN

Richard Schelin (t v) nyss hemkommen från sin mission i Frankrike, önskar sin bror Robin lycka till på hans mission i Belgien.

började med Fredrik som åkte till England, några månader senare var det dags för näste son, Birger, att åka till sin mission i Ryssland. Kristoffer var näste missionär, som var både i England och Sverige och nu senast Richard i Frankrike.

Hela familjen påverkas av att ha en familjemedlem på mission. Familjebanden stärks och det är en andlig höjdpunkt en gång i veckan när brevet kommer från missionärssonen. Det är också lättare att tala med människor om evangeliet, eftersom hela familjen blir mer missionärsinriktad. Trots att ekonomin kan bli ansträngd har familjen alltid känt sig välsignad. Föräldrarna Jörgen och Monika känner stor glädje när de sänder ut en son på mission och glädjen är ännu större när de välkomnar sönerna hem efter avslutad mission. De har sett hur sönerna under sina missioner har utvecklats andligt, mognat och blivit vuxna.

Stavspresident Leif Mattsson hade

ett ovanligt uppdrag då han på söndagskvällen först avlöste Richard från hans mission i Frankrike och sedan avskilde Robin till "äldste Schelin" att verka som missionär i Belgien. ■

*Eivor Hagman,
Jönköpings församling*

Redaktör för de lokala sidorna

är Birgitta Karlfeldt (BIK). Förslag till nyhetsartiklar kan sändas via e-post till birgitta.karlfeldt@telia.com. Alla artiklar redigeras. Prästadömsledare, primär- och hjälpföreningsledare samt ledare för Unga män och kvinnor bör vid större konferenser eller andra speciella aktiviteter alltid utse någon att skriva och ta bilder för att sedan inom tre veckor sända in detta till redaktionen. Postadress är Stora Hundens gata 618, 136 64 HANINGE. Artiklarna ska spegla tillämpandet av profetens och apostlarnas aktuella lärdomar – tjänandeprojekt, tempelresor, historiska händelser, tillväxt, medlemsmissionärsarbete, humanitär hjälp, framgång inom seminariet eller institutet etc.

Bilder ska helst vara originalfoton, inte datautskrivna elektroniska bilder. Digitala eller scannade bilder måste ha hög upplösning (300 dpi) och sändas separat, inte tillsammans med en artikel. Alla bilder ska förses med bildtext samt namn på fotograf. Bilder returneras inte. Dikter publiceras inte. ■

24790 180 EUROPE CENTRAL AREA (SWEDISH)

